AĞAMALIOĞLU

Azərbaycan xalqının mübariz, müdrik oğullarından biri də şöhrəti vətən hüdudunu aşmış Səmədağa Ağamalıoğludur. Xalq, vətən qarşısında bu yorulmaq bilməyən inqilabçının, mütəfəkkirin xidmətləri çoxdur.

Ağamalıoğlu bir sıra mühüm, məsul, rəhbər vəzifələrdə işlərkən həmişə xalq arasında olmuş və onunla bir nəfəs almışdır.

Səmədağa səhhətinin ağır vaxtlarında belə xalqa, vətənə bütün varlığıyla xidmətdən ayrılmamışdır. O, xalqın ruhunu bilirdi, qəlbinə asanlıqla yol tapmağı bacarırdı. Onu görənlər onunla birlikdə çalışanlar bu adamın nə qədər mədəni, nə qədər uzaqgörən, nə qədər hazırcavab və nə qədər xeyirxah olduğunu çox yaxşı bilir. Səmədağa işsiz darıxırdı, xəstə vaxtlarında belə respublikanın dövlət işlərilə, yeni, latın əlifbasının həyata keçirilməsi məsələlərilə ciddi məşğul olurdu. O vaxt Səmədağaya yeni əlifbanın atası deyirdilər. Bir söhbət də camaat arasında çox yayılmışdı, guya əfqan şahı Amanulla xan Bakıdan vətənə qayıdarkən Ağamalıoğlu ona deyib ki, "sən allah Amanulla, Əfqanıstanda yeni əlifbanı yaymağı unutmayasan ha".

Bu söhbətin bir səbəbi də odur ki, Ağamalıoğlu hər məclisdə, hər yerdə müxtəlif söhbət əsnasında yeni əlifbadan odlu-odlu danışmasaydı olmazdı. Hətta bəziləri zarafatla deyirlər ki, günlərin bir günündə Səmədağa latın əlifbasını ərəblərə də qəbul etdirəcəkdir. Gənclik illərini xatırlayıram. Biz bu adama böyük məhəbbət bəsləyirdik.

Səmədağa Azərbaycan Dövlət Universitetinin qapısıyla üzbəüz Kommunist küçəsilə Poluxin küçəsinin tinindəki evin ikinci mərtəbəsində yaşayırdı. Çox vaxt gənclər, tələbələr qarşıdakı səkiyə toplaşıb balkonda mizin üstündəki kağızları nəzərdən keçirə-keçirə çay içən Səmədağaya məhəbbətlə baxırdılar. Maşına minib işə gedəndə, işdən gələndə onunla əl verib səmimi salamlaşardılar. Ayaqüstü ona dərdlərini deyərdilər, məktublarını verərdilər. Səmədağanın çox bacarıqlı bir köməkçisi vardı. Təəssüf ki, onun adını unutmuşam. O rus dilini gözəl bilirdi. Bizim bir sıra şeirlərimizin, hekayələrimizin hərfi tərcüməsini bu adam edərdi.

O bizə deyərdi ki, Ağamalıoğlunun adına gələn saysız-hesabsız məktubları, ərizələrin biri də cavabsız, nəticəsiz qalmır.

Həmin yoldaşın vasitəsilə (Səmədağa xəstə ikən) yazıçılar cəmiyyətimizin bir sıra ehtiyacını düzəltmək üçün onun evinə qəbula getdim. Oradan ümidsiz qayıtmadım.

Əliheydər Qarayev, Həmid Sultanov, Dadaş Bünyadzadə, Teymur Hüseynov kimi partiya, dövlət xadimləri, Məmməd Səid Ordubadi, Süleyman Sani Axundov, Hacı Kərim Sanılı, Hacıağa Abbasov, Mirzəğa Əliyev, Hüseynqulu Sarabski, Rza Darablı kimi mədəniyyət, sənət xadimləri tez-tez onun evində görünərdilər. Ağamalıoğlu həmişə mədəniyyət xadimlərimizin taleyi ilə maraqlanır, ədəbiyyatımızın, sənətimizin inkişafı üçün əlindən gələni əsirgəmirdi. Onu səhnə əsərlərinin ilk tamaşalarında görərdik. Əsərlər və tamaşalar haqqında fikirlərini söylərdi.

Ağamalıoğlu klassik və müasir ədiblərimiz haqqında bir marksist kimi mətbuatda və şifahi çox qiymətli fikirlər irəli sürmüşdür.

Mirzə Fətəli Axundovun "Kəmalüddövlə məktubları"nın Ağamalıoğlunun giriş sözüylə, latın əlifbası ilə çapdan çıxması o zaman böyük bir hadisəyə çevrildi. Bu əsər ilk dəfə idi ki, Ağamalıoğlu tərəfindən marksizm nöqteyi-nəzərindən təhlil edilirdi.

Səmədağa Mirzə Fətəli Axundovun yaradıcılığına çox yüksək qiymət verirdi. Onun fikrincə, rus ədəbiyyatı üçün Puşkinin etdiyini Mirzə Fətəli də Azərbaycan ədəbiyyatı üçün etmişdir.

Ağamalıoğlunu xalqa sevdirən ondakı bu məziyyətlərdi.

Yadımdadır. Bir dəfə Ağamalıoğlu çox ağır xəstələnmişdi. Əzizbəyov adına xəstəxanada cərrahlar onun ayağında ciddi əməliyyat aparmışdılar.

Xəstəxananın küçəsində maşın gediş-gəlişi dayandırılmışdı.

Şəhər əhalisi onun səhhətindən çox nigarandı. Adamlar dəstə-dəstə gəlib qapıda onun vəziyyətini soruşub gedirdilər.

Bu xəstəxana küçəsindən keçən adamlara diqqət etsəydiniz onların ağır, yavaş, ehtiyatlı addımlarla yol keçdiyinin şahidi olardınız. Onlar Səmədağanın dincliyini pozarlar deyə belə ehtiyatla yol keçirdilər.

Mən Ağamalıoğlunu dəfələrlə opera, dram teatrı səhnəsindəki "Yeni yol" qəzeti klubundakı tribunalarda nitq söylərkən dinləmişəm. O, çox odlu danışan, mahir bir natiq idi. Ağamalıoğlu danışarkən bütün salon dərin sükut içində onu dinlərdi. Səmədağa bəzən o qədər həyəcanlanardı, qəzəblənərdi ki, quruluşumuzun düşmənlərinin ünvanına bəzən bir para ağır sözlər deyərdi.

Ağamalıoğlu Mərkəzi İcraiyyə Komitəsinin sədri vəzifəsində çalışarkən bir neçə dəfə onun yanında olmuşam. O zaman Azərbaycan proletar yazıçıları cəmiyyətinin sədri Teymur Hüseynov, katibi isə mən idim. Teymur Hüseynov eyni zamanda Mərkəzi Komitənin şöbə müdiri və yeni əlifba komitəsi sədrinin (Ağamalıoğlunun) müavini idi. O vaxt ədəbi təşkilatımızın maliyyə işləri o qədər də yaxşı deyildi. Bizə maliyyə cəhətdən ciddi kömək lazımdı. Bu köməyi isə biz çox vaxt Səmədağadan gözləyirdik. Bir gün Teymur Hüseynov dedi ki, bax, məndən olmasın, mənim heç nədən xəbərim yoxdur. Sən bir Ağamalıoğlunun yanına get. Nəşriyyat işləri üçün vəsaiti ancaq sizə o verdirə bilər. Ancaq orda səhvin, filanın olmasın. O səndən nəşr olunacaq əsərlərin hansı əlifbada çap ediləcəyini soruşacaq. Sənin cavabın bu olmalıdır. "Əlbəttə, yeni əlifba ilə". Məni onun başqa müxtəlif suallarına cavab verməyə hazırladılar. Lakin məsələ tamamilə başqa rəng aldı. Məni Ağamalıoğlunun yanına buraxdılar. İçəri girən kimi o mənə oturmağı təklif etdi. Onun baxışları adamın qəlbinin dərinliklərinə qədər nüfuz edirdi. Simasında bir atalıq, bir müəllimlik görkəmi vardı. Əvvəlcə təşkilatımızda olan gənc yazıçıların sayı ilə və kimlərdən ibarət olduqlarıyla maraqlandı. Sonra bu gənc yazıçıların nədən və necə yazdıqlarını xəbər aldı. Daha sonra əsərlərimizin çap olunub olunmamasını soruşdu. Bu suallara cavab aldıqdan sonra təxminən belə dedi: "Sözlərimi cavan yazanlara çatdırarsan. Cavanlar bizim gələcəyimizdir, ümidimizdir, çalışın həmişə xalq içində olun, onun istədiyini yazın, elə yaxşı yazıçılarımız var ki, əsərlərini oxuyub heyifsilənirsən ki, niyə elin başa düşəcəyi ana dilində yazmırlar, biz nə farsıq, nə ərəb; özümüzün təmiz gözəl ana dilimiz var".

Səmədağa sözünü Mirzə Fətəlidən, Sabirdən söhbətlə tamamladı.

Bir azdan kabinetindəki bəzi şeyləri göstərib məndən adlarını soruşdu. Ərəb, fars sözü eşidən kimi məni saxlayıb gülümsəyərək həmin şeylərin adını azərbaycanca dedi.

Nəhayət nə üçün gəldiyimi soruşdu. Mən ona nəşriyyatımızın maliyyə cəhətdən çox ağır halda olduğunu ətraflı danışdım. O mənə belə bir sual verdi.

– Yaxşı, oğlum, de görək çap etmək istədiyiniz kitablar, yazılar hansı əlifba ilə olacaq?

Mən ona həqiqəti söylədim.

– Bu vaxta kimi kitablarımız ərəb əlifbası ilə nəşr olunmuşdur. Sizə söz veririk ki, yazılarımızı yeni əlifba ilə çap edəcəyik.

Cavabım Ağamalıoğlunun çox xoşuna gəldi. Gözlərində, dodaqlarında razılıq təbəssümü göründü. Mənə yeni əlifbanın xalqımız üçün, bütün Şərq millətləri üçün böyük, misilsiz əhəmiyyətindən danışdı.

Bu görüşümüzdən sonra Ağamalıoğlu vədini yerinə yetirib proletar yazıçıları cəmiyyətinin maliyyə vəziyyətinin yaxşılaşmasına kömək etdi. Biz cavan yazıçıların bu xalq adamına, dövlət xadiminə hörməti, məhəbbəti qat-qat artdı.

Həmişə onun iştirak etdiyi məclislərə gedib ona qulaq asmağa can atardıq. Yadımdadır, bir dəfə! "Yeni yol" qəzeti klubunda ədəbiyyatımız haqqında müzakirə gedirdi.

Ağamalıoğlu da bu yığıncaqda idi. Gənc ədəbiyyatçılarımızdan biri M.Rəfili çıxış edərkən tribunadan Mirzə Fətəli Axundovun ərəb əlifbası ilə çap edilmiş pyeslər kitabını havaya qaldıraraq, Azərbaycan ədəbiyyatının böyük taleyi, dünyaya tanıtdırılacaq irsi olmadığından bəhs açdı. Salonda bir uğultu oldu. Səmədağa Ağamalıoğlu yerində rahat dayana bilmədi. İclası aparan sədrdən icazə almadan odlu bir nitq söylədi. Dəlillərlə bizim çox zəngin, dünyanı heyran edəcək, ədəbi irsimizin qüdrətli nümayəndələrinin adlarını çəkdi. Xüsusilə Mirzə Fətəli Axundovun ədəbi irsindən, millətimiz üçün gördüyü işlərdən danışdı. Salonda toplaşanlar Ağamalıoğlunun çıxışını uzun sürən alqışlarla qarşıladılar.

Cavan ədəbiyyatçı qızarıb pörtmüşdü.

Sonralar həmin gənc ədəbiyyatçı öz səhvlərini dərindən başa düşdü. Mirzə Fətəli Axundov haqqında çox qiymətli elmi əsər yazdı. Ömrünün axırına kimi Mirzə Fətəli yaradıcılığının təbliğatçısı oldu.

Mən Ağamalıoğlu haqqında bildiklərimi yazdım. Lakin bu dövlət xadiminin həyat və fəaliyyəti haqqında qalın kitablar yazıla bilər.

CƏLİL MƏMMƏDQULUZADƏ

Azərbaycan ədəbiyyatında çox sevdiyim şəxsiyyətlərdən biri də unudulmaz Cəlil Məmmədquluzadədir.

Mən gənclik illərindən onun əsərlərini maraqla izləyir və böyük məhəbbətlə oxuyurdum. Ədibimiz əsərlərində xalqımızın keçmiş

dövrdəki yaralarını bir cərrah əliylə yoxlayır və onun sağalmasına yollar axtarırdı.

Azərbaycan xalqı azadlığa çıxdıqdan sonra Molla Nəsrəddinimizin artıq öz satira silahını inqilabın fütuhatına əngəl törədənlərə, yeni cəmiyyətin düşmənlərinə, millətin gözündən dini mövhumat pərdəsi asmaq istəyən ruhanilərə qarşı çevirdi. Mən Cəlil Məmmədquluzadə ilə Nərimanov adına Sənaye Texnikumunda oxuyarkən yazdığım kiçik xəbərləri "Molla Nəsrəddin" məcmuəsinə apardığım zaman tanış oldum. Sonralar onu tez-tez görürdüm. Mən o zaman "Azərbaycan gənc qələmlər ittifaqı"nda çalışırdım. Onu mədəniyyətimizlə, ədəbiyyatımızla əlaqədar təşkilatlarda tez-tez görərdim.

1928-ci ildə türk işçi-kəndli teatrında Cəlil Məmmədquluzadənin "Anamın kitabı" əsəri tamaşaya qoyulmuşdu. Mən öz daimi biletimlə səhnə ilə üzbəüz lojada oturmuşdum. Cəlil Məmmədquluzadə öz həyat yoldaşı Həmidə xanımla birlikdə həmin lojada idi. Tamaşada respublikamızın istedadlı artistləri iştirak edirdi. Onu da deyim ki, o zaman artistlərimiz səhnədən müəlliflərin əvəzinə özlərindən əlavə sözlər uydurub söyləməkdən çəkinmirdilər.

Tamaşa əsnasında üç oğul ana ilə bacılarını ərə vermək haqqında söhbət edirdi. Türkiyədə təhsil almış oğlunun rolunu ifa edən Kazım Ziya anasına belə dedi:

– Annəciyim, həmşirəmizi mütləq bir qocaya verməliyiz.

Ana – Ay oğul, sən nə danışırsan, bacına yazığın gəlmir. O bədbəxti niyə həmşərəyə, özü də qoca həmşirəyə verək axı?

Peterburqda təhsil almış oğlunun rolunu oynayan Ağasadıq Gəraybəyli isə anasına belə müraciət etdi:

– Mama, sestramızın əsl ərə çıxan vaxtıdır, ya ne vozrajayu.

Salonda şiddətli gülüşlər oldu. Bu dəmdə Mirzə Cəlil üzünü mənə tutub dedi:

– Bala, bəlkə sən bilirsən, bu əsəri kim yazıb?

Bu sual məni heyrətə saldı. Cürətlənib dedim:

– Mirzə bu əsər sizindir axı.

O:

– Bəli, bəli, hər kim yazıbsa bəd yazmayıb, deyib başını buladı və fikrə qərq oldu.

Mirzə Cəlil artistlərin atdığı şarjlara etirazını yalnız bu iki cümlə ilə bildirdi. Tamaşa çox gözəl idi. Lakin sənətkarlarımızın bəzi sərbəst hərəkətləri Mirzə Cəlili narahat etmişdi.

Yadımdadır. Bakıda qonaq olmuş gürcü yazıçıları vətənlərinə qayıdarkən bizi Gürcüstana dəvət etdilər.

Biz 1929-cu ilin may ayında Tiflisə yola düşməli olduq.

Nümayəndə heyətində Cəlil Məmmədquluzadə, Əbdürrəhim bəy Haqverdiyev, Süleyman Sani Axundov, Abdulla Şaiq, Cəfər Cabbarlı, Əhməd Cavad, Hacı Kərim Sanılı, Cabbar Əfəndizadə, Seyid Hüseyn, Xəlil İbrahim, Əminbəyli, gənclərdən Mikayıl Müşfiq, Məmməd Rahim və mən vardıq. Onu da deməliyəm ki, böyük ədibimiz Cəfər Cabbarlı ilk dəfə idi ki, Biləcəri sərhədini keçirdi. Heyətin sədri Haqverdiyev, katibi mən idim. Haqverdiyev mənə daha çox öz şəxsi katibi kimi baxırdı. İki həftəyə qədər sürən bu səfərdə xeyli söhbətlər oldu, xeyli nitqlər söyləndi. Mirzə Cəlil isə demək olar ki, cümlətani iki-üç varağa qədər söz deyə bilmişdi. O hər məsələyə ya bir sual ya bir cavab ilə müdaxilə edərdi.

Səfərə çıxmaq üçün bizə maarif komissarlığından bilet əvəzinə tələbə bileti (pulsuz bilet) verdilər. Bakı vağzalının bufetində canlı heykələ bənzəyən sədrimiz Əbdürrəhim bəy Haqverdiyev şirin-şirin söhbət edirdi. Mən biletləri qeyd etdirməyə gedərkən Mirzə Cəlilə müraciət etdim.

– Mirzə, siz Azərbaycan Mərkəzi İcraiyyə Komitəsinin namizədisiniz. Sizə yumşaq vaqona pulsuz bir yer ala bilərəm.

O qoltuq cibindən vəsiqəsini çıxarıb mənə uzatdı...

– Xeyr, elə məni də yoldaşlar gedən vaqona qeyd etdir.

Mən getmək istərkən əlavə etdi.

– Xob, deyirsiniz ki, mənim bu namizədlik kitabçamla pulsuz-parasız bilet almaq olar?

– Bəli, Mirzə.

– Bəs onda niyə belə?

Mən əvvəl bu sualın mənasını başa düşmədim. Bunu sonra dərk etdim. Molla Nəsrəddin demək istəyirdi ki, bala, indiki İcraiyyə Komitəsinin üzvü də, namizədi də qatarla pulsuz səfərə çıxa bilər, bəs onda niyə məni üzv yox, namizəd seçiblər?! Elə üzv seçəydilər də.

Vaqonumuz bir qədər qaranlıqdı. Gürcü dostlarımızın bizi hansı vaqon qarşısında qarşılaması bizi düşündürürdü. Bir səslə qərara aldıq ki, böyük yazıçılarımız qatar Tbilisiyə çatana yaxın yumşaq vaqonlara gedib ordan düşsünlər.

Haqverdiyev, vaxtımız cansıxıcı keçməsin deyə öz həyatından bizə çox maraqlı səhnələr söyləyirdi.

Molla əmi isə əsasını çənəsinə dayayıb gözlərini bir nöqtəyə zilləyərək sakitcə dinləyir və nə haqdasa düşünürdü.

Artıq səhər açılırdı. Vaqonumuz da işıqlandı. Qatar Tbilisi vağzalına yaxınlaşırdı. Heç kəs yerindən qalxmaq istəmirdi. Haqverdiyevlə Mirzə Cəlil hamıdan tez durub əl-üzlərini yuyub geyinmişdilər. Haqverdiyev bir sədr kimi bizə müraciət etdi:

– Uşaqlar, Tbilisiyə az qalır. Tez, qalxın, əl-üzünüzü yuyun!

Yoldaşlarda bir hərəkət əlaməti görünmədi. Hamı kal oyanmışdı. Bu zaman hər şeyi dərindən duyan Mirzə Cəlil Haqverdiyevin dadına çatdı.

– Əbdürrəhim, uşaqlar əl-üzlərini yumasalar yaxşıdır. Qoy Tbilisi camaatı görüb və agah olsun ki, biz mazutlu Bakıdan gəlirik, bəli, bəli, mazutlu, Bakıdan.

Bu sözlər hədəfə dəydi. Hamı əsgərsayağı qalxıb cəld əl-üzünü yumağa getdi.

* * *

Tbilisidə Azərbaycan yazıçılarının şərəfinə verilən qonaqlıqların birində Gürcüstan Yazıçılar İttifaqında çalışan bir qız oturmuşdu. Mirzə Cəlil qızın sol tərəfindəydi. Mirzə Cəlil hərdənbir əlindəki "Zarya Vostoka" qəzetilə qızın üzünü yelləyir və qulağına nə isə pıçıldayırdı.

Birdən gürcü qızı mənə donuz əti təklif etdi. Mən yeməkdən imtina etdikdə qız pərt olub dedi:

– Yeməsəniz durub yanınızdan getməyə məcburam. Qonağa nə versələr, yeməlidir.

Molla əmi də ona havadar çıxdı.

– Bala, niyə yemirsən? Ye, halalın olsun.

Mən çıxılmaz vəziyyətdə qalıb naçar... ilk və son dəfə o məclisdə donuz əti yedim.

Molla əmi gülümsəyərək dedi:

– Bala, daha sən müsəlmanlıqdan çıxdın, mübarək olsun!

Mən Molla əminin məclisdə qızla pıçhapıçının mənasını sonra başa düşdüm.

Tbilisidə xoş günlər keçirdik. Oradan gürcü yazıçılarıyla birlikdə Ermənistan yola düşdük.

Yollarda sədrimiz Haqverdiyev bolluca nitqlər deyirdi. Sevanda Mirzə Cəlil buz kimi suda çimərkən mahir üzgüçü olduğunu nümayiş etdirdi.

Ermənistanın paytaxtı Yerevan şüarlarla bəzənmişdi. Məclislərdən dostluq sədaları yüksəlirdi.

Bir gün Ermənistan torpaq komissarlığının həyətində toplaşmışdıq. Tut təzəcə yetişirdi. Bağçada qocaman bir tut ağacı vardı. Mirzə Cəlil ağaran tutları nəzərdən keçirib dedi:

"Niyə, bəd deyil". Mən ağacın bir qoluna dırmandım. Budaqları silkələdim. Yaşıl otların üstü qar kimi ağardı. Mirzə Cəlil və digər yazıçılarımız tut yeməyə girişdilər. Elə bu vaxt gözü qara eynəkli, əli əsalı, uzun çənə, mıx burun, arıq bir adam Molla əmini ağac altında yaxaladı. Mən tez ağacdan endim. Mirzə Cəlil ağac altında dövrə vurduqca, həmin adam da onu qarabaqara izləyib dəftərçəsindən ona öz şerini ucadan oxuyurdu. Həmin şerin bir bəndi yadımdadır.

İravan şəhərinə diqqət elə gör kimlər gəlib.
Bakıdan bizə qonaq hörmətli cimlər gəlib.

Bu adam gözlərini Molla əmiyə zilləyərək, öz şeri haqqında, onun fikrini bilmək istəyirdi. Mirzə Cəlil ona dedi: "Bəli, cimlər gəlib, cimlər, bəd deyil". Eynəkli adam ikiqat olub təşəkkür edəndən sonra hansı qəzet redaksiyasına isə daban aldı. Eynəkli adam "cimlər gəlib" deyəndə adları, familiyaları cimlə başlayan Mirzə Cəlili, Cəfər Cabbarlını, Əhməd Cavadı və Cabbar Əfəndizadəni nəzərdə tutmuşdu.

Bir gün Mirzə Cəlilin könlünə Naxçıvanı görmək düşdü. Bu barədə Haqverdiyevlə danışdı və onun boynuna qoydu ki, bu səfər getmək üçün heyətimizin baş rəhbəri Əminbəylidən icazə istəsin. Əminbəylini tanıyanlar bilir ki, o necə qanunbaz bir adamdı. Mirzə Cəlil və Haqverdiyev Əminbəylinin yanına getdi. Özünü qabağa verib Haqverdiyev bu xahişi Əminbəyliyə dedi. Əminbəyli özündən çıxdı.

– Bu nə oyundur, canım? Bu axmaq fikir kimin başına gəlib? Dəstədən bir dəqiqə də ayrılmağa ixtiyarınız yoxdur... vəssalam.

Haqverdiyev dediyinə peşman olub başını aşağı saldı.

Mirzə Cəlil acı təbəssümlə ona dedi:

– Əbdürrəhim, mən səni ağıllı adam bilirdim. Bu axmaq fikir sənin başına hardan gəldi?..

O gün Haqverdiyevin üzü gülmədi.

Səfəri başa vurub erməni yazıçılarıyla birlikdə Yerevandan Azərbaycana yola düşdük. Yolüstü qonaqları bir neçə rayon və şəhərlərimizə apardıq. Bu zaman Azərbaycan diviziyası həmin şəhərlərin birində təlim keçməkdəydi. Ordu hissələri musiqi müşayiətilə qarşımızdan keçirdi. Haqverdiyevlə Şirvanzadə bir təpədə yan-yana durub nümayişi qəbul edirdilər. Şirvanzadə də tez-tez deyirdi:

– Salam, yoldaşlar!

– Əleyk salam.

Şirvanzadə:

– Yaşasın Şura Edirbecan.

Əsgərlər:

– Urra! – deyə cavab verirdi.

Haqverdiyev və Şirvanzadə yaman yorulmuşdu. Nümayişin sonunda diviziya komandiri zabit və əsgərlərə nə barədə isə əmr verdi. Birdən polad biləkli əsgərlər Haqverdiyevlə Şirvanzadəni atıb tutmağa başladılar.

Şirvanzadənin və Haqverdiyevin göylərə ucalan nalə və fəryadları əsgərlərin urra sədaları altında batıb gedirdi. İki ətli-canlı qocaman ədibin halı çox pisdi. Hamımız özümüzü itirdik. Tez diviziya komandirinə müraciət etdik. Komandirin əmrilə əsgərlər nəhayət, bihal olmuş Şirvanzadədən və Haqverdiyevdən əl çəkdilər. Artıq iki möhtərəm yazıçı otların üstündə arxası üstə zorla ağır nəfəs alırdı. Onlar ancaq bir neçə dəqiqədən sonra özlərinə gələ bildilər. Bu mənzərəni seyr edən Mirzə Cəlil gülümsəyərək dedi:

– Döşünü qabağa verənin, çox danışanın aqibəti bax belə olar. Niyə, bəd deyil.

* * *

Mirzə Cəlilin böyüklüyü, necə qüdrətli qələm sahibi olduğundan, alimlərimiz, ədəbiyyatşünaslarımız öz ürək sözlərini demişlər və bundan sonra da deyəcəklər. Mənim payıma isə onun həyatında baş vermiş bəzi hadisələr düşmüşdür. Mirzə Cəlil aramızdan gedəndən sonra hər yerdə onun adını eşidirdim.

1941-ci ildə ordu sıralarında Təbrizdə olduğum zaman "Molla Nəsrəddin" məcmuəsinin orada nə kimi mühüm rol oynadığının şahidi oldum.

Bir gün Təbrizli professor Fəxri Ədhəm bizi evinə qonaq çağırdı. O böyük məhəbbətlə Mirzə Cəlildən canlı, maraqlı xatirələr danışırdı.

Vaxtilə Mirzə Cəlil İran səfərində Təbrizdə Fəxri Ədhəmin evində çox əziz qonaq kimi yaşamışdı. Professor Fəxri Ədhəm bizə divardan asılmış bir şəkil göstərdi. Bu ailəvi şəkildə Mirzə Cəlil də vardı.

Cəlil Məmmədquluzadə öz "Ölülər" əsəri kimi ölməzdir. Onun əsərləri hərəkətdədir, yaşayır və yaşayacaqdır. Mənə elə gəlir ki, Cəlil Məmmədquluzadə xalq tərəfindən sevilə-sevilə oxunmasına öz vətənindən uzaqlarda belə şöhrət tapmasına belə qiymət verər: "Niyə, bəd deyil".

XƏYALIMDA MİRZƏ FƏTƏLİ CANLANDI

Vətən müharibəsi illərində ordu sıralarında İran Azərbaycanında olduğum zaman gördüklərimi, eşitdiklərimi qələmə alsam böyük bir kitab olar. Əlbəttə, yaxın zamanda oxucularım belə bir kitabı görə biləcəklər.

İran Azərbaycanında üç ədibin adı dillərdən düşmürdü. Biri Cəlil Məmmədquluzadə (Molla Nəsrəddin), biri Mirzə Fətəli Axundov, biri Mirzə Ələkbər Sabir idi.

Bir neçə gün əvvəl qeydlər dəftərçəmi nəzərdən keçirdim. Dəftərçənin bir yerində Mirzə Fətəlinin beş il uşaqlıq çağlarını keçirdiyi Xamnə kəndi haqqında qeydlərə rast gəldim. Mən bu qeydləri 1941-ci ilin 30 oktyabrında yazmışdım. Onları buraya köçürməyi lazım bildim. Mirzə Fətəlinin uşaqlıq illərini keçirdiyi Xamnə kəndinə gedirik. Təbrizə qastrola gəlmiş opera və balet teatrının artistlərindən bir neçəsi bizimlədir. Niyazi, Məmmədtağı Bağırov, Əlövsət Sadıqov və qeyriləri Xamnədə konsert verəcəklər. Alimlərimizdən Yunis Hacıyev, Səmədzadə və mən bir maşındayıq.

Şəxsən məndə elə bir əhvali-ruhiyyə, elə bir inam vardı ki, guya Xamnədə Mirzə Fətəlini uşaqlıq çağlarında görəcəyəm.

Payızdır, lakin təbiətdə solğunluqdan əsər-əlamət yoxdur. Təbrizdən Xamnəyə 80 kilometrlik yol var. Sofyana qədər şose yoludur. Sofyandan o yana yol daş-kəsəkli, dərəli, təpəlidir. Maşınlarımız havaya toz buludları qaldıraraq gedir. Maşınların pəncərələrini örtdüyümüzdən istidən tərləmişik.

Sofyan dəmir yolunun kənarında bağlı, bağatlı böyük bir kənddir. Sofyandan keçərkən kənd əhalisi qarşımıza çıxdı. Kəndlilər bizi çox səmimi, mehribancasına qarşıladılar. İlk dəfəydi ki, Sovet Azərbaycanından gələnlərlə görüşürdülər. Bizimlə qucaqlaşıb öpüşdülər. Onların gözləri yaşarmışdı. Bəziləri əllərilə, bəziləri donlarının ətəyilə gözlərinin yaşını silirdi.

Bizi şirin dillə öz yoxsul daxmalarına qonaq aparmaq istədilər.

Tələsdiyimizə görə onlardan üzr istəyib yolumuza davam etdik. Maşınlarımızın arxasınca alqış səsləri ucaldı. Hava çox gözəldi. Ətraf aydın görünürdü. Yol boyu qan qardaşlarımızın taleyini düşünürdük. Uçan quşları, ötən quşları gördükcə cənublu qardaşlarımızın da belə xoşbəxt pərvazlanmasını arzulayırdıq. Yol üstündə kiçik bir kəndin meydançasında maşınlarımızı yoxlamaqçın dayanmalı olduq.

Burada da kənd adamları pişvazımıza çıxdı. Nimçələrdə bizə üzüm verdilər. Kəndin ağsaqqalı bizə:

– Buyurun, xanəmizdə dincəlin, çay için, – dedi. Biz də təşəkkürümüzü bildirdik. Qocalardan biri gülümsəyərək: "Qorxmayın biz xəsis deyilik. Bizdən ehtiyat eləməyin. Biz sizinlə qardaşıq. Sağ olun, var olun. Nə qədər ki, siz burdasınız, kölgəniz üstümüzdədir, kəndin zalım ərbabından qorxumuz yoxdur. Evimiz sizin evinizdir. Kasıbın olduğundan bir şey taparıq. Bu yerin ən xəsis adamı ərbabdır. Hazırda keşiyini həyətindəki əli silahlı sadiq nökərləri çəkir. Ondan çəkdiyimizi Allah özü yaxşı bilir. Ərbabımızı bizdən yumurta vergisi alanda görsəydiniz özünüzü gülməkdən saxlaya bilməzdiniz. Onun xüsusi bir ölçü daşı var. Vergi vaxtı tərəzinin bir gözünə daşı, bir gözünə isə yumurtanı qoyur, yumurta daşdan bir misqal belə yüngül vəzndə olsa qəbul etmir ki, etmir. Amma siz bu torpağa ayaq basandan sonra ərbabın tərəzisi, daşı bekar qalıb, danışdığım həqiqətdir". Hamımız güldük.

Mən qocaya dedim ki, yəqin uşaqlıq illərini sizə qonşu Xamnə kəndində keçirmiş Mirzə Fətəlinin Hacı Qarası ilə ərbabınız qohumdur.

Kəndlilərlə səmimi, şirin söhbətdən sonra üzü dağlara sarı hərəkət etdik. Şəbüstər qəsəbəsinə çatdıq. Burada Sabiri özünə ustad seçmiş

Mahmud ağa Şəbüstərinin qəbrini ziyarət etdik. Mən çöl çiçəklərindən dərib qəbirdaşı üstünə qoydum. Kəndin qocaları, cavanları heyrət içindəydi. Şəbüstərini tanıdığımıza ona hörmət əlaməti olaraq qəbrini ziyarət etdiyimizə məəttəl qalmışdılar.

Kənd uşaqlarıyla, bu haqda söhbət etdim. Onlar məni başa düşdülər. Söz verdilər ki, bayramlarda mütləq Şəbüstərinin qəbrini güllərlə, çiçəklərlə ziyarət edəcəklər.

Şəbüstər daş, kərpic, palçıq evlərdən ibarət yaşıllıqlar içində qərq olmuş gözəl bir kənddir. Uca barılardan göylərə baş qaldırmış meyvə ağacları, nəzərləri oxşayırdı. Şəbüstərdən Xamnəyə doğru yola düşdük. Budur, ədəbiyyat tarixində adı çəkilən Xamnə görünür. Maşınlarımız, kəndin ortasında dayandı. Bir təbii axınla əhali bizə doğru gəlirdi. Biz kənd əhalisinin əhatəsində yarımörtülü bazar içiylə kənd məktəbinə tərəf gedirik. Hamı sevinirdi. Onlar ilk dəfə öz qardaşlarını, sovet adamlarını görürdülər. Məktəb həyətinə girdik. Cümə günü olduğundan məktəbdə dərs yoxdu. Məktəb müdirinin dalınca adam göndərdik. Beş-altı dəqiqə içində məktəb həyəti adamlarla doldu. Bir azdan məktəb və qonşu damlarda qadınlar, qızlar, uşaqlar göründü. Damlara bir anda ensiz, uzun nərdivanlar söykəndi, qadınlar əvvəlcə qucaqlarındakı qundaqlı körpələrini odun tullar kimi damdakı qızların üstünə tullayıb sonra isə özləri nərdivanla dama çıxırdılar. Bir azdan Axundzadə adlı, orta yaşlı məktəb müdiri gəlib çıxdı. Ona gəlişimizin səbəbini dedik. O bizə "Xoş gəlmisiniz, çox şadam" dedi.

Axundzadə Mirzə Fətəli yaradıcılığa yaxşı bələddi. Söhbət əsnasında nədənsə özünün Mirzə Fətəli familiyası ilə yaxınlığı olmadığını söylədi. Bu söhbətdən nə səbəbə isə bir az çəkinirdi də. Lakin Təbrizdə mötəbər adamlar mənə demişdilər ki, Xamnə məktəbinin müdiri Mirzə Fətəli Axundov nəslindəndir.

Biz Xamnə əhalisi ilə danışmaq istərkən birdən əmniyyə rəisi öz əmniyyələrilə həyətə girdi. Camaat arasında bir uğultu oldu. Onlar dörd nəfərdi. Bizimlə salamlaşmadan, görüşmədən, əmniyyə rəis əlindəki gümüş dəstəkli qamçısıyla kəndlilərin üstünə cumdu və "Pədər süxtə" deyib onları şallaqla dağıtmağa çalışdı. Kəndlilərin etiraz səsləri ucaldı. Mən buna dözə bilmədim. Cəld əmniyyə rəisinin qarşısına gəlib əlindəki qamçısından yapışdım.

– Ayıb deyilmi. Bunların günahı nədir ki, söyüb qamçılayırsan – dedim. Yunis Hacıyev ikimizin arasına girib bizi sakit etməyə çalışdı,

demə mən qeyri-ixtiyari tapançanı atmışam. Əmniyyə rəisi "yumşalıb" mənə hərbi qaydayla salam verdi. (Mən o zaman batalyon komissarı idim.)

Dedi ki: – Mən bu bişərəfləri sizin rahatlığınız üçün qovmaq istəyirdim.

Mən dedim ki, kəndlilərdən mütləq üzr istəməlisiniz. O cavabında gülərək dedi: "Bunlardan ha. Xeyr, ağa".

Əmniyyə rəisi bir azdan dil tökərək bu axşam məni Təbriz restoranlarından birinə qonaq dəvət etdi. Mən məşğul olduğumu bəhanə gətirib onun bu təklifini rədd etdim.

Biz Təbrizə qayıdandan sonra öyrəndim ki, əmniyyə rəisi Təbriz polis rəisinə xəbər verib ki, guya Xamnədə mən onun üstünə silah çəkmişəm. Bu, mənim yadıma gəlmir.

Xamnədə məktəb həyətində böyük şənlik başlandı. Həyətdəkilər, damdakı qızlar, qucaqları körpəli qadınlar bir ağızdan sovet ordusuna xeyir-dua dedilər. Məhəbbətlərini yetirdilər.

Axırda mən ilk olaraq "Durnalar" şerimi oxudum. Dinləyənlər bu şeirdə öz dərdlərini, arzularını gördü. Ədəbiyyatşünas Həbib Səmədzadə toplaşanlara Mirzə Fətəli yaradıcılığından danışdı. Artistlərimiz opera əsərlərindən ariyalar və xalq havaları oxuduqca alqış səsləri ucalırdı. Konsert zamanı kütlə artistlərimizə qoşuldu. Mahnılar, rəqslər birləşdi. Hətta damlardakı al-əlvan paltar geymiş qızlar bu mahnılara, rəqslərə qoşuldu. Xamnə başdan-başa bağ-bağatdır. Burada badam, qoz, ərik, alça ağacları müxtəlif üzüm növləri kəndə başqa bir gözəllik verir.

Barıları aşıb küçələrə sallanan meynələrin iri, şəffaf gilələri adama gəl-gəl deyirdi. Təbrizdə olduğu kimi burada küçələrdən keçərkən, həyətdəki gözəllikləri təsəvvür edə bilmirsən.

Ən yoxsul adamın qapısından içəri girdikdə gözlərinin önündə gözəl, könüloxşayan bir mənzərə canlanır. Hər həyətdə müxtəlif meyvə ağacları və güllər, çiçəklər vardır. Mən meydançalardakı qocaman ağacları gördükdə düşünürdüm. Bəlkə bir vaxt balaca Mirzə Fətəli bu ağaca dırmanıbmış, bəlkə balaca Mirzə Fətəli bu keçdiyimiz küçədən keçibmiş. Bəlkə balaca Mirzə Fətəli bu meydanda uşaqlarla kosaldıqaç oynayıbmış və s.

Xamnədə bizim müəyyən vaxtımız yarımörtülü bazarda keçdi. Bazardakı bir neçə dükan adlanan gözdə ancaq daş çapı kitablar və

əlyazmalar satılırdı. Səmədzadə buradan bir neçə qiymətli kitab aldı. Xamnəlilər hər yerdə bizimlə idi.

Bizi evlərə qonaq çağırırdılar. Biz ancaq Xamnənin dadlı, ətirli meyvələrindən yeyə bildik.

Axşam düşdüyündən Xamnəli qardaşlarımızdan həsrətlə ayrıldıq. Yol boyu düşünürdüm, xəyalımda Xamnə meydançasında gah balaca Mirzə Fətəlini uşaqlarla oynayan görürdüm, gah böyük, dahi ədibin ucalan heykəlini seyr edirdim.

Oktyabr 1962

ƏZİM ƏZİMZADƏ

Əzim Əzimzadə təsviri incəsənətin yüksək zirvələrində özünə əbədi yer tutmuş qüdrətli, sözün əsl mənasında xalq rəssamıdır.

Böyük rəssamın şöhrəti bütün varlığı ilə xalqa, vətənə bağlılığından, onlara böyük istedadıyla xidmət etməsindən irəli gəlmişdir.

Şəxsən mən Əzim Əzimzadəni Molla Nəsrəddin və digər gülgü məcmuələrimizdəki əsərlərilə tanıyırdım.

O zaman bir ailə tapmazdın ki, Əzimzadənin çəkdiyi rəsmlərə baxıb dərindən, ürəkdən gülməsin. Keçmiş dövrdəki fırıldaqçı din nümayəndələri, bəylər, mülkədarlar, qolçomaqlar, qoçular, canilər, xalqın həyatını zəhərləyən bu müzürr insanlar onun fırçasından çıxan əsərlərlə şiddəti zərbəyə, atəşə tutulurdular. O zaman Cəlil Məmmədquluzadə (Molla Nəsrəddin) və Sabirlə yanaşı Əzim Əzimzadənin adı da hörmətlə və məhəbbətlə çəkilirdi. Xalqın gözünü həqiqətə açmaqda, əzablara dözmüş zəhmətkeşlərdə qanlarını soranlara qarşı qəzəb, nifrət oyandırmaqda Əzimzadə də çox mühüm bir rol oynamışdır. O dövrdə bu, sənətkar üçün böyük qəhrəmanlıqdı, fədakarlıqdı.

Əzimzadə ilə əyani 1925-ci ildə "Kommunist" qəzeti redaksiyasında tanış oldum.

Əzimzadə qəzetin növbəti nömrələri üçün beynəlxalq məsələlərə, məişətimizdəki kəsirlərə aid karikaturalar, şarjlar çəkirdi.

Bizim "Gənc qızıl qələmlər ittifaqı" həmin vaxtda kommunist qəzetinin klubunda fəaliyyət göstərirdi. Əzimzadəni ilk dəfə Nəriman Nərimanov adına Sənaye Texnikumunda oxuduğum zaman filarmoniyada Sabirin xatirəsinə həsr edilmiş ədəbi, bədii gecədə səhnədə gördüm.

Bu gecədən toplanan pullar Sabir kitabxanasının zənginləşdirilməsi üçündü.

Budur, Əzimzadə səhnədə göründü. Gurultulu alqışlar altında salondakılara hörmətlə baş əydi. Kiçik taxta lövhəyə kağızlar yapışdırıb bir göz qırpımında kömürlə sovet hökumətinin düşmənlərinin Makdonaldın, Petenin, Çemberlenin, Qolçaqın, Kerenskinin, qeyrilərinin eybəcər şəkillərini çəkir və salondakıların gülüşləri altında qızğın alqışlanırdı.

Əzim Əzimzadənin mədəniyyətimizin hər sahəsindən yaxşı dostları vardı. Yazıçılardan və jurnalistlərdən Cəlil Məmmədquluzadə (Molla Nəsrəddin) Əbdürrəhim bəy Haqverdiyev, Məmməd Səid Ordubadi, Seyid Hüseyn Sadiq, Əli Nəzmi, Nemət Bəsir, Məmmədəli Sidqi, Xəlil İbrahim, Əsəd Tahir, artistlərdən Hacıağa Abbasov, Mirzəğa Əliyev, Abbas Mirzə Şərifzadə, İsmayıl Hidayətzadə, Hüseynqulu Sarabski, Sidqi Ruhulla, partiya və dövlət xadimlərindən Ruhulla Axundov, Həbib Cəbiyev və başqaları onun sənətinə çox yüksək qiymət verirdilər.

Əzimzadəni tez-tez nəşriyyatlarımızda, qəzet və jurnal redaksiyalarında görmək olardı.

Onun fırçası bir gün də bikar qalmırdı. O illərin kitablarında, qəzet və jurnallarında Əzimzadə fırçasından çıxmış əsərlərə rast gəlirdik.

Əzimzadənin gənc yazıçıların iclaslarında iştirakı da yadımdadır.

O vaxt Əzimzadə mənim şarjımı çəkmişdi. O, gülərək deyirdi ki, "səndə nə isə var, şarja yaman çətin gəlirsən".

Həmin illərdə Əzimzadə mənə öz əksini bağışladı. Şəklin altında ərəb əlifbasilə bu sözlər yazılmışdır: "Gələcəyimizin parlaq örnəyi, kommunizm quruluşumuzda böyük ümidlər verəcək Süleyman yoldaşa xatirə. Bakı, 5 may 1927-ci il".

Bu mənim üçün Əzimzadədən ən gözəl, əziz xatirədir. Mən onunla "Maarif və mədəniyyət" jurnalının katibi olduğum zaman da tez-tez yaxından görüşərdim.

Yadımdadır, Seyid Hüseyn Sadiq jurnalımız üçün "Bir küçənin tarixi" adlı bir hekayə yazmışdı. Hekayədə Bakı varlısı, qoçusu Hacı Aslandan bəhs edilirdi.

Məcmuənin redaktoru Ruhulla Axundov mənə dedi ki, "Hekayə mütləq rəsmlərlə getməlidir. Bakının köhnə tiplərini Əzimzadə kimi gözəl bilən ikinci rəssamımız yoxdur. Əzimzadəni tap, hekayəni ver

oxusun. Adımdan ona de ki, bundan sonra jurnalımızda fəal iştirak etməlidir".

Əzimzadə Ruhulla Axundovun xahişini sevinclə qəbul etdi. Hekayə üçün çox orijinal, tutarlı rəsmlər çəkdi.

Bundan sonra o jurnalımızın fəal iştirakçılarından biri oldu. Biz gənclər bir neçə dəfə Əzimzadənin evində qonaq da olmuşuq.

Bir dəfə rəssam Rüstəm Mustafayev, Şəmsi Bədəlbəyli və mən Əzimzadəgilə getdik. Süfrə arxasında xeyli söhbətdən, gülməkdən sonra Əzimzadə yorğun olduğundan mürgüləməyə başladı.

Rüstəm Mustafayevin təhrikiylə Əzimzadənin otağındakı bir albomu götürüb aradan çıxdıq. Bu albom Parijdə çox az tirajla çap olunmuşdu.

Əzimzadə albomun aparıldığını o günün səhəri bilmişdi. O bizi tapdı. Nadir albomu geri qaytarmağımızı xahiş etdi. Bir də əlavə etdi ki, cavansınız elə əsərlərə baxmağı sizə məsləhət görmürəm. Üzr istəyib albomu ona qaytardıq.

Hazırda Şüvəlandakı bağ evimdə Əzimzadənin mənə bağışladığı rəngli bir rəsm var. Mən hər zaman o əsərə baxarkən ürəkdən gülməyə bilmirəm. Gənclik illərində mən Əzimzadəyə bir şeir ithaf etmişdim.

Əzim Əzimzadə Azərbaycan xalqının böyük rəssam oğludur. Əzimzadə yaratdığı əsərlərlə mədəniyyətimizin tarixində şərəfli yerlərdən birini tutur.

Fevral 1970

SÜLEYMAN SANİ AXUNDOV

Uşaqlıq çağlarım sabiq Quba meydanının yuxarısındakı Spasskaya küçəsində keçmişdir.

Quba meydanının yerində indi bağ salınmışdır, küçəmizin aşağı hissəsində Dövlət Dram teatrının binası yüksəlir. Küçəmiz isə hal-hazırda Qasım İsmayılov adınadır.

Yaşadığımız rayonun keçmişi, əhalisi indi də yadımdadır. Məhəlləmizdə yaşayanların çoxu yoxsullardı. Onlar müxtəlif peşə sahibi kustarlar və fəhlələrdi. Əlbəttə, məhəlləmizdə tək-tük varlı, dələduz, hətta qoçu da vardı. Onların üzündən bir çox ailənin günü qara keçirdi.

Küçəmizin yuxarısında (şimal tərəfdə) bir məktəb, ondan bir qədər yuxarıda polis idarəsi yerləşirdi. Məşhur inqilabçılardan Əli Bayramov

və Ceyran xanım Bayramova bizim küçədə yarım mərtəbə evimizlə üzbəüz Məşədi Hüseynqulunun mülkünün birinci mərtəbəsində olurdu. Evimizdən bir az aşağıda (cənub tərəfdə) "Dar dalanın" düşəcəyində bir binanın ikinci mərtəbəsindəki çox kiçik, darısqal bir otaqda 26 Bakı Komissarından biri müəllimimiz Mir Həsən Vəzirov yaşayırdı.

Bu insanlar haqqında əlbəttə, böyük kitab əsər yazmaq olar. Mən hazırda yazdığım "Xatirələr dəftərim"də bunları doğru, real qələmə almağa çalışıram.

Məhəlləmizdəki məktəbin adı "4-cü rus-tatar məktəbi" idi. Çar dövründə azərbaycanlıları ya tatar, ya da müsəlman adlandırırdılar.

Lakin yalnız bizim məhəllənin sakinləri yox, bütün şəhər bu məktəbə "Süleyman Sani" məktəbi deyirdi. Çünki bu məktəbin müdiri və müəllimlərindən biri, özünü əsərlərilə xalqa sevdirmiş Süleyman Sani idi.

Bu yaxınlarda arxivimi yoxlarkən həmin məktəbi bitirdiyim haqdakı kamal attestatını tapıb çox sevindim. Orada Süleyman Saninin, Mir Həsən Vəzirovun, Rəsul bəy Tahirovun, Ağabəy İsrafilbəylinin imzalarını gördükdə uşaqlıq illəri yenidən gözlərim önündə canlandı.

Mənə elə gəldi ki, sinifdə oturub həmin əziz müəllimlərimin dərsini dinləyirəm.

Bəli, yeddi yaşında ikən atam məni həmin məktəbə gətirib ordakı katibə təhvil verdi. Özü isə dəmirçixanasına getdi.

Ailəmiz o vaxt Ləhic bağlarında istirahətdə idi. (Ləhic bağları Maştağa ilə Kürdəxanı arasındadır). Məktəb haqqında bütün lazımi məlumatı dəftərə qeyd etdilər, müəllimlər otağında tək qaldığımdan içimi çəkib ağlamağa başladım. Bu zaman başımı bir əl sığalladı. Könlümü alıb şəxsən özü məni sinfə apardı.

Hər tənəffüs vaxtı isə o, məni məktəbdə yaşayan Zakariya müəllimin otağına gətirib sonra yenə sinfə aparırdı. Bu munis insan mənim gələcək müəllimim Süleyman Sani idi.

Zakariya bəyin qızları isə mənim başımı şirin dillə və konfetlə qarışdırırdılar. Məktəbdə bəzi müəllimlərdən yaman qorxardıq. Xüsusilə şəriət müəllimindən.

Şəriət müəllimimiz ruhani idi. Dərs zamanı həmişə ağzı işdə olardı. O ləb-ləbi kişmiş yeyərdi. Şəriət müəlliminin dərsindən bir şey başa düşmədiyimizdən sinifdə səs-küy salardıq. Buna görə də şəriət müəllimi cəza olaraq bizi bir neçə saatlığa odun anbarına salıb qapısını kilidlərdi.

(Odun anbarından başqa bir müəllimimiz də istifadə edərdi. Bu barədə bir az sonra).

Belə hallarda müəllimimiz Mir Həsən Vəzirov harayımıza çatardı. Anbar qapısını açdırıb bizi həbsdən azad edərdi. Hətta bəzən o, bizi öz evinə aparıb, quran ayələrini oxuyar və mənasını başa salardı.

Beləliklə gözlərimizdən qara cəhalət pərdəsini götürməyə səy edərdi. Ümumiyyətlə o vaxt bəzi müəllimlər dərslərdən zəif uşaqları öz evlərində təmənnasız imtahanlara hazırlardı. Mir Həsən müəllimin dərslərinə həmişə hazır gələrdik.

Yadımdadır: biz Novruz bayramlarında ona şəkərburadan, paxlavadan bayram payı apararardıq. İlk dəfə ona pay aparanda bir qəribə hadisə baş verdi. Biz kiçik ipək yaylıqdakı hədiyyəni, mizin üstünə qoyanda Mir Həsən müəllim təəccübləndi. Əsəbi halda bu nədir gətirmisiniz?!

Mən dilim topuq çala-çala:

– Şəkərburadır müəllim, – dedim.

O, "necə, necə, şəkərqara?!" – deyə sual etdi.

Dəsmalı açdıq. Müəllim "nahaq gətirmisiniz" deyə etiraz etdi. Biz çox dil tökdükdən sonra o bayram payını qəbul etdi.

Maraqlı burasıdır ki, o gündən başlayaraq aramızda Mir Həsən Vəzirovun adı "Şəkərqara müəllim" oldu. Biz Süleyman Saninin, Vəzirovun, İsrafil bəyin dərslərində çox sakit oturardıq. Süleyman Sanini bir yazıçı kimi də çox sevirdik. Onun "Qaraca qız" povestini, "Qorxulu nağılları"nı dönə-dönə, maraqla, həyəcanla oxuyardıq. Bu kitablar gecələr yataqda da əlimizdən yerə düşməzdi. Bu əsərlərdə böyük məhəbbətlə, səmimiyyətlə qələmə alınmış surətlərin taleyinə ürəkdən acıyardıq, hətta ağlardıq da.

Süleyman Saninin xasiyyətindəki səmimiliyi, dərin sadəliyi, mehribanlığı əsərlərindəki müsbət obrazlarda özünü göstərməkdədir.

Süleyman Sani bəzi yoxsul ailədən olan uşaqlara maddi yardım göstərməyi də unutmazdı. O öz kitablarını məktəblilərə hədiyyə verərdi.

Süleyman Sani bizə ucadan kiçik hekayələr, şeirlər, təmsillər oxutdurardı.

Bu qiraət yarışlarında mən həmişə fərqlənməyə çalışardım. Qənaət etdiyim qəpiklərə kitablar alıb evdə mütaliə edərdim.

İftixarla deyirəm ki, məndə ədəbiyyata böyük məhəbbət oyadan ilk müəllimim Süleyman Sani Axundov olmuşdur.

Oxuduğum məktəbdə sevimli müəllimlərimizdən biri də Süleyman Saninin dostu Ağabəy İsrafilbəyli idi. O da çox qayğıkeş insandı. Dərsdən zəif olan uşaqların evlərinə gedər, ailələrilə yaxından tanış olar, onlarla dərdləşər və əlindən gələn köməyi əsirgəməzdi.

Ağabəy İsrafilbəyli ucaboy, pəhləvan gövdəli bir adamdı. O zaman xuliqanlar, avaralar tez-tez məktəblilərin yolunu kəsərdi. Onlar uşaqların əynindən paltosunu çıxarar, kitab çantasını əlindən qapardılar. Hətta bəzilərinin ağız-burnunu da əzişdirib qanadardılar.

Polis belə hadisələrin qabağını almazdı. Çünki bunlar Bakı qoçularının, varlılarının ərköyün balaları və qohumlarıydı.

Kimsədən çəkinməyən İsrafilbəyli onlarla qəribə mübarizə üsulu tapmışdı. O, məktəbimizin qabağına gələn bu dələduzları yaxalayıb, hərəsini bir əlilə möhkəm tutub kəllə-kəlləyə vurardı. Sonra da şəriət müəllimimizin dustaqxanasına (odun anbarına) salıb bir neçə saatlıq həbs cəzası verərdi.

Müəllimimiz Ağabəyin sayəsində bizim məktəbin qabağından onların ayağı həmişəlik kəsilmişdi.

Bu misalları gətirməkdə məqsədim müəllimlərimizin o dövrdə nə şəraitdə çalışmalarını göstərməkdir.

İndi bütün məktəblərimizdə cürbəcür dərnəklər var. Şənliklərində, bayramlarda hər məktəb öz orkestri ilə nümayişə çıxır. Lakin o zaman biz bunlardan məhrum idik. Nümayişə çıxmaq üçün qəribə hazırlığımız olurdu. Məktəbimizdə Ramazan adlı Dağıstanlı bir qarovulçu vardı. Tənəffüs zamanı o bizə pendir-çörək, iris və başqa şirniyyat satardı. Ramazan uca boylu, enlikürək, şəkbuğ, zahirən vahiməli bir kişi idi. Lakin çox təmiz ürəkli idi.

Bayramqabağı məşq üçün hamımız həyətə toplaşardıq. Süleyman Sani həyətin başında pilləkən üstündə nümayiş qəbul edən bir general vəziyyətində durardı. Onun işarəsilə Ramazan qoltuğunda tutduğu köhnə vedrənin altını yumruqlarıyla döyəcləməyə başlardı. Biz də bu ahəng altında addımlayıb Süleyman Saninin qabağından keçərdik. Bu, bizim məktəb həyətindəki xudmani nümayişimiz olurdu. Bəzən Ramazanın güclü zərbələrindən vedrənin altı ayrılıb yerə düşərdi.

İllər keçdi, ibtidai məktəbi qurtaranda Süleyman Sani bizimlə vidalaşırdı. Kamal attestatını alıb ağlamağa başladıq. O, bizə "yenə də görüşəcəyik" deyə təsəlli verdi.

Mən onu məktəbi bitirdikdən sonra da tez-tez görürdüm. Çünki məktəbimizlə evimizin arasındakı məsafə çox az idi. Sonralar mən şeir yazmağa başladığım illərdə də onunla tez-tez görüşürdüm.

Bu qayğıkeş insanın mənim üzərimdə böyük əməyi olmuşdur.

Süleyman Sani həddindən çox təvazökar adamdı. Buna canlı bir misal:

Vaxtilə mən ədəbiyyat fondu heyətinin sədri idim. Müəllimim xəstə idi. Əsəbləri pozulmuşdu. Ürəyi onu narahat edirdi. Bizim ədəbiyyat fonduna yazıçılar üçün kurortlara, istirahət evlərinə putyovkalar gəlmişdi. Kislovodsk sanatoriyalarının birinə olan putyovkanı Süleyman Saninin adına yazıb evinə göndərdim. O, əli əsalı yazıçılar ittifaqına gəldi.

Putyovkanı qaytarıb dedi ki: "Bunu nahaq etmisiniz. Qoy bu putyovkadan gələcəyimizə ümidlər verən gənclərimiz istifadə etsinlər. Mənimki keçib". Biz onu güclə yola gətirib putyovkanı almağa razı etdik.

Mənim və bir çoxlarının məktəb və ədəbiyyat müəllimi Süleyman Sani belə bir şəxsiyyətdi. Xalqımız yetirdiyi belə namuslu övladlarıyla qoy həmişə fəxr etsin.

RƏŞİD BƏY ƏFƏNDİYEV

Rəşid bəy Əfəndiyevi bir maarifpərvər, bir pedaqoq, bir şair kimi biz uşaqlıq çağlarımızdan tanıyırdıq. Onun ağır illərdə xalqın balaları üçün yazdığı, tərtib etdiyi tədris məcmuələri, uşaq şeirləri, rus klassik şairlərindən etdiyi tərcümələr cəsarətlə demək olar ki, böyük fədakarlıqdır.

Quşlar, quşlar, a quşlar,
Qaranquşlar, a quşlar –

şeri indi də bizim nəsildən olanların hafizəsindədir. Rəşid bəyin öz dövrünün qabaqcıl, tərəqqipərvər, proqressiv, azadlıq uğrunda mübarizə aparan nümayəndələrilə görüşləri, dostluğu öz xalqının vətənpərvər övladı olduğuna dəlalət edir. Gözəl bilirik ki, çar dövründə məktəblərimizdə ana dilimizdə şeirlərə, mahnılara, çox böyük ehtiyac

vardı. Bu ehtiyacı aradan qaldırıb azərbaycanlı balalarının köməyinə çatmaq istəyənlər sırasında Rəşid bəy Əfəndiyev də vardı.

Bəli, illər keçdi. Vətənimizdə sovet hakimiyyəti quruldu, xalq öz müqəddəratını əlinə aldı, çar dövründə millətin səadəti, mədəniyyəti haqqında düşünən, çarələr axtaran Rəşid bəy indiki bu qaynar həyatdan, bu coşqun hərəkatdan kənarda qala bilməzdi. O, Oktyabr inqilabının fütuhatını, qələbələrini ürəkdən alqışladı. Rəşid bəy yaşının çoxluğuna baxmayaraq coşqun gənclik həvəsiylə, ehtirasilə ömrünün mənalı illərini millətinin tərəqqisinə, yüksəlişinə həsr etdi.

O, rus dilini çox gözəl bilirdi və bu dilə dərin məhəbbət bəsləyirdi. Onun Puşkindən, Lermontovdan məhəbbətlə tərcümə etdiyi şeirlər buna sübutdur.

Məncə Rəşid bəy Puşkinin "Bağçasaray çeşməsi" poemasının giriş hissəsini çox məharətlə tərcümə etmişdir. Bu poemanı sonralar böyük ədibimiz Məmməd Səid Ordubadi də tərcümə etdi. Səidin tərcüməsi küll halında gözəldir. Rəşid bəy poemanın ilk iki sətrini belə çevirmişdir.

Oturmuş fikrə piçidə çubuq əldə Gəray durmuş,
Hüzuri-dəhşətə qol bağlamış əhli-saray durmuş.

Çox yaxşıdır. Bu iki sətirdə biz həm Gərayın əhvali-ruhiyyəsini hiss edir, həm də saray əhalinin necə vahimə keçirdiyini görürük. Bu tərcümə Rəşid bəyin Puşkin ədəbi irsinə dərin məhəbbətinin təzahürüdür. Rəşid bəy Əfəndiyev sanki yenidən cavanlıq dövrü keçirirdi. Gündən-günə çiçəklənən, gözəlləşən vətəni tərənnümdən böyük zövq alırdı.

Rəşid bəy Əfəndiyev yeni yaranmaqda olan proletar ədəbiyyatının qızğın tərəfdarlarından, təbliğatçılarından biri oldu. O da Cəlil Məmmədquluzadə, Haqverdiyev, Süleyman Sani Axundov, Cəfər Cabbarlı, Abdulla Şaiq kimi bu hərəkatı alqışladı və bu gənc orduya qoşuldu. Rəşid bəy Əfəndiyev Şəkidə yaşayırdı. O, tez-tez gənc qızıl Qələmlər ittifaqına məktublar yazırdı. Gənclərin müvəffəqiyyətlərinə ürəkdən, candan sevindiyini bildirirdi. Yadımdadır. Mən 1927-ci ildə Şəkiyə gənc Qızıl qələmlər ittifaqının bölməsini təşkil etməyə getdim. Yevlaxdan kiçik, köhnə bir avtobusa minərək çala-çuxurlu yollarla gəlib Şəkiyə çatdım. Avtobus dayanacağında xeyli fayton dayanmışdı. Faytonçular iki görkəmdə idi. Bəziləri həddindən artıq şişman, bəziləri

isə olduqca arıq idi. Bir faytona minib mehmanxanaya doğru hərəkət etdik. Şəkinin təmiz havası, könül açan mənzərəsi yol yorğunluğumu apardı. Mehmanxanaya düşdüm. Bir saat keçməmişdi ki, Şəkinin gənc həvəskar yazıçıları, şairləri yanıma gəldilər. Bu mənim gənc qələmlərlə ilk tanışlığım idi.

Axşamüstü pəncərədən şəhərin dağ hissəsini seyr edirdim. Birdən mehmanxananın qarşısında bir fayton dayandı. Faytondan əli əsalı, gözü eynəkli dolğun, bığı, saqqalı qar kimi ağ bir adam düşdü; mehmanxana qapısındakılar onunla hörmətlə salamlaşdılar. Dedim görəsən, bu hörmətli adam kimdir. Birdən olduğum otağın qapısı astaca döyüldü. Tez qapını açdım, qarşımda faytondan düşən adam gördüm.

– Salam, oğlum, xoş gəlmisən, Rəşid bəy Əfəndiyev!

Qulaqlarıma inanmadım. Bakıdan yola düşərkən mütləq bu adamla görüşməyi qərara almışdım. Artıq budur, o özü lapdan yanıma gəlmişdir.

Onunla mehribancasına görüşdük.

– Oğlum, mən sənin dalınca gəlmişəm. Özünü görməsəm də, səni mətbuat vasitəsilə yaxşı tanıyıram. Amma yaxşı iş görməmisən. Şəkiyə gələsən, özü də mehmanxanaya düşəsən, tez ol, otaqda nəyin varsa götür gedək bizim evə.

Mən dedim ki, "Hörmətinizə görə təşəkkür edirəm. Lakin burda qalsam yaxşıdır. Çünki məni cavanlardan və təşkilatlardan axtaranlar olacaq".

"Oğlum nə olar ki... Məgər cavanlar, təşkilatlar Rəşid bəyin evini tanımırlar. Getməsən, məni incitmiş olarsan". Bunun üstündən artıq bir söz demək olmazdı. Faytona minib Rəşid bəygilə getdik. Rəşid bəyin ailəsi bizi öz ləziz xörəklərilə heyran etdilər. Mən Şəki şüyütplovunun, Şəki şirnilərinin adını, tərifini eşitmişdim, amma dadını bilmirdim. Mən bunları ilk dəfə Rəşid bəyin evində gördüm. Sanki dadı indi də ağzımdadır.

Rəşid bəyin sinəsi canlı, maraqlı, xatirələrlə dolu idi. Söhbətimiz gecə yarıya qədər çəkirdi. O məni vaxtilə çap olunmuş və olunmamış səhnə əsərlərilə də tanış etdi.

Biz Şəkidə, Azərbaycan gənc Qızıl qələmlər ittifaqının şöbəsini təşkil etdik. Yerli təşkilatların, gənc həvəskar yazıçıların arzusuyla Rəşid bəyi bu bölməyə sədr seçdik.

Bu, Rəşid bəyi bir qədər cavanlaşdırdı. Şəkidə olduğum müddətdə Xan sarayını gəzdim. Evlərə qonaq çağırıldım. Hər evdə yenə də

məşhur Şəki plovu və şirniyyatı daddım. Bakıdan Şəkiyə yola düşərkən, bir şəkili qələm dostum mənə demişdi ki, "sənə bir kağız verim, dostlarım sənincün şüyütplov bişirtsinlər". Mən ondan kağız almadan Şəkiyə gəlmişdim. Mənə kağız vermək istəyən dostum səhv edirmiş. Çünki mən plovu hər evdə kağızsız yedim. Ondan kağız almış olsaydım, bəlkə də Şəkidə yediyim plovları o öz kağızının hesabına yazardı.

Şəki ziyalılarının təşəbbüsilə Şəkidə bir ədəbi gecə təşkil edildi. Ədəbi gecəni Rəşid bəy idarə edirdi. Şəkinin gənc qüvvələri ilk dəfə idi ki, kütlə qarşısında çıxış edirdilər. Gənclər tribunaya qalxanda həyəcan keçirirdilər. Nədənsə iştirak etdiyim məclislər gülgüsüz, hadisəsiz olmur.

Bəli, bu ədəbi gecə də bunsuz olmadı.

Rəşid bəy çıxış edənlərin böyük siyahısını tutmuşdu. Onlara söz verdikdə siyahıya baxıb belə deyirdi: "Söz verilir Şəkinin birinci şairinə, söz verilir Şəkinin ikinci şairinə və i.a.".

Çıxış edənlərə gecənin sonuna qədər bu şəkildə söz verildi. Salonda oturmuş bir nəfər tez-tez əl qaldırıb söz istəyirdi. Rəşid bəy isə bu adama əsla əhəmiyyət vermirdi. Bu əl qaldıran adam mənim nəzərimdən qaçmırdı. Nəhayət dedim: "Rəşid bəy, yaxşı deyil axı. Bəlkə əl qaldıran adamın bir sözü, bir təklifi var. Xahiş edirəm ona söz verin".

– Oğlum sən onu tanımırsan axı. Şulux sala bilər.

– Niyə şuluq salır. Qorxmayın ona söz verin.

Nəhayət, Rəşid bəy elan etdi ki, "İndi isə söz verilir Şəkinin 37-ci şairinə".

Tribunaya orta yaşlı, üzü gülər bir adam qalxdı. Salonda bir gülüş oldu.

Tribunadakı adam çox ciddiyyətlə şairanə görkəm alıb belə başladı:

Çəpərdə oturmuşdu sərçə,
Düşdü kəndirə oldu büryan...

Rəşid bəy ayağa qalxıb dedi: "Əbucabbar bəy, ayıbdır axı, sən nə özünə, nə bizə hörmət qoyursan. Bu nə cəfəngiyatdır ki, oxuyursan". Rəşid bəyin dediyi Əbucabbar bəy aşağı düşərkən dedi: "Acığın niyə tutur Rəşid bəy, Şəkinin 37-ci şairi mənim kimi olar". Mən sonra öyrəndim ki, bu Əbucabbar kişi Şəkinin ən zarafatcıl, hazırcavab adamlarındandır.

Mən Bakıda bir neçə məclisdə onunla görüşüb söhbətlərindən zövq aldım.

Bu səfərdən başqa Rəşid bəylə digər vaxtlarda da Bakıda, təkrar Şəkidə bir neçə dəfə görüşmüşəm.

Şəkidə bölmə düzələndən sonra gənc şairlərin, yazıçıların şeirləri "Şəki fəhləsi" qəzetində və ayda bir dəfə qəzetə əlavə olaraq nəşr edilən ədəbi səhifələrdə şeirləri, hekayələri, oçerkləri dərc edilirdi.

Bu səhifələrdə Rəşid bəyin məqalələrinə və şeirlərinə də yer verilirdi. Rəşid bəyin o illərdə Bakı mətbuatında da bir sıra şeirləri çap olunmuşdur.

1937-ci il "Maarif və mədəniyyət" məcmuəsində də maraqlı bir şerini dərc etdik.

Həmin şeirdə bu sətirlər səslənirdi.

Əcəb nə keçdi o dövran əhli bizar idi.
Nə qəlbi şad, nə də ruhunda bir fərəh var idi.
Sirur, zövq nədir, bilməziydi, əğyar idi.
O əsr-lənətə layiq, zəmanəyi çar idi.
Tamam varlığım ilə həyatım ağlar idi.
Bütün o dövrdəki xatiratım ağlar idi.
Həyatın hər cəhəti cəbridi, fəlakət idi,
Xəlayiqi bürüyən fəqridi, səfalət idi.
Çəkil, çəkil, geri dur, Şaki, hər şikayətdən,
Alıb qızıl qələmi sən də yaz həqiqətdən,

O vaxt Şəkidə şair Nikamın adına bir küçə vardı. Mən bir dəfə Rəşid bəylə o küçədən keçərkən dedi: "kim bilir, bəlkə gündən-günə gözəlləşən, bu şəhərdə bir küçə də mənim adımı daşıyacaq".

Rəşid bəy belə bir adamdı.

NAZİM HİKMƏT

"Düşünən beyni Moskvaysa ölkəmizin,
Təzə qan dağıdan qəlbidir Bakı!"

Bu sətirlərin müəllifilə gənclik illərində hələ şəxsən tanış deyildim. O, Moskvadan "Maarif və mədəniyyət" adlı ədəbi, ictimai

xarakterli jurnalımıza tez-tez, böyük ürək oduyla yazılmış gözəl şeirlər göndərərdi. Nazim Hikmətlə əvvəlcə qiyabi tanış olduq. Bir-birimizə məktublar yazdıq. Yeni, novator poeziyamız haqda fikir mübadiləmiz oldu. Nazim bizim Azərbaycan sovet poeziyası ilə çox maraqlanırdı. O, bizim oxucuların nə mövzuda, nə ruhda şeirləri xoşladığını bilmək istəyirdi.

Az bir zamanda Azərbaycan oxucuları türk xalqının vətənpərvər, inqilabçı, istedadlı şair oğlunu ürəkdən sevdi və alqışladı.

Nazim Hikmət Bakı həyatilə tanış olmaq və şairlərimizlə görüşmək arzusuyla çırpınırdı.

Məktublarında gənc şairlərin jurnal səhifələrində çap olunmuş şeirləri haqqında öz səmimi fikirlərini yazırdı. Azərbaycan poeziyasına öz məftunluğunu bildirirdi. 1927-ci ildə mən bir neçə məktubumda onu Bakıya qonaq çağırdım.

Nəhayət, bir gün dostumuz Nazim Hikmət öz həyat yoldaşıyla birlikdə, qatarla, aşağıdakı sətirləri yaza-yaza Bakıya doğru gəlirdi.

Tıqırdıyor trenin rayda təkərlikləri,
Devrilərək keçiyor teleqraf direkləri.
Yarı belimə qədər uzandım pəncərədən,
Tərə səsilə dolan havaları dinlədim.

Nazimin Moskvadan Bakıya gələrkən yolda yazdığı "yolçuluq notlarından" sərlövhəli şeirləri çox gözəl poeziya nümunələridir.

Bəli, Nazim Hikmət Bakıya gəldi. Bir-birimizi yaxından tanıdıq. Dostlaşdıq. Aramızda qızğın yaradıcılıq söhbətləri, ədəbi mübahisələr başlandı.

O zaman Mikayıl Rəfili, Əli Nazim, Vəli Hacıoğlu, Əli Hüseynzadə, Əbdülbaqi Fövzi, bir söz hamımız dostumuzun Bakıdakı günlərinin səmərəli keçməsinə çalışırdıq.

Nazim Bakıya gəlişindən çox razı idi.

Bir axşam indiki akademiyanın binasında şairin oxucularla görüşünü təşkil etdik. Salondakılar Nazimi tribunadan buraxmırdılar. Bu gecə doğrudan da böyük şeir bayramı idi. Nazim sözün əsil mənasında novator şairdi. Nazim dənizi çox sevirdi. Vaxtımızın çoxunu onunla birlikdə, Xəzər sahilində keçirirdik. Axşamları qayıqla gəzintiyə çıxırdıq. Dənizdən gözəl şəhərimizi məhəbbətlə seyr edirdik. Nazim həsrətlə, ürək ağrısıyla İstanbulu xatırlayırdı.

Nazimi sonra bir neçə günlük Şüvəlana və Buzovnaya qonaq apardıq. Bir neçə gün Vəli Hacıoğlugilin bağında qaldıq. 12 yaşlı, pəhləvan gövdəli gənc Nazim idmanın bütün növlərinə yaxşı bələddi. Sahildə onunla güləşdiyimiz, qollarımızın gücünü sınadığımız, xatirimdədir. O günlər bizim üçün çox əziz günlərdi.

Günlər, həftələr, aylar keçdi. Nazimlə Moskvada proletar yazıçılarının birinci qurultayında və plenumlarında tez-tez görüşərdik.

Yadımdadır, Nazimi Ümumittifaq proletar yazıçıları qurultayına Azərbaycandan nümayəndə seçmişdik.

O zaman Moskvada Nazim kimi təhsil alan başqa türk gəncləri də vardı. Nazim bizi onlarla da tanış etdi.

27-ci ilə qədər Türkiyədə və Sovetlər İttifaqında Nazimin şeirləri yalnız qəzet və jurnallarda dərc edilmişdi. Nazimin hələ bir kitabı yox idi. Onun ilk şeirlər kitabı Bakıda çap olundu. Jurnallarımızda çap olunmuş şeirlərini toplayıb "Günəşi içənlərin türküsü" adıyla nəşr etdiyimiz üçün o bizə öz minnətdarlığını bildirdi. Kitaba bu adı da biz verdik.

Bu Nazimin ən gözəl şeirlərindən birinin adı idi. Bu kitabın nəşri gənc Nazimin şairlik həyatında bir şənliyə, hadisəyə çevrildi.

Sonra uzun illər Nazim Hikmətlə görüşmədik. O öz doğma vətənində illərlə həbsxanalar küncündə ömür sürdü. Lakin mübariz şairin iradəsi, mətanəti sarsılmadı. Nazim məşhur "Zoya" poemasını müharibə illərində zindanda yazdı.

İllər illəri əvəz etdi. Nazim Hikmətlə yenidən Moskvada görüşdük. Mikayıl Rəfili ilə birlikdə Nazimin yanına getdik. Bu gün biz onun qonağı idik. Nazim qarşımıza döşü önlüklü çıxdı. Biz gülüşdük. Mən ona "Nazim, şairlikdən aşpazlığa keçmisən, nədir?" dedim.

O, gülərək cavab verdi: "Dost yolunda aşpazlıq etmək fənami şeydir? Bu gün sizə, əski dostlarıma hörmət deyə mətbəxdə özüm yemək hazırlayıram. Sırf türk yeməkləri. Bən buna zindanda alışdım. Siz söhbətlə məşğul olunuz, mən də mətbəxə gedim".

Nazim doğrudan da süfrəyə çox dadlı yeməklər düzdü. Döşlüyünü çıxarıb bizimlə oturdu.

Süfrə arxasında da söhbət şeirdən gedirdi. Nazim bizə yeni şeirlərini oxudu. Öz şəxsi həyatından, acı zindan xatirələrindən, nə kimi əsərlər üzərində çalışdığından xeyli danışdı. Yaşa dolduğuna baxmayaraq davranışı, danışığı, coşqun şairlik ehtirası narahat bir gənci andırırdı. Bu görüşlərdə Nazim Hikmətin ağır ürək xəstəliyinə tutulduğunu duymaq, hiss etmək çətindi.

Nazim Hikmət bir şair kimi, dostluq, sülh və azadlıq carçısı kimi dünyanın bir çox ölkələrini gəzib, dolaşmışdır. Onun alovlu, tribun şeirləri demək olar ki, dünyanın bir çox xalqlarının dilinə tərcümə edilmişdir.

Azərbaycanda da Nazimin şeirlərdən, pyeslərdən ibarət kitabları çap olunub çox geniş yayılmışdır.

Nazim Hikmət şerimizin dahi ustadları Nizami, Füzuli, Sabir, yazıçı və dramaturqlarımızdan Mirzə Fətəli Axundov, Cəlil Məmmədquluzadə, Cəfər Cabbarlı haqqında böyük məhəbbətlə danışardı.

Nazim Hikmət ikinci dəfə Sovetlər İttifaqına gələndən sonra da, Bakıda bir neçə dəfə olmuşdur.

Respublikamızın gündən-günə gözəlləşməsi, insanların firavan, xoşbəxt həyat sürməsi, mədəniyyətimizin çiçəklənməsi, zəhmətkeşlərin xariqələr yaratması onu ürəkdən sevindirirdi. Mehdi Hüseynlə mən onu Gəncəyə, Göy gölə, Şəmkirə və Qazaxa apardıq. Nazim yollarda maşını saxlatdırıb kolxozçularla şirin söhbət edirdi. Həsrətlə öz türk milləti haqda düşünürdü.

Nazim Hikmətlə dostluğumuzun indi 43 illik tarixi vardır. Onu da deyim ki, Nazim həm də çox kəskin zəkalı, hazırcavab, incə zarafat sevən bir adamdı.

O, bir dəfə gülə-gülə mənə belə dedi: "Qardaşım, sənin necə şair olduğunu bilirdim. Lakin yeni Molla Nəsrəddin olduğundan xəbərsizdim. Həkimlər mənə ürək xəstəliyimə görə dərd çəkməyi deyil, gülməyi, vaxtı şən keçirməyi məsləhət görürlər. Məncə artıq həkimlərə ehtiyac qalmır. Ya mən sənin yanında Bakıda qalım, ya da sən mənim yanıma Moskvaya köç".

Bu söhbətdən sonra Nazim istər görüşümüzdə, istərsə, məktublarında mənə: "Mərhəba, ya molla Süleyman, mərhəba Nəsrəddin xocam, mərhəba ya Süleyman, Peyğəmbər" deyə müraciət edərdi. Qadınlar iştirak edən məclislərdə isə Sabirin

"Ev madam, mənzil madam, bulvar madam, talvar madam.
Müxtəsər, əqlim çaşıb, ey dadi-bidad Ərdəbil"

– beytini deyib qəhqəhə çəkərdi.

Nazim Hikmət çox qayğıkeş, həssas bir insandı. Ona müraciət edən gənclərə həmişə xeyirxah məsləhətlər verib, bütün varlığıyla onlara kömək etməyə çalışardı. Zəmanəmizin ən istedadlı şairlərindən biri olan Nazim Hikmət aramızdan sinəsi hələ açılmamış səhifələrlə dolu getdi.

Lakin dünyanın milyonlarla oxucusu üçün çox qiymətli əsərlər qoyub getdi.

Nazim Hikmət öz əsərlərilə dünyanın poeziya ordusu sıralarında əbədi qaldı.

Şair özü gözəl deyib:

Ölənlər
Döyüşlərdə öldülər.
Günəşə gömüldülər.
Vaxtımız yox onlara matəm saxlamağa.
Axın var,
Günəşə axın.
Günəşi zəbt edəcəyiz,
Günəşin zəbti yaxın.

Hazırda mənim kitabxanamda Nazimin mənə hədiyyə verdiyi əsərləri, 1928-ci və sonrakı illərdə çəkdirdiyimiz şəkillər və bir sıra maraqlı, gülgü, zarafat dolu məktubları vardır.

Bunlar uzun illər duz-çörək kəsdiyimizin, dostluğumuzun əziz və unudulmaz nişanələridir. Nazimin "Bayram oğlu" (Əli Bayramov) "Neftə doğru", "Neftin cavabı", "Xəzər" kimi gözəl, səmimi şeirləri bizim xalqa, bizim vətənə həsr edilmişdir. Bunlar da Nazimdən bizə canlı xatirələrdir.

1968-ci ilin baharında biz bir qrup Azərbaycan yazıçısı Türkiyəyə, Nazimin vətəninə səfər etdik, İstanbulu, Bursanı, İzmiri, Ankaranı gəzib dolaşdıq. Həmişə, hər yerdə Nazimi xatırladıq.

İstanbuldan adalara gedərkən vaxtilə burada günlər keçirən Nazimi andıq. Yollarda bulaqlardan su içərkən Nazimi yad etdik. Meşələri, dağları, çayları, gölləri, əncirlikləri, üzümlükləri seyr edərkən türk dostumuz Nazimi düşündük. Nazim Hikmətin gənc yaşlarında bu yerlərdə udduğu havadan udduq. Türkiyədə Nazimin xalq tərəfindən necə dərin bir məhəbbətlə sevildiyinin şahidi olduq. Ziyalılardan tutmuş fəhlələrə, sürücülərə, məktəblilərə qədər hamı onun adını məhəbbətlə, hörmətlə yad edirdi.

Türk xalqının böyük şair oğlu, azadlıq, səadət aşiqi Nazim Hikmət bütün millətlər üçün əzizdir, doğmadır.

Fevral 1970

SEYİD HÜSEYN SADİQ

Seyid Hüseyni mən 1923-cü ildən tanıyırdım.

O, Nərimanov texnikumunda bizim ədəbiyyat müəllimimiz idi. Gənclik illərimizdə aramızda "nadinc" tələbələr də vardı. Bəzi müəllimlərin yumşaq damarını tutub dərs zamanı dəcəlliklər etdiyimiz yaxşı yadımdadır. Bir dəfə Həsən adlı müəllimimiz bizimlə ədəbi gecədə iştirak etdi. Onu deyim ki, Həsən müəllim öz ixtisasını gözəl bilən, mülayim xasiyyətli bir adamdı. O, səhnədə bir muğam dəstgahı oxudu. Yaxşı da səsi vardı. Onun bizə qohumluğu da çatırdı.

Bir gün o sinfə girəndə hamımız bir ağızdan:

– Müəllim, "bir ağız" deyə səs-küy saldıq.

– Sakit, "nə bir ağız" başa düşmürəm, nə istəyirsiniz?

– Müəllim, bir ağız... Səhnədə oxuduğunuzdan bir ağız.

– Eyibdir. Şuluqluq salmayın, müdiriyyət otağında eşidərlər. Sonra yaxşı olmaz.

Biz yenə inadla:

– Müəllim, bir ağız, müəllim, bir ağız, deyib bağırdıq.

Həsən müəllim çox həlim bir adamdı. O naçar qalıb qızara-qızara pəsdən bizim üçün bir ağız oxudu. Əl çalıb Həsən müəllimi alqışladıqdan sonra sakit olduq. Sonra isə tutduğumuz işdən çox peşman olduq.

Seyid Hüseyn də çox sakit, xeyli həlim bir adamdı. Ona hamımız hörmət edirdik.

O bütün dərsləri aydın, rəvan, sadə bir dillə bizə yetirməyi bacarırdı. Seyid Hüseynin dərsləri səmərəli keçirdi. Hamımız onun dərsinə hazır gəlirdik ki, xəcalət çəkməyək. O özünü bizə belə tanıtdırmışdı.

Mənim ilk şerim onun köməyilə nəşr olunmuşdur. Bu şerim çap olunmasaydı, bəlkə mən ədəbiyyat aləminə bu qədər tez atılmazdım. Bu, belə olmuşdur.

Mən "Unudulmuş gənc" adlı kiçik bir şeir yazmışdım. Onu utana-utana Seyid Hüseynə verib dedim ki, müəllim, mən bir şeir yazmışam. Xahiş edirəm baxıb mənə fikrinizi deyəsiniz. Seyid Hüseyn şeri alıb, çox gözəl, vaxt tapıb baxaram, dedi.

Həftələr keçdi, lakin Seyid Hüseyn şerim haqqında mənə heç bir söz demədi. Mən də onu narahat etməkdən çəkindim. Bunun üstündən iki ay keçdi. Bir gün yoldaşlarım məni əhatəyə alıb təbrik etdilər.

– Gözün aydın, "Maarif və mədəniyyət" məcmuəsində şerin çıxıb.

– Necə? Mən ora şeir verməmişəm, ola bilməz.

Uşaqlar məni inandırdı ki, məcmuədə şeri gözlərilə görüblər. Mən bunu növbəti zarafat bildim. Məktəbdən çıxanda məcmuəni aldım, vərəqlədim, gözlərimə inanmadım.

Seyid Hüseynə verdiyim şerin məcmuəmdə bir kəlməsinə toxunulmadan eynən dərc edildiyinin şahidi oldum. Bu münasibətlə Seyid Hüseynə müraciət etdim. Ona təşəkkürümü bildirdim, o dedi ki, şeir xoşuma gəldiyindən jurnal redaksiyasına verdim, çap ediblər, sağ olsunlar. Seyid Hüseyn mənə yazmağı və çox mütaliə etməyi, şeir üzərində çox zəhmət çəkməyi məsləhət gördü.

Bu hadisə mənə qol-qanad verdi.

Seyid Hüseynin məsləhətilə ilhamlanıb gərgin mütaliəyə girişdim.

Seyid Hüseynlə 1937-ci ilə qədər tez-tez görüşərdik. Şəxsən mən Seyid Hüseynin hekayə yazdığını bilmirdim. Amma inqilabdan əvvəl mətbuatda bir neçə hekayəsi çıxıbmış.

Mən 1927-ci ildə Ruhulla Axundovun məsləhətilə "Maarif və mədəniyyət" məcmuəsinə məsul katib təyin olundum. Jurnalın arxivini əvvəlki katibdən təhvil alanda Seyid Hüseynin "Gilan qızı" adlı hekayəsinə rast gəldim. Üzərində "getmədi" yazılmışdı. Katibdən hekayənin çap olunmamasının səbəbini soruşdum. O, dedi ki, hekayə zəif olduğundan dərc etmədik. Mən hekayəni evə aparıb diqqətlə, böyük maraqla və həyəcanla oxudum. Sonra Ruhulla Axundov da oxudu. Hekayə çox xoşumuza gəldiyindən məcmuədə dərc etdik. Beləliklə mən müəllimimin borcunu ödəmiş oldum.

Seyid Hüseyni redaksiyaya çağırdıq. Jurnalımızda yaxından, fəal iştirak etməsini xahiş etdik.

Seyid Hüseyn bir-birinin ardınca bizə "Bir küçənin tarixi", "Gələcək həyat yollarında", "Yatmış kəndin qış gecələrində", "Sümük azarı" və qeyri hekayələrlə məcmuəmizin səhifələrini zinətləndirdi. Belə əsərlər məcmuəmizin oxucularının artmasına səbəb olurdu. Biz Seyid Hüseyni proletar yazıçıları ittifaqına üzv qəbul etdik.

Seyid Hüseyn gənclərin yetişməsində də böyük fəaliyyət göstərirdi. Biz onu fəhlə rayonlarındakı ədəbiyyat dərnəklərinə təhkim etmişdik. Mirzə İbrahimov, Məmmədağa Sultanov və başqaları onun rəhbərlik etdiyi dərnəklərdəndir. Seyid Hüseynin dili şirindi. Bəzi hərflər onun tələffüzündə zəif çıxırdı.

Seyid Hüseyn çox prinsipial adamdı. Oxuduğu əsər haqqında açıq və qəti fikir söylərdi. İclaslarda "Kim söz istəyir, kim danışmaq

istəyir" deyiləndə salondan səs çıxmazdı. Heç kəs birinci danışmaq istəməzdi. Burada Seyid Hüseyn bizim köməyimizə çatardı. İlk o danışardı. Biz buna öyrəndiyimizdən müzakirə zamanı həmişə, "ağa, sözü sənə veririk" deyəndə o imtinasız tribunaya qalxardı. Yadımdadır, bir dəfə biri bizi evinə çağırdı. Seyid Hüseyn, Çəmənzəminli də bizimlə idi. Bu evdə qutabdan tutmuş plova qədər bişmişdi. Əsər oxundu. Yeməkdən sonra əsər haqqında söhbət başlandı. İlk sözü Seyid Hüseyn dedi:

– Doğrudur, dadlı qutabınızı, plovunuzu yemişəm, inciməyin, ancaq əsəriniz çox zəifdir. Müəllifə bir-bir sübutla, dəlillə əsərin nöqsanlarını açıb göstərdi.

Biz gənc şairlər o zaman Seyid Hüseynə zarafatla "Məzlum ağa" adı vermişdik. Çünki o çox təmiz, açıqürəkli təvazökar bir insandı. Heç bir kəsə qarşı qəlbində həsəd, kin, qərəz hissi yoxdu.

Gənclərə qayğıyla, öz həmyaşlarına isə ciddi yaradıcılıq tələbkarlığıyla yanaşardı. Onun yanında heç kəs başqasının qiybətini qırmağa cürət etməzdi. Seyid Hüseyn novxanılı idi, mən də ata tərəfdən novxanılıyam. Mən yayda onunla Novxanı bağlarında görüşərdim.

1936-cı ildə Xalq Komissarları Şurası bədii əsərlər üçün müsabiqə elan etmişdi. Mən səhnəyə bir qədər bələd olduğumdan Seyid Hüseyn təklif etdi ki, birlikdə bir dram əsəri yazaq.

Əvvəlcə mövzu seçdik. Plan qurduq. Hərəmiz öz öhdəmizə düşən hissəni yazdıq. Sonra birlikdə işlədik. Əsər üzərində həm onun içəri şəhərdəki kiçik mənzilində, həm də Novxanıda birlikdə çalışdıq. Əsərin aqibəti yaxşı olmadı. Müsabiqədə əsər yaxşı qiymət almışdı. Zərf açılandan sonra Seyid Hüseynin imzasını mənim imzamla yanaşı görəndə diksinmişdilər. Nəticədə bizə mükafat verməməyi qərara almışdılar.

Seyid Hüseyn 1930-cu illərdə işçi teatrı üçün "Kölgə" adlı bir pyes yazmışdı. Mən həmin teatrda ədəbi hissə müdiri vəzifəsində çalışırdım. Bu əsər Abbas Mirzə Şərifovun iştirakilə oynandı. Əsər kənddə gedən sinfi mübarizədən bəhs edirdi.

Biz 1937-ci ilə qədər Seyid Hüseynlə tez-tez görüşərdik. Təəssüf, min təəssüf, bu böyük istedadı vaxtından çox tez itirdik. Sadə, təmiz geyimli, gözü eynəkli, əli əsalı Seyid Hüseyni sanki indi də Bakı küçələrində tələsik hara isə gedən görürəm.

3 noyabr 1964

CƏFƏRİ YAD EDƏRKƏN

Bu torpağın gözü acdır, nə versələr yeyəcək,
O hər zaman dil açıb mən acam, acam deyəcək.

Bu iki sətri əziz dostum Cəfərin ölüm xəbərini eşidəndə demişdim. Onun ölümü biz dostlarını dərindən sarsıtdı. Cəfəri xalqa sevdirən onun yaratdığı ölməz əsərlər oldu.

İlk gənclik illərində biz onun əsərlərinə teatrda təkrar-təkrar tamaşa edər və sonra məktəbimizin dram dərnəyində hazırlayıb tələbələr qarşısında nümayiş etdirərdik. O zaman hər yerdə, hər evdə Cəfərin səhnə əsərlərindən qızğın, şirin söhbətlər gedərdi. Ailələr də təzə doğulan körpələrə təntənəylə, böyük iftixarla Cəfərin əsərlərindəki qəhrəmanların adlarını qoyurdular. O dövrdə mən Nəriman Nərimanov adına sənaye məktəbində oxuyarkən onun "Aydın" pyesində Surxay rolunda çıxış etmişdim. Bu tamaşanın rejissoru Cəfərin yaxın dostu, xalqımızın böyük sənətkarlarından biri olan mərhum İsmayıl Hidayətzadə idi. Cəfərlə yaxından tanışlığım 1925-ci ildə Azərbaycan Dövlət Darülfünunun Şərq fakültəsində oxuyarkən oldu. O yuxarı kursda olduğuna baxmayaraq bizimlə dostluq eləyirdi.

Onun sadəliyi, səmimiliyi, təvazökarlığı bizi özünə ürək dostu eləmişdi.

O, 1926-cı ildə darülfünun nəzdində dram və ədəbiyyat dərnəyinin təşkilində bizə çox yaxından kömək etdi. Cəfər, bu dərnəklərə tez-tez gəlib bizə gözəl məsləhətlər verirdi.

Yadımdadır, biz Hüseyn Cavidin mənzum "iblis" faciəsini böyük bir həvəslə tamaşaya hazırlayırdıq. Məşqlərimizdə o da iştirak edirdi. Əfrasiyab Bədəlbəyli İblis, mən isə Arif rolunda çıxış etməli idik. Yaman həyəcan keçirirdik... Cəfər bizə ürək-dirək verib tamaşanın yaxşı keçəcəyindən danışdıqca biz özümüzdə qüvvət, cəsarət hiss eləyirdik. Doğrudan da o zaman Mirzə Fətəli Axundov teatrında verdiyimiz tamaşa müvəffəqiyyətlə keçdi. Hətta "Kommunist" qəzetində bu tamaşa haqqında yaxşı bir məqalə də çıxdı.

Biz darülfünunda dərslərimizə yaxşı hazırlaşan tələbələrdən idik. Bir dəfə təhsil ilinin sonunda fars dilindən imtahana hazır olmadığımızı başa düşdük. Bir neçə nəfərdən başqa tələbələrin hamısı imtahan verib qurtarmışdı. Bu dəfə də Cəfər köməyimizə yetişdi. O

bizə müəllimin evinə gedib orda imtahan verməyi məsləhət gördü. Cəfər də imtahana gecikənlər sırasında idi.

Fars ədəbiyyatı müəllimi Mirzə Möhsün içəri şəhərdə yaşayırdı. Cəfər, Əfrasiyab Bədəlbəyli və mən qərara gəlib onun evinə tərəf yollandıq. Müəllimimiz kiçik, qaranlıq bir otaqda yaşayırdı. O, bizi görüb təəccübləndi. Cəfər dedi ki, sizə imtahan verməyə gəlmişik. Müəllimimiz otağın pərakəndəliyindənmi, ya nədənsə yaman tutulmuşdu.

İlk söhbətə Cəfər başladı. Vəziyyət elə oldu ki, müəllimimiz yox, biz müəllimimizi imtahana, sorğu-suala çəkdik. Ona yeni fars ədəbiyyatı haqqında suallar yağdırırdıq. O da bizə hərarətlə cavab verirdi.

Nəhayət, Mirzə Möhsün gülümsəyərək kitabçamızı alıb fars ədəbiyyatından bizə qiymət yazdı. Biz Mirzə Möhsünün yanından çıxıb qələbəni təntənəylə qeyd elədik.

Cəfər Cabbarlı "Gənc qızıl qələmlər ittifaqının" üzvü olmasa da o bu təşkilatın yaranmasında yaxından iştirak edənlərdən biri idi. İttifaq yaranmamışdan əvvəl "Kommunist" qəzeti yanında ədəbiyyat dərnəyi vardı. Bu dərnəkdə gənclərin yeni əsərləri təhlil və müzakirə olunurdu. Cəfər Cabbarlı bu dərnəyə demək olar ki, rəhbərlik eləyirdi. Cəfər o zaman "Kommunist" qəzetinin əməkdaşı idi. Müəyyən illərdə qəzetə rəhbərlik edən Həbib Cəbiyev, Ruhulla Axundov, Cəfərə böyük hörmət bəsləyirdilər. Qəribə burasıdır ki, Cəfər kimi sənətkar, istedadlı, şöhrətli dramaturq həmişə gənclərin arasında görünürdü...

Dostu səfərdə daha yaxşı, daha dərindən tanımaq olur.

Cəfər Cabbarlı ilə bir neçə dəfə səfərdə olmuşuq. İlk səfərimiz 1929-cu ildə Gürcüstana, Ermənistana getməyimizdir. Heyətimizin sədri Haqverdiyev, katibi isə mən idim. Bizi çox böyük hörmət və məhəbbətlə qarşıladılar.

Bütün səfər boyu Cəfər biz gənclərin arasında idi. Cəfərin məzəli, duzlu söhbətləri, hazırcavablığı biz gəncləri ona daha yaxın eləmişdi.

Bir gün Tbilisidən Msxetiyə yola düşərkən, Cəfər, Şaiq və mən bir maşına minməli olduq. Qabaqda qocaların – Haqverdiyevin, Qalaktion Tabidzenin mindiyi maşın gedirdi. Birdən Cəfər sürücünün qulağına gülə-gülə nə isə pıçıldadı. Sürücü maşının sürətini artırdı. Yoldan toz qaldıran maşınımız mənzilə hamıdan əvvəl yetişdi. Qocaların maşını bizdən sonra gəlib çıxdı.

Haqverdiyev çox pərt idi. Mən ondan belə bir töhmət aldım: "Bu dəfəlik günahından keçirəm... Adam sədrin maşınını keçməz, cavan oğlan!.."

Mən onun sözlərini təsdiq edərkən Cəfər bığaltı gülürdü. Tbilisidə, Yerevanda və başqa şəhərlərdə keçirdiyimiz xoş saatlar, günlər unudulmazdır.

Cəfər Cabbarlı da bu səfərin ən qaynar, fəal nümayəndələrindən biri kimi bizi ruhlandırırdı. İllər keçdikcə Cəfərlə dostluğumuz getgedə bərkiyirdi. O yeni yaranan hər yaxşı əsərə ürəkdən sevinən sənətkardı. Hacıbaba Nəzərli ilə yazdığımız və işçi teatrında tamaşaya qoyulmuş "Yanğın" komediyası münasibətilə o məni səmimi təbrik etdi, alqışladı. Dövlət dram teatrı üçün əsər yazmağı məsləhət gördü.

Ədəbiyyata xaltur əsərlərlə soxulmaq istəyən təsadüfi adamlara qarşı Cəfər amansızdı. Bəziləri ağzına gələni yazıb dövlət dram teatrında zorla oynatmaq xəyalına düşmüşdü. Bunlar rədd cavabı aldıqda böhtanlara, iftiralara əl atmaqdan çəkinmirdilər. Bəziləri isə dövlət dram teatrında Cəfərin vəzifəsinə, lojasına belə göz dikmişdilər.

Bir dəfə Cəfər mənə bu adamların əlindən zinhara gəldiyini söylədi. Mən bu məsələylə əlaqədar "Kommunist" qəzetində çıxış etmək istədim. O buna razı olmadı. Mən öz fikrimi ayrı şəkildə qələmə aldım. "Dramaturq Səfdər Əmi oğlu" adlı hekayəmdə Cəfərə qarşı olan xalturaçılara, böhtançılara qarşı çıxdım.

Cəfərin üzünə tərif sözləri deyiləndə heç xoşlanmazdı. O, həmişə: "mən həvəskaram, yazırıq, görək axırımız hara çıxacaq" – deyərdi.

Biz Cəfərlə hər görüşəndə ürəkdən sevinərdik. O, həmişə yazıb yaratmaq eşqilə yaşayırdı.

1934-cü ildə Moskvadan sovet yazıçıları qurultayından qayıdandan sonra Cəfər xəstələndi. Xəstəykən bir gün məni evinə çağırtdırdı. Yanında yalnız Əlili vardı. Quzu kəsmişdilər. Sona bacı gözəl süfrə açdı. Söhbətimiz uzun çəkdi...

Bir neçə ay sonra bir gün onun aramızdan getdiyini eşidəndə gözlərimdən ixtiyarsız yaşlar axdı. O, aramızdan gənc ikən getdi. Cəfər xalqımız üçün hələ bir çox qiymətli əsərlər yarada bilərdi. O, böyük, coşqun istedadın aramızdan vaxtsız getməsinə inana bilmirdik. Heyhat, bu itki ədəbiyyatımız üçün böyük, çox ağır bir itki oldu. Təsəllimiz budur ki, Cəfərin əsərləri yaşayır və həmişə yaşayacaqdır.

Demək, dostumuz Cəfər də yaşayır və yaşayacaq!

Fevral 1960

VLADİMİR MAYAKOVSKİ

Sovet poeziyasının ən görkəmli nümayəndəsi Vladimir Mayakovski ilə gənclik illərində tanış olmağımla həmişə iftixar etmişəm. Çünki şəxsən Mayakovski ilə görüşüm və əsərlərilə yaxından tanışlığım mənim yaradıcılıq həyatıma xeyirxah təsir buraxmışdır. İllər ötdükcə Mayakovskinin əvəzedilməz, təkrarolunmaz, inqilabi poeziyası mənə daha qiymətli, daha canlı, daha yaxın görünür.

Mən istərdim ki, Mayakovski kimi böyük ədəbi simalar haqqında xatirə yazarkən təhriflərə, uydurmalara yol verilməsin. Təəssüf ki, bəzən belə yazılara rast gəlirik.

Bu yaxınlarda bir təşkilatdan mənə belə sual verdilər: "Mayakovski Bakıda olarkən aşıqlarla görüşməsi və bir aşığın sazına rus aşığından Azərbaycan aşığına" sözünü yazması doğrudurmu? Bir jurnalist bizə bu haqda bir məqalə yazmışdır. Mən bu sualı verən yoldaşa bildirdim ki, Mayakovski Bakıda aşıqlarla görüşmədiyinə görə bir aşığın sazına, deyilən sözü də yaza bilməzdi...

Mayakovskinin şeirlərilə 1925-ci ildən tanışdım. Onun özünə və yaradıcılığına dərin hörmət və məhəbbət bəsləyirdim.

Ədəbiyyata təzəcə həvəs göstərdiyimiz və rus sovet şairlərindən öyrənməyə can atdığımız illər idi.

O zaman rus sovet şairlərinin əsərlərini diqqətlə izləyib öz respublikamızda yeni inqilabi sovet ədəbiyyatı uğrunda mübarizə aparırdıq. "Sənət sənət üçündür" nəzəriyyəsinin tərəfdarları, mücərrədçilər, formalistlər, simvolistlər yaranmaqda olan yeni poeziyamızın inkişafına əngəl törətmək istəsələr də, onlar öz arzularına nail ola bilmirdilər.

O zaman respublikamızın daxilində künc-bucaqda maskalanmış pantürkistlər, millətçilər Azərbaycan yazıçılarının öz rus qələm dostlarıyla yaxınlaşmasına mane olmaq istəyirdilər. Onlar iradəsi zəif, sinfi görüşü yetişməmiş, bəzi gəncləri həqiqət yolundan müvəqqəti azdırsalar da, lakin öz murdar niyyətlərinə nail ola bilmirdilər...

Mətbuat səhifələrində tez-tez rus yazıçı və şairlərinin gözəl əsərlərini çap edib geniş oxucu kütləsi arasında yayırdıq. O illərdə Moskvadan Bakıya tez-tez yazıçılar və şairlər gəlirdi. Onlarla yaxından görüşümüz yeni inqilabi poeziyamızın inkişafı üçün çox xeyirli olurdu.

Məsələn, dahi sovet yazıçısı Maksim Qorkinin Bakıya gəlməsi və biz gənc yazıçılarla müsahibəsi ədəbiyyatımızın inkişafı üçün çox əhəmiyyətli bir hadisə oldu.

Mayakovski Bakıya 1927-ci ilin dekabr ayında gəldi. Onun şeir gecələrinin iri, maraqlı afişaları Bakı küçələrinin bəzəyi oldu. O vaxt Azərbaycan proletar yazıçıları cəmiyyəti indiki Akademiya binasının ikinci mərtəbəsində yerləşirdi.

Mən cəmiyyətin məsul katibi vəzifəsində çalışırdım. Gənc yazıçı və şair dostlarım Mayakovski ilə necə görüşmək haqda söhbət edirdi. Onun yanına nə zaman gedəcəyimizi düşünürdük. Bir qədər sonra mən qapı arxasından gələn cürətli sərt addım səsləri eşitdim. Qeyri-ixtiyari, lapdan yoldaşlarıma: "Odur, Mayakovski özü bura gəlir" – dedim.

Mənim bu sözüm həqiqətə çevrildi. Qapıdan içəri ucaboylu, enlikürəkli, uzun qollu bir adam girdi. Cəld ayağa qalxdıq. O iki iri addım atmaqla bizim stola yaxınlaşdı. Əllərimizi bir-birimizə uzatdıq.

O: – Mayakovski – dedi. Sevincimizin dərəcəsini dillə demək çətindir. Oturub söhbətə başladıq. Mayakovskinin söhbətə başlaması o qədər sadə və səmimi oldu ki, biz özümüzü çox sərbəst hiss etdik.

Mayakovski təşkilatımızın nə kimi ədəbi qüvvəyə malik olmasıyla maraqlanırdı. O, bizdən nəşriyyatlarla əlaqəmizi, kitablarımızın necə yayılmasını soruşdu.

Onu bizim əsərlərimizin mövzusu, Bakı neftçilərilə nə kimi əlaqəmiz olduğu çox maraqlandırırdı. Söhbət əsnasında dedi ki: "Biz əsərlərimizi özümüz üçün yazmırıq. Özümüz üçün yazsaydıq nəşr etməyə ehtiyac qalmazdı. Biz əsərlərimizi geniş oxucu kütlələri üçün yazırıq. Buna görə də ilk növbədə əsərlərimizi onlara oxuyub fikirlərini öyrənməliyik. Xüsusilə siz Bakı şairləri fabrikalarda, zavodlarda fəhlələrlə, mədənlərdə neftçilərlə əlbir işləməlisiniz. Bunsuz yeni ədəbiyyat yaratmaq olmaz. Sizin oxucularınız onlardır! Oxucusuz şair olmaz".

Biz ona harada və nə kimi çıxışlar etdiyimizdən danışdıq.

Mayakovski Moskvada yaşasa da, bizim Bakı həyatilə yaxından tanışdı. Ədəbiyyatımız haqqında ötərgi məlumatı vardı.

O, bizə deyirdi: "Gənclər üçün müvəffəqiyyətdən baş gicəllənməsi qorxulu xəstəlikdir". Sonra Mayakovski dedi:

"Klublarda, mədəniyyət saraylarında təşkil etdiyimiz ədəbi gecələrə kütlələrdə maraq, ehtiyac oyatmaq lazımdır. Qoy oxucularda

şairlərin yeni əsərlərini dinləməyə daxili, bədii ehtiyac oyansın. O zaman şairin şerinə məhəbbət bəsləyən, onu dinləməyə ehtiyac hiss edənlər belə gecələrə axın-axın gələr. Bunun böyük əhəmiyyəti var".

Biz onunla iki saata qədər səmimi söhbət etdik. Böyük şair qardaşımız Vladimir Mayakovskinin Bakıya gəlişi və bizimlə açıq, ciddi söhbət etməsi hamımızda böyük ruh yüksəkliyi oyatdı.

Müsahibədən sonra küçəyə çıxdıq. Onunla birlikdə şəhərin küçələrini gəzərkən yol keçənlərin hamısı dönüb heyran-heyran bu pəhləvan gövdəli, iri addımlı şairə baxırdı.

Hamı – Mayakovski... Mayakovski... deyirdi. Mayakovskinin ədəbi gecələrindən biri mədəniyyət sarayında (indiki akademiyanın binasında) oldu. Salon ağzına qədər adamla dolu idi. Burada əsas etibarilə ziyalılar, müəllimlər, mühəndislər, yazıçılar, tələbələr toplanmışdı.

Biz gənc şairlər salonun orta sıralarında bir yerdə oturmuşduq. Bizi bu gecəyə şəxsən Mayakovski özü dəvət etmişdi. Budur, Mayakovski səhnədə göründü. Salon hərəkətə gəldi. Alqış sədaları salonu bürüdü. Gecəni özü açıb özünə söz verdi. O, salondakılara ən gözəl əsərlərindən biri olan "Xoroşo" poemasını oxudu. Mayakovski poemanı oxuyub qurtarandan sonra hamımız onu ürəklə alqışladıq. Bir nəfər ona belə yazmışdı: "İnsanın qəlbində boşluq olanda, onun iki çıxış yolu var. Biri susmaqdan digəri isə bağırmaqdan ibarətdir. Siz nə səbəbə ikinci yolu seçmisiniz?"

Mayakovski əsla pərt olmadı. Lakin biz onun halına acıyırdıq. Onu ürəkdən sevən, poeziyasına pərəstiş edənlər cərgəsində tək-tük nadanların olması və belə hərəkət etməsi bizi əsəbiləşdirirdi. Mayakovski bu sualın müəllifinə belə cavab verdi:

– Bu kağızın müəllifi unudur ki, üçüncü bir çıxış yolu da var. O da belə axmaq suallar yazmaqdan ibarətdir.

Bütün salon gülüşdü. O bu cavabilə bizim ürəyimizdən tikan çıxartdı. O vaxt bir para adamlar unudurdular ki, Mayakovski artıq yaşıl koftalı Mayakovski deyildir.

Mayakovski bir sıra ölməz poemaların və şeirlərin müəllifidir. Mayakovskinin günləri Bakıda çox mənalı və səmərəli keçirdi. Fəhlələrin xahişilə Mayakovski ilə birlikdə Paris Kommunası tərsanəsinə getdik.

Bu görüş günorta yeməyi saatında oldu.

Mayakovskinin tərsanəyə gəlişi dalğa kimi fəhlələr arasına yayıldı. Tərsanənin mexaniki şöbəsinə bir neçə yüz fəhlə toplaşdı. Mərhum yazıçı Mixail Kamski, Mixail Yurin də buradaydı. Bəli, burada təntənəli, bəzəkli şərait yoxdu. Burada sovet şeri dəzgahlar arasında, əmək qəhrəmanları üçün səslənməli idi. Sexdə dərin sükut hökmfərma idi. Mayakovski burada da özü yığıncağı açıq elan edib özünə söz verdi. Fəhlələr Mayakovskini böyük diqqət və maraqla dinləyib onun poeziyasına valeh olduqlarını öz gurultulu alqışlarıyla bildirdilər.

Dəzgahların ahənginə öyrənmiş qulaqlar yeni əsrimizin yeni şeir ahəngini öz zəhmət himni kimi dinləyirdi.

Fəhlələr Mayakovski şerinin ahəngində, vəznində öz zəhmətlərinin ahəngini, musiqisini duyub şairə minnətdarlıqlarını bildirirdilər. Şair üçün bundan da böyük səadət olarmı?

Bir gün Mayakovski, Mixail Yurin və mən yazıçı Mixail Kamskinin Razin qəsəbəsindəki evində qonaq olduq. Mayakovski Kamskinin qonşuluğundakı fəhlələrin mənzilləri və yaşayışlarıyla tanış olmaq niyyətilə qocalarla, cavanlarla söhbətə girişdi. Biz Mayakovskidən Azərbaycan proletar yazıçıları ilə birlikdə ədəbi gecə təşkil etməyi xahiş etdik. Ədəbi gecəmiz dekabrın 6-da "Maarif evində" (indi həmin yer Sabir bağıdır) keçdi. Bu gecə Mayakovski bir-birinin dalınca xeyli gözəl şeir oxudu.

Sonra yenə qaydası üzrə oxucularla söhbətə başladı. Mayakovski salona xitab edərək: "kim mənim oxuduğum şeirləri başa düşməyibsə, kim, ümumiyyətlə, mənim şeirlərimi oxuya bilmirsə əlini qaldırsın" dedi.

Salonda bir uğultu oldu. Hamı bu suala təəccüb etdi. Çünki bir az əvvəl hamı onu dərindən başa düşüb alqışlamışdı.

Biz Mayakovski ilə birlikdə bir xatirə olsun deyə şəkil çəkdirməyi qərara aldıq. O vaxt indiki "Nərgiz" kafesinin yerində ikimərtəbəli köhnə bir bina vardı. İkinci mərtəbədə Breqadze adlı yaxşı bir fotoqraf işləyirdi. Bakıya gələn böyük simaların, hörmətli yazıçıların, sənətkarların və dövlət xadimlərinin şəkillərini o çəkirdi.

Mayakovski ilə bərabər fotoqrafxanaya getdik. Biz Hüseyn Cavid, Məmməd Arif, Mixail Yurin, Mixail Kamski Q.Stroqonov, P.Tarasov və bir neçə başqa şairlə birlikdə şəklimizi çəkdirdik. Bu bizimçin ən əziz, ən qiymətli xatirədir.

Mayakovski Bakıdan çox razı getdi. Moskvada təhsil aldığımız illərdi. Proletar yazıçılarının Azərbaycan seksiyası təşkil edilmişdi. Bu seksiyada Səməd Vurğun, Əli Nazim, Osman Sarıvəlli, Məmməd Əkbər, Əbdülbaqi Fövzi, Beydulla Musayev və başqa gənc yazıçı və şairlər vardı. Biz hamımız Mayakovskinin Moskvada təşkil etdiyi ədəbi gecələrə gedib onu böyük maraqla dinlərdik. 1930-cu il idi. Yazıçılar evində Mayakovskinin ədəbi fəaliyyətinin 20 illiyi qeyd olunurdu. Mən bir neçə dostumla oraya getdim. Orada Moskva yazıçılarından yalnız iki nəfəri görə bildim. Bu iki nəfərdən biri "İnsan cildini dəyişir" romanının müəllifi məşhur polyak yazıçısı Bruno Yasenski, digəri şair Bezımenski idi.

Salonda oturanların çoxu fabrikalardan, zavodlardan gəlmiş ədəbiyyat həvəskarları, yeni yazanlardı.

Mayakovski öz yubiley iclasını açıq elan edib özünə söz verdi. O, yubiley gecəsində çox mənalı bir nitq söylədi. Mayakovskinin ədəbi fəaliyyətinin 20 illiyi münasibətilə yazıçılar evinin foyesində təşkil olunmuş maraqlı sərgiyə axın-axın gənclər, müəllimlər gəlirdi. Həmin sərgidə fəhlə ilə kəndlinin qardaşlığını göstərən bir rəsm nəzərimi cəlb etdi. Bu rəsm mənə tanış gəlirdi. Bu rəsmin hardan və necə buraya düşdüyünü sərginin təşkilatçısından soruşdum. Məlum oldu ki, bu rəsmi Mayakovski Bakıdan gətirmişdir. Bəli, bu rəsm bizim xalq rəssamımız Əzim Əzimzadənin işi idi. Bəlkə də bu rəsmi ona Əzimzadə özü bağışlamışdı. Bu sərgidə şairin müxtəlif illərdə çap olunmuş kitabları, plakatları, əlyazmaları, afişaları, karikaturaları, şarjları fotomontajları vardı.

Mayakovskini son dəfə 1930-cu ilin fevralında Yazıçılar evində gördüm.

Moskva yazıçılarının növbəti konfransı keçirilirdi. Konfransın son günü idi. Bir sıra cansıxıcı çıxışlardan yaxa qurtarıb bufetdə çay içməklə məşğulduq. Birdən tənqidçi dostum Sutırin mənə yaxınlaşıb dedi:

– Burda niyə oturmusan? Tez salona keç. Yoxsa çox şey itirmiş olarsan!

Mən cəld salona cumdum. Mayakovski tribunada idi. O, əvvəlcə "Rappa" qəbul edilməsi haqda öz ərizəsini oxudu. Salondakılar ayağa qalxıb onu qızğın alqışladılar. Təbrik etdilər. Mayakovski sonra cibindən kibrit qutusundan bir az iri dəftərçə çıxarıb ordan bizə ilk dəfə

"Vo vse qolos" poemasından parça oxudu. Bu şeir öz orijinallığı, öz bədii qüvvətilə hamımızı sarsıtdı. Salonda alqış səsləri çox uzun sürdü. Mayakovski şeri ikinci dəfə oxudu. Mayakovskinin Rusiya proletar yazıçıları ittifaqına qəbul olunması səsə qoyuldu.

Hamımız qırmızı mandatlarımızı bayraq kimi qaldırıb ona ürəkdən səs verdik. Mayakovski üzvlüyə qəbul edildikdən sonra üzünü köhnə "Rappçılara" tutub belə dedi: "Mən bu gündən "RAPP"ın üzvüyəm. Lakin onun daxilində müəyyən məsələlərdə prinsipial mübarizəmi davam etdirəcəyəm!

Mayakovskini bir daha görmədim. Son görüş çox acı və kədərli oldu. Aprelin 14-ü idi. Saat 11 radələrində Moskva meydançalarının birində idim. Burada tanıdığım iki gənc yazıçı məni saxladı. Bunlardan biri dostum idi. Biz onu öz adıyla çağırmadıq. Aramızda onun adı "Jivoy çelovek" idi. Çünki o iclaslarda çıxış edərkən bu sözü həddindən çox işlədərdi.

Dostum qəmgin bir tövrlə mənə dedi: "Bilirsənmi, deyirlər Mayakovski intihar etmişdir. Evləri bu yaxındadır. Biz oraya gedirik".

Bu xəbər məni sarsıtdı. Onun dediyinə inanmaq istəmədim. Onlarla birlikdə bir həyətə girdik. Bir qapının ağzında qapalı, qara təcili yardım maşını dayanmışdı. Tanıdığımız bir neçə Moskva yazıçısı həyətdə başıaşağı, kədərli durmuşdu. Gözlərimiz yaşardı. İki gün sonra bu böyük itkidən ürəyi qana dönmüş biz gənclər onu qəbiristanlığa qədər müşayiət etdik.

Lakin Mayakovski öz poeziyası ilə bu gün də bizim novator ədəbiyyatımızın ön sırasında dayanmışdır. Onun inqilabi, alovlu poeziyası sabah da yaşayacaqdır.

İyun 1963

MİKAYIL MÜŞFİQ

Yaxın qələm dostu haqqında vəfatından sonra söz demək dost üçün çox ağır olur. Özü də əsərlərilə yaşayan, həmişə sənin gözlərinin qarşısında durub sənə baxan, gülümsəyən bir şair haqqında.

Mikayıl Müşfiqin yaxın dostlarından biri də mən idim. Sağlığında bu dostluğun 12 il, indi isə 40 ildən artıq bir tarixi vardır. Tanış

olduğumuz zaman Müşfiqin 18 yaşı olardı. Bizim gənclik illərimiz çox qaynar bir dövrdə keçdi. Qızıl qələmlər ittifaqı sıralarına Müşfiq Sabir kitabxanası yanındakı ədəbi dərnəkdən gəldi. Bu gəlişə hamımız sevindik. Demək olar ki, o vaxt kitabxanaların və məktəblərin hamısında ədəbiyyat dərnəkləri fəaliyyət göstərirdi. Bu dərnəklərdə istedadlı gənclər az deyildi. Biz şəhərimizdəki kitabxanaları, məktəbləri gəzib böyük maraqla divar qəzetlərindəki ədəbi parçaları nəzərdən keçirərdik. Həmin yazılar haqqında "Gənc işçi"də məqalələr yazardıq. Bu ədəbi parçaların müzakirəsini keçirərdik. İstedadlıları qızıl qələmlər ittifaqına cəlb edərdik.

Müşfiq bu dərnəklərdən birində ilk qələm təcrübəsi ilə məşğul olan ən istedadlı bir gəncdi. O ilk addımlarından gənclərin nəzərini şeirlərinə cəlb edə bilmişdi. Qızıl qələmlər ittifaqında Müşfiq bizimlə birlikdə yeni, novator sovet poeziyası uğrunda mübarizə aparanlardan biri oldu.

Qaynar gəncliyimizin romantik çağları, xoş şirin arzularla keçdi. Keçdiyimiz şərəfli yollarda birimiz az, birimiz çox büdrəmişik. Lakin yenə qalxıb əzmlə yolumuza davam etmişik. Gənclik illərimizdə biz kommunist partiyamızın, komsomolumuzun qayğısını, köməyini həmişə duyurduq.

Yeni dünyamızın mahnılarını yaratmaq uğrunda fədakarlıqlar göstərməyə can atırdıq. Komsomolun orqanı "Gənc işçi" qəzetinin səhifələri şeirlərimizə, ədəbi mübahisələrimizə həmişə açıq idi. O vaxt inqilabi poeziyamızın sevilə-sevilə oxunan yaradıcılarından biri də Müşfiq idi. Onun şeirlərində zəmanəmizin əlamətdar hadisələrinin tərənnümü xüsusi yer tuturdu. Musiqi kimi səslənən bu səmimi, ürək çırpıntılarıyla dolu şeirlər dildən-dilə düşürdü.

Şeirlərin ahəngi Bakı təbiətilə sıx bağlıydı. Onlar gah xəzri kimi sərt, gah gilavar kimi mülayim səslənirdi. Müşfiq doğrudan da gözəl insan, gözəl dost, gözəl şairdi.

Müşfiqin hərəkətləri, insanlarla rəftarı şairanə idi desək, yanılmarıq. Evdə, gəzintilərdə, məclislərdə, tribunalarda, fabriklərdə, zavodlarda şeir oxumaqdan aldığı zövqü dillə söyləmək çətindir.

Onun ürəyindəki dilindəydi, dilinə yalan söz gəlməzdi. Yalan danışanlarla dostluq etməzdi, həmişə öz fikrini açıq, aydın söylərdi. Bir haqsızlıq gördümü, tez coşub özündən çıxardı. Dostunun, yoldaşının eybini, nöqsanını üzünə deyərdi. Şair dostlarının sevincinə

sevinər, dərdinə ürəkdən şərik olardı. Özü bir səhv etdikdə düşünmədən dərhal "səhv etmişəm" deməzdi. O bunu ancaq öz səhvini dərindən dərk etdikdən sonra etiraf edib üzr istərdi. Yadımdadır, gənclik illərimizdə mən Müşfiqi tənqid etmişəm, Müşfiq də məni. Hətta bu öz əksini o illərin mətbuat səhifələrində də tapmışdır. Bununla belə Müşfiqlə bir süfrədə duz-çörək kəsməkdən, heç vaxt uzaq olmamışıq. O illərdə vaxtımız restoranlarda sağlıqlar deməklə yox, ədəbi yığıncaqlarda və evlərdə poeziyamızın inkişafı haqqında düşünməklə, qızğın ədəbi mübahisələrlə keçmişdir. Onu da deyim ki, bizim məktəb müəllimlərimizə böyük, dərin məhəbbətimiz vardı. Özümüzdən yaşlı yazıçı və şairlərə hörmətimiz sonsuzdu. Onların söhbətlərindən həmişə zövq alardıq. Onlar üçün həmişə ayağa qalxardıq. Bu kimi hərəkətlərdə Müşfiq aramızda birincilərdəndi. Mikayıl Müşfiq kiçik yaşlarından yetim qalmışdı. Hamımız çalışırdıq ki, o, bunu hiss etməsin. Bizim analarımız ona analıq edirdilər. Onu öz övladları qədər sevirdilər. Müşfiq isə bizim analarımızın dilini bizdən yaxşı bilirdi.

Evlərimizə gələndə tez analarımızı bağrına basıb kefini, əhvalını xəbər alardı. Analarımız da onu öz övladları kimi qucaqlayıb öpərdilər. Analarımız "qoy Mikayıl bizə tez-tez gəlsin" deyərdilər.

Yadıma Müşfiqin bir beyti düşür:

Gəl, Süleyman, çıxalım bir yarışa,
Çıxalım mövzu üçün axtarışa.

Doğrudan da o illərdə yeni-yeni əsərlər yaratmaq uğrunda yarışırdıq. Həmişə axtarışlar aparırdıq. Bir dəfə 1935-ci ildə Rəsul Rza, Müşfiq və mən Novxanıdakı bağımıza getməli idik.

Binəqədiyə qədər dar dəmir yoluyla getdik. Orada qazalaq tapmadıq. Nəhayət, əlacsız qalıb Novxanı kəndinə şalbandan qayrılmış dəmir, daş daşıyan arabanın sürücüsüylə danışdıq, o bizə dedi ki, bu araba sizi əldən sala bilər. Müşfiq təkid etdi ki, "eybi yoxdur, bunun da bir başqa aləmi var. Yolda sizə təzə şeirlərimdən oxuyacağam. Başımızı şeirlə qarışdırıb kəndə rahatlıqla çatarıq". Belə də oldu. Bütün yol boyu Müşfiq bizə şeir oxudu. Yolun əziyyətini hiss etmədik.

Novxanı kəndindən isə piyada özümüzü bağlara yetirdik. Anam və atam dostlarımın gəlişinə çox sevindilər. Bir neçə gün səhər və axşam

dənizdə çimdik. Qumlar üstündə özümüzü günəşə verdik. Hətta güləşdik də. Novxanı bağlarının şirinlikdən boğazları yandıran ağ şanısından, göbəyindən bal daman əncirindən yedik. Nərd oynadıq. Şeirlər oxuduq.

Bakılılar çox yaxşı bilir: bizim Abşeron kəndlərində dəvə ətindən bişirilmiş qutab ən ləziz yemək hesab olunur. Xüsusilə, Novxanıda tez-tez dəvə kəsilərdi. Hər cümə axşamı qəssabxanadan bir nəfər dəvə üstündə bütün bağ yollarını dolaşıb "ay dəvə əti alan" deyə hamıya car çəkərdi. Hamı bilirdi ki, həmin dəvənin əti səhər qəssabxanada olacaqdır.

Bakılılar buna çox sevinərdilər. Lakin vətənimizin başqa yerlərindən gəlmiş dostlarımız dəvə ətindən xörək bişirilməsinə çox təəccüblənirdilər. Dadlı qutab yeyəndən sonra, bu ətin qutab üçün nə qədər gərəkli, dadlı olduğunun şahidi olurdular. O vaxt biz bağlarda tez-tez toplaşardıq. Hətta sevimli müəllimlərimizi bağımıza hörmətlə qonaq aparardıq.

Abdulla Şaiq, Seyid Hüseyn, Cabbar Əfəndizadə, həftələrlə bağlarımızda əziz qonağımız olurdular. O zaman belə görüşlər biz gənclər üçün çox faydalı idi. Söhbətlərimiz təhsildən, ədəbiyyatdan və gələcəkdən, həyatda tutacağımız mövqe haqqında gedirdi. Müəllimlərimizlə birlikdə respublikamızın bir sıra şəhərlərində və qardaş respublikalarda səfərdə olmuşuq.

Məsələn, Cəlil Məmmədquluzadə, Haqverdiyev, Cəfər Cabbarlı, Abdulla Şaiq, Sanılı, Seyid Hüseyn kimi qələm sahiblərilə birlikdə Gürcüstanda keçirdiyimiz günləri mən indi də unuda bilmirəm. Bu səfərdə Müşfiq də bizimlə olmuşdur. Bu səfər zamanı söhbət yenə ədəbiyyatdan gedirdi. Xüsusilə biz gənc şairlərin söhbəti həmişə şeirdən olurdu.

Müşfiqin Füzuli, Nəsimi, Vaqif, poeziyasına dərin məhəbbəti vardı. Bu şairlərin əksər şeirlərini əzbərdən deyirdi. Bəzən biz ona sinədəftər Müşfiq deyərdik. Çünki onun sinəsi şeirlərlə doluydu. İndi də Müşfiqin ürəkdən gələn şeirləri gözəl mahnı kimi dodaqlardan düşməyir.

1969

MİKAYIL RƏFİLİ

Yorğunluq nədir bilməyən bu adam bizim ədəbiyyatımız üçün az iş görməmişdir. Mikayılın ədəbi fəaliyyəti təqdirəlayiq bir fədakarlıqdır. Bəli, Mikayıl Rəfili böyük alim idi. O, alim kimi yüzlərlə gəncin gələcəkdə elmi rütbə qazanması üçün çox xeyirxah zəhmət çəkmişdir. Mikayıl yüksək mədəniyyətə, biliyə malik bir şəxsiyyətdi. O, çox qaynar bir həyat sürdü. Mikayıl həmişə hərəkətdəydi, mənə elə gəlir ki, dünya ədəbiyyatı xəzinəsinin elə bir nadir incisi tapılmazdı ki, Mikayıl onu bilməmiş olaydı. Özünün çox zəngin bir kitabxanası vardı ki, vaxtilə çoxumuz oradakı kitablardan az istifadə etməmişik. O, dostluqda möhkəm və səmimi idi. Şairliyinə gəldikdə, onun bir sıra dəyərli, səmimi, obrazlı dillə yazılmış şeirləri vardır ki, onlar indi də öz mahiyyətini, təravətini itirməmişdir.

Dünya klassiklərindən etdiyi müvəffəqiyyətli tərcümələr, teatr tamaşalarına yazdığı məqalələr də olduqca diqqətə şayandır. Çoxumuz onunla uzun illər dostluq etmiş və bir süfrədə duz-çörək kəsmişik.

Mikayıl məclislərdə çox hazırcavab və zaraftcıl adam idi. Onun olduğu məclislərdə vaxtın nə zaman gəlib keçdiyini hiss etməzdin. Dostlarını özüylə zarafat etməyə özü həvəsləndirərdi. Adam var ki, iki cümləsini eşitdinmi, darıxırsan, canını əlindən qurtarmağa çalışırsan. Ancaq Mikayılı biz özümüz axtarırdıq ki, gərgin yaradıcılıq zəhmətindən sonra onunla şən dəqiqələr keçirə bilək.

Dostlar arasında bir küsülülük oldumu Mikayıl dərhal işə girişib küsüləri barışdırardı. Mikayılın yanında biri qiybət etdimi, o tez söhbəti başqa səmtə aparardı.

– Bəsdir, həyata fəlsəfi baxmaq lazımdır. Belə söhbətlə ancaq özünüzü vaxtından tez qocaldarsınız – deyərdi.

Şəxsən mən onunla 1927-ci ildə "Maarif və mədəniyyət" məcmuəsinə katib təyin olunduğum zaman yaxından tanış oldum. O vaxt Mikayıl həmin məcmuənin katibi idi. O, çoxumuzun ilk gənclik şeirlərinə məcmuənin səhifələrində az yer verməmişdir. Məmməd Rahimin, Mikayıl Müşfiqin, Əli Nazimin, Əbdülbaqi Fövzinin, mənim və digər gənc şairlərin şeirlərini məmnuniyyətlə dərc etməklə yeni sovet ədəbiyyatının gənc nümayəndələrinə öz məhəbbətini bildirərdi.

Mən ən ciddi, ən qaraqabaq adlanan adamlarda belə yumor və zarafat axtarmağa çalışanlardanam. Mikayılın həyatında bir çox gülüş, təbəssüm doğuran cəhətlər olmuşdur ki, bunlardan danışmaya

bilmərəm. Bizim şənliyimiz Mikayılsız keçmirdi. Bəzi adamlar görürsən ki, hər il özü üçün yeni tərcümeyi-hal düzəldir, yerinə görə gah yaşını azaldır, gah da çoxaldır.

Mikayıl belə deyildi, biz hər il onun anadan olan gününü qeyd etmək üçün evində toplaşardıq. Lakin yaşının neçə olduğunu öyrənə bilmirdik. Birimiz ilk piyaləni qaldırıb deyərdi:

– Mikayıl, piyaləni sənin şərəfinə qaldırmışıq. Bu gün yaşının neçə olduğu söyləməsən içməyəcəyik.

O savabında:

– Rəhmətlik uşaqları, yaşımla nə işiniz var, yeyin, için, kefə baxın! – deyərdi.

Hər il onun anadan olan günündə aldığımız cavab buna bənzər olurdu. Mikayılın incə, həssas qəlbi vardı. Mən çox vaxt onun gözlərinin yaşardığını da görmüşəm. Ənvər Məmmədxanlı ilə də onun dostluğu, incə zarafatı vardı. Hətta bir dəfə Mikayıl mənə dedi ki, Ənvəri istəyirəm bir işə salam. Fikirləşib tapmışam. Teatrın butafor sexindən yaxşı ağ-saqqal alacağam, yapışqanla sifətimə yapışdırıb, yaxşı qrimlənib maşınımla onun qapısında gözləyəcəm. Ənvər küçəyə çıxanda məni daşbaşçı sürücü biri hesab edəcək. Maşına minib filan küçəyə sür deyəcək. Mənə də elə bu lazımdır. Maşını dəlicəsinə sürətlə sürəcəyəm, harayına fikir vermədən onu birbaş yasamal altına aparacağam. Ənvəri lap xəlvət bir yerdə düşürüb geri qaçacağam. Qoy şəhərə piyada qayıtsın.

Ona dedim:

– Mikayıl, Ənvərin səni tanıya bilməyəcəyinə əminsən?

– Bəs necə? O qalın gözlüyün dalından məni dediyim görkəmdə tanıya bilməyəcək.

Müəyyən səbəblərə görə Mikayıl bu arzusunu yerinə yetirə bilmədi.

Yadıma Moskvada keçirdiyimiz illər düşür.

Mən 1929-cu ildə Bakı universitetindən 1-ci Moskva darülfünunun ədəbiyyat fakültəsinə köçürüldüm. Mikayıl Rəfili də həmin darülfünunda məndən yuxarı kursda təhsil alırdı. Mikayılın həmkurslarından, dostlarından biri də tatar xalqının qəhrəman oğlu şair Musa Cəlil idi. Məni onunla Mikayıl tanış etdi. O zaman rus yazıçılarından Vadim Kojevnikov, Viktor Qusev, Pavel Jeleznov, Pavel Pançenko, Şipirt, Voytinskaya, Aleksandr Oyslendr və başqaları mənimlə bir fakültədə təhsil alırdı.

Mən o vaxt yaşayış üçün darülfünuna yaxın bir yerdə kiçik bir otaq, yaxud bir guşə axtarırdım. Moskvada tez-tez otaq dəyişdirən Mikayılın təcrübəsi olduğundan kömək üçün ona müraciət etdim.

Moskvanın axşam qəzetində ("Veçernyaya qazeta") o vaxt müxtəlif mövzuda qəribə elanlar olurdu.

Bir tələbə kimi pula qənaət etmək məqsədilə Mikayıl qəzetə mənim üçün müxtəsər, yığcam belə bir elan yazdı: "İşu, kom. ili uq. u od. j. v sentre".

Elanın mənası bu idi: "İşu komnatu ili uqolok u odinokoqo jelatelno v sentre".

Bu elan qəzetdə çıxandan sonra Moskva yazıçılar ittifaqına adıma məktublar yağmağa başladı. Yazıçılar İttifaqında çalışan qadınlar bu məktubları mənə verəndə nədənsə gülümsəyirdilər. Yəqin bir həftənin içində mənim bu qədər tanışı haradan tapdığıma təəccüblənirdilər. Bəli, adıma gələn məktubların hamısı qadınlardan idi. Mən özüm də heyrət içindəydim.

Məsələn bir qadın yazırdı: "Ərim rəhmətə gedib, yalnızam, sizə mənzilimdə yer verə bilərəm".

O biri yazırdı ki, şəhərin mərkəzinə yaxın bir yerdə yaşayıram, ərimdən boşanmışam, bir uşağım var və i.a.

Məktubların çoxu bu mövzuda idi.

Məni heyrət aldı. Sən demə başıma bu oyunu gətirən elanı yazarkən pula görə sözə qənaət etməyimiz olmuşdur.

Moskvanın bir para dul qadınları elanımızı bu sayaq başa düşüblər: "İşu komnatu ili uqolok u odinokoy jenşini v sentre".

Mən gileyləndim ki, Mikayıl, sən bu elanı bilə-bilə ikibaşlı yazmısan. O, cavabında məni inandırdı ki, elandan, təsadüfən belə bir məna çıxıbdır. Sonra əlavə etdi:

– Qəm yemə, gəl gedək bu dul arvadlara tamaşa edək. Həm də bəlkə bir ev xoşuna gəldi, orada qalmağa razı oldun.

Bəli, daha bir evə getdik. Burada hekayə tamamlandı. Bu evdə bir kişi oturmuşdu. O, bizdən vəsiqə tələb etdi. Sən demə, mülki geyimdə olan bu adam milis orqanından imiş. Elanımız milis idarəsində şübhəyə səbəb olmuşdu. Bu adam vəsiqələrimizi yoxladı. Şübhədən çıxandan sonra bu əhvalata o da bizimlə birgə qəhqəhə çəkdi.

Yadıma 1934-cü ildə Moskvada keçirilən Sovet yazıçılarının birinci ümumittifaq qurultayı günləri düşür. Burada köhnə dostlarla

görüşür və özümüzə yeni dostlar qazanırdıq. Görüşlərdə söhbətlər sovet ədəbiyyatımızın gələcək yüksəlişi haqda gedirdi. Bu qurultayda xaricdən gəlmiş proqressiv yazıçılar da vardı. Biz bu qurultayda bir daha gərgin ideoloji mübarizənin şahidi olduq. Bizim nümayəndələr arasında Cəfər Cabbarlı, Səlman Mümtaz, Məmməd Kazım Ələkbərli, Qafur Əfəndiyev (Qantəmir) Səməd Vurğun, Əbülhəsən, Mikayıl Rəfili, Mikayıl Müşfiq, Yusif Şirvan və digər yoldaşlarımız vardı.

Maksim Qorkinin rəhbərliyilə keçən qurultay çox canlı idi. Poeziya haqqında məruzəçi Buxarin idi. Onun sovet poeziyasının görkəmli nümayəndələrinə verdiyi qiymət salondakıları çox narazı saldı.

Yadımdadır, görkəmli rus sovet şairləri bu məruzəyə qarşı öz etirazlarını bildirdilər. Tənəffüs zamanı söhbət arasında şair Aleksandr Bezımenski bu məruzə haqqında Sovet İttifaqı Kommunist partiyası Mərkəzi Komitəsinə bir məktub göndərilməsini irəli sürdü. Mərkəzi komitə adına yazılmış bu məktuba Mikayıl Rəfili və mən də imza atdıq.

Mikayıl Rəfili Moskvaya həyat yoldaşı Zoya ilə gəlmişdi. Qurultay günlərində yazıçılar ittifaqında ədəbiyyatın müxtəlif janrları üzrə müşavirələr də keçirilirdi. Mehmanxanaya gec qayıdan vaxtlarımız da olurdu. Bir axşam yenə bir müşavirəyə getməli idik. Mən Mikayılgilin nömrəsinə gəldim. Mikayıl geyinərək Zoyaya dedi.

– Zoya! Mı s Suleymanom idem na soveşanie dramaturqov.

Zoya tutularaq:

– Nu idi.

Mikayıl:

– Çestnoye slovo, mı tuda idem.

Zoya:

– Nu idi, idi!..

Mikayıl:

– Zoiçka, neujeli ne veriş. Yey boqu mı tuda idem.

Zoya:

– Nu idi, idi.

Mən söhbətin gərginliyini duyub sözə qarışdım.

– Mikayıl, daha arvada niyə yalvarırsan axı. Kişinin qızı dililə deyir ki, get də, gəl gedək.

Mikayıl:

– Süleyman, başa düş, bu "nu idi" o "nu idi"dən deyil.

Biz birtəhər otaqdan çıxıb müşavirəyə getdik. Qurultay öz işini qurtaran kimi Mikayıl ilə birlikdə vaxtilə təhsil aldığımız 1-ci Moskva universitetinə getdik. Tələbəlik illərimizi xatırladıq. Hətta bir mühazirə salonunda oturub özümüzü yenidən tələbə hesab etdik. Mən orada 1929-cu ildə imtahanlar zamanı baş vermiş gülməli bir hadisəni Mikayıla danışdım.

Dialektik materializmdən bizə mühazirəni professor Serejnikov oxuyurdu. Hamımız onu sevirdik. Ona hörmət edib dərslərinə müntəzəm gəlirdik. O yaşlı adam idi. Eynək taxırdı. Mühazirə salonunda Əbdülbaqi Fövzi, (Yusifzadə) ilə mən həmişə yan-yana oturardıq. İmtahan vaxtı professor gözlərini tədris jurnalına dikərək dedi:

– Tovariş, zade!

Bu sözə təəccübləndik. Müəllimə hay vermədik.

Müəllim gözünü jurnaldan ayırıb bizə tərəf baxaraq yenə: – Tovariş, zade, – deyib durdu.

Təəccüblə mən Fövzinin, Fövzi mənim üzümə baxdı. Professor ayağa qalxıb bir az əsəbi halda bizə dedi:

– Tovariş, zade ya s vami.

Mən naçar ayağa durdum. "Müəllim, siz məni səsləyirsiniz?" – deyə soruşdum.

– Bəli, səni, bayaqdan eşitmirdin?

– Professor, mən axı zadə deyiləm.

– Bəs sən nəsən?

– Mən Rüstəmzadəyəm.

– Bəli, burda da elə yazılıb. Rüstəmzadə – Yusifzadə ilə doğma qardaşsınız məgər?

– Xeyr, müəllim.

– Necə yəni xeyr? İkinizin də familiyası zadə deyilmi?

– Xeyr, müəllim. Onun familiyası Yusifzadə, mənimki isə Rüstəmzadədir.

– Qəribədir. Niyə familiyanızın zadə olduğunu danırsınız?

Mən başladım müəllimi başa salmağa ki, biz doğma qardaş deyilik.

– Professor, baxın bu tələbə dostumuzun familiyası Jeleznovdur, sizinki isə Serexnikov. Bizim zadəmiz sizin familinizin axırındakı "ov" kimi bir şeydir.

Professor ikimizin də familiyasını höccələməyə başladı. Lakin onları bir-birinə qarışdırdı.

– Yox, mən heç nə başa düşmürəm, mən sizi bundan sonra zadə deyə çağıracağam. Lakin bax sən, zade "pervıy", o isə zade "vtoroy"-dur, vəssalam, qurtardıq.

Bəli, bu gündən professor Serejnikov bizi "Zade pervıy", "Zade vtoroy" deyə çağıranda biz gülümsəyərək ayağa qalxıb ona cavab verərdik.

Yadıma Mikayılın atəşin nitqləri düşür. Kiyevdə Taras Şevçenko, Daşkənddə Əlişir Nəvai təntənələrindəki çıxışları hamını valeh etmişdi.

Xalqımızın əvəzsiz, qüdrətli ustad müğənnisi Bülbül də Daşkənddə bizimlə idi. Bülbülün çıxışlarının təsirini bir neçə sözlə demək mümkün deyildir. Operalardan ariyaları, xalq mahnılarını elə məharətlə, məlahətlə ifa edirdi ki, salondakılar onu səhnədən getməyə qoymurdu. Biz böyük iftixar hissilə Bülbülümüzün bu misilsiz təntənəsinə ürəkdən sevinirdik. Biz Daşkənddə hökumət bağında yaşayırdıq. Mikayıl Rəfili və Bülbül pəncərəsi bağçaya açılan bir otaqda olurdu. Bülbül özüylə Daşkəndə bir zənbil Borjom suyu gətirmişdi. O suyu ancaq özü içirdi.

Bir gün Daşkəndin istisi bizi haldan saldı. Naçar qalıb Bülbülün bir neçə Borjom şişəsini açıb stəkanları doldurub doyunca içdik. Əvəzinə isə şişələrə adi su töküb öz qaydasıyla bağladıq. Sonra gördük ki, Bülbül Daşkəndin havasından şikayətlənir: "Canım, qəribədir, burada Borjomun dadı tamam dəyişibdir. Yəqin havadandır..."

Biz bu sirri açmadıq.

Hökumət bağındakı qızılgül kollarından qalxan ətir qoxusu bizi məst edirdi. Bülbüllə incə zarafatımız vardı. Bir səhər Bülbül bağçaya əl-üzünü yumağa çıxanda gülləri görüb heyrət etdi. Bir az sonra mən Mikayılla bərabər otağa girib gülləri təəccüblə nəzərdən keçirdik.

– Bülbül, bu nə işdir? Bu nə aləmdir, bu güllər yataqda nə gəzir?

– Bu yəqin mənim pərəstişkarım olan qızların işidir.

Mikayıl dedi:

– Allah elə erkək qızlardan bizə də qismət etsəydi, dərdimiz nəydi ki!

Hamımız gülüşdük.

Bir gün axşamüstü bağda gözəl bir süfrə açılmışdı. Bülbül hara isə getmişdi. Süfrə arxasında dostluqdan ədəbiyyatdan, incəsənətdən şirin söhbət gedirdi. Söhbətdən sonra özbək xanəndələri oxumağa başladı. Onlar nimçəni qaval kimi qulağına yaxın tutub oxuyurdu. Nimçə kimə ötürülürdüsə həmin adam tez musiqinin ahəngi altında oxumağa başlayırdı.

Bəli, nimçə mənə ötürüldü. Mən də solumdakı bir özbəyə ötürmək istəyəndə o nimçəni məndən almadı, sonra sağımdakı yoldaşa ötürmək istədim o da almadı.

Özbək dostlar əl çaldılar: Bülbül əkə, bülbül əkə, deyə məndən oxumağımı xahiş etdilər. Çox qəribə vəziyyət əmələ gəlmişdi. Alqışlar arasında mən onları başa sala bilmirdim ki, mən Bülbül deyiləm, Süleymanam.

Nəhayət, ara sakit oldu. Mən dedim ki, "Bülbül hazırda bu məclisdə yoxdur. Mən şair Süleyman Rüstəməm. İnanmırsınızsa, vəsiqəmi göstərə bilərəm. Dostlar gülüşdü. Məşhur özbək xanəndəsi Kare Yaqubun həyat yoldaşı da təsdiq etdi ki, mən Bülbül deyiləm. Bir şeir oxumaqla yaxamı musiqi həvəskarlarının əlindən qurtardım.

Mikayılın növbəti zarafatlarından birini də xatırlayıram. O, Moskvaya bir neçə aylığa elmi məzuniyyətə getmişdi. Biz bir neçə yoldaş Bakıda Moskvadan qəribə imzalarla bir neçə teleqram aldıq. Dostlarımızdan birinə yazılmışdı. "oğlunuz yanıma gəldi. O mənə sizdən ağıllı göründü". Digər dost belə teleqram almışdı. "Böyük ehtiyac içindəyəm, xəsis olma, təcili teleqrafla mənə 50 qəpik göndər".

Mənə gələn teleqram belə idi: "Gözün aydın, təzə saç dərmanı çıxıb. Yubanma, özünü Moskvaya yetir".

Bu teleqramların müəllifinin Mikayıl olduğuna şübhəmiz yox idi. Bunun əvəzini ondan tez çıxmaq olmazdı. Mikayıl Moskvada hələ xeyli vaxt qalmalı idi. Əlimə fürsət yeni il ərəfəsində düşdü. Ona teleqram vurdum ki, dekabrın 31-də həyat yoldaşımla birlikdə təyyarə ilə Moskvaya gəlirəm. Mümkünsə bizi qarşıla. 31 dekabr səhəri Mikayıl Vnukovo təyyarə meydanına bizi qarşılamağa gəlir. Bakıdan gələn təyyarə yerə enir. O sərnişinlər arasında bizi görmür. Qərara alır ki, yəqin axşam təyyarəsi ilə gəlirik. Vaxtını axşama qədər bufetdə, restoranda keçirir. Bakıdan gələn ikinci təyyarə də yerə enir. Mikayıl yorğun gözlərini sərnişinlərə zilləyir, əməkdar artist Nəcibə Məlikovanı görüb sevinir. Ondan soruşur ki: Süleymanı təyyarədə görməmisiniz ki?

Nəcibə, cavab verir ki, Süleyman bu təyyarədə yoxdur. Mikayıl birdən ayılır, indi başa düşür ki, bu bir ay əvvəl vurduğu teleqramlara cavab imiş. Bu bizim Mikayıl ilə son zarafatlarımızdan biri idi.

Bizim nəsil dahi kino artisti Çarli Çaplinin səssiz filmlərini uşaqlıq çağlarında çox sevirdi. Səsli filmlər çıxanda Çarli Çaplini bir neçə gözəl rollarda görüb onun sənətinə bir daha valeh olduq.

Çaplinin "Böyük şəhərin işıqları" filmini görməyən çox az tapılar. Bu filmdə Çaplinin çox məzəli oynaq bir rəqsi var. Mikayıl bu rəqsi çox sevirdi.

Bu rəqs havası harda çalınsaydı, Mikayıl vəcdə gələrdi. Yerində dingildəyərdi, gözlərində sevinc qığılcımları parlardı. Bu rəqs havası nə vaxt harda, hansı şəraitdə çalınsaydı, Mikayıl bir bəhanə tapıb mütləq oynamalıydı. Oynamaq var, oynamaq var. Adama elə gəlirdi ki, oynayan Mikayıl deyil, Çarli Çaplin özüdür ki, var. Yazıçı və şairlərimizin çoxu onu bu hava ilə oynayanda görmüşdür. Bəzən restoranlara gedəndə fürsət tapıb Mikayıldan xəbərsiz orkestrdəki musiqiçilərdən xahiş edərdik ki, biz işarə verəndə Çarli Çaplinin rəqs etdiyi havanı çalsınlar. Bir dəfə də mən Moskvada olduğumuz zaman "Araqvi" restoranının musiqiçilərindən belə bir xahiş etdim. Həmin hava çalınan kimi Mikayılın gözlərində təbəssüm göründü, yerində rahat otura bilmədi.

– Süleyman qalxacağam, yerimdə otura bilmirəm.

– Mikayıl, ayıbdır, burada bizi tanıyanlar ola bilər.

– Olsun da... Pis iş görmürəm ki, oynayacağam.

Bəli, Mikayıl bir qırpımda ayağa qalxıb quş kimi süzərək rəqsə başladı. Restoran boyu o baş bu başa gedərək böyük həvəslə, hünərlə oynadı.

Alqış səsləri restoranı bürüdü. Bu münasibətlə süfrəmizə içki hədiyyələri göndərənlər də oldu. Mikayıl dilləndi:

– Süleyman, gördünmü, oynamağım qonorarsız olmadı.

Novruz bayramı ərəfəsində Sabit Rəhman, Ənvər Məmmədxanlı və mən Mikayılı təbrikə getdik. Süfrəyə bayram şirniyyatı düzüldü. Yenə şirin söhbətlər, gülüşlər, qəhqəhələr otaqları bürüdü.

Mikayıl hər söz başında deyirdi: "Bu mənim son zarafat atılqanlarımdır, qocaldıq getdik".

Bir neçə ay sonra Kislovodskdan qayıdarkən Mikayıl Rəfilinin ölüm xəbərini eşitdim.

Mən sarsıldım.

Mikayılla vidalaşdıq. Onun cismini vətən torpağına tapşırdıq. Əsərləri nəsillər üçün yadigar qaldı. Duzlu sözləri, zarafatları isə bizim məclislərimizdə təkrar-təkrar deyilir və Mikayılı özümüzlə bir süfrə arxasında oturmuş zənn edirik.

Dekabr 1969

HÜSEYNQULU SARABSKİ

Səhnəyə, sənətə məcnuncasına
Məftunumuz təkdi, gəldi və getdi.
Füzuli gözünün yaşından doğan,
Məcnunumuz təkdi, gəldi və getdi.

Sənət aləmində unudulmayan, əbədi yaşayan sənətkarlarımızdan biri də Hüseynqulu Sarabskidir. Vaxtilə şöhrəti dastan kimi dildəndilə gəzən bu əvəzsiz ustadın musiqi mədəniyyətimizin, opera sənətimizin inkişafında çox böyük xidmətləri olmuşdur. Təəssüf ki, bu misilsiz sənətkarın səsi yazılmamış, haqqında film çəkilməmişdir. Mən şəxsən Sarabski ilə gənclik illərində, 1926-cı ildə mətbuat orqanlarında çalışdığım zaman tanış oldum. Sonralar daha tez-tez görüşüb dostlaşdıq. Yadımdadır, məktəbli çağlarımızda əlimizə pul düşən kimi opera teatrına "Leyli və Məcnun", "Şah İsmayıl", "Əsli və Kərəm" və digər tamaşalara baxmağa gedərdik. Hüseynqulu Sarabskinin aktyorluq istedadı, ürəkləri titrədən məlahətli səsi biz gənclərin ruhunu oxşayırdı, həyəcanlandırırdı. Onun iştirak etdiyi tamaşalara təkrar-təkrar baxdıqca bu sənətkara qarşı məhəbbətimiz qat-qat artırdı. Məcnunu o qədər təbii, canlı, zəngin boyalarla ifa edirdi ki, tamaşa salonundakıların gözləri yaşarırdı. O zaman Hüseynqulu Sarabskinin iştirakilə verilən tamaşa axşamları teatr qarşısında atlı milis dəstəsi növbə çəkirdi. Çünki bilet əldə edə bilməyənlər nə yol ilə olursa-olsun teatra girib Hüseynqulunu səhnədə görmək istəyirdilər. Qapılar sınmaq dərəcəsinə gəlirdi. Hər sənətkarın gözəl, qiymətli əsərləri sırasında bir şah əsəri olur. Sarabskinin yaratdığı gözəl surətlərin hamısından yüksəyi Məcnun obrazı idi. Mühitinin ədalətsizliyi nəticəsində müsibətlərə düçar olub faciələr keçirən Məcnunu Sarabski kimi səhnədə təcəssüm etdirən başqa bir artist təsəvvür etmirəm. Biz bir dəfə bir neçə mədəniyyət xadimi ilə birlikdə Sarabskinin evində qonaq idik. Söhbət yenə "Leyli və Məcnun" operasından gedirdi. Sarabski "Leyli və Məcnun" operasının rejissorluğunu etmək fikrində olduğunu bildirdi. O dedi: "Tanımayan olsa, səhnəmizdə o imkan olsa, doğrusu, mən Məcnunu səhnədə qumlar üstündə ayaqyalın oynayardım. Onda özümü tamam kamal bir ərəb zənn edərdim".

Bu sözlər göstərir ki, Hüseynqulu Sarabski bir Məcnun kimi, bir ərəb kimi səhnədə özünü tamam kamal Ərəbistan torpağında görmək istəyirdi.

Səhnə fəaliyyəti bir hadisəyə çevrilmiş Sarabski həyatda çox sadə, mehriban, təvazökar, qayğıkeş bir insandı. Ümumxalq məhəbbəti qazanmış bu ustad insanları çox sevirdi. Həmişə insanda yaxşı cəhətləri görməyə çalışırdı. Gənclərin yüksəlişi üçün əlindən gələni əsirgəmir, müvəffəqiyyətlərini ürəkdən alqışlayırdı. Hüseynqulu Sarabski dövlət, partiya xadimlərindən Ruhulla Axundov, Əli Heydər Qarayev, Ağamalıoğlu, Baba Əliyev, sənət və ədəbiyyat xadimlərindən Hacıağa Abbasov, Üzeyir Hacıbəyov, Mirzəğa Əliyev, Abbas Mirzə Şərifzadə, Əzim Əzimzadə, Hüseyn Cavid, Haqverdiyev, Cəlil Məmmədquluzadə, Cəfər Cabbarlı, Səməd Vurğun kimi şəxsiyyətlərlə tez-tez görüşər, onlarla dostluq edərdi. Bu şəxsiyyətlər onun istedadına yüksək qiymət verərdi. Biz Hüseynqulu Sarabskinin səhnədən kənardakı həyatilə, hətta geyimi ilə də maraqlanardıq.

Sarabski olduqca səmimi bir insandı. Onun qəlbində həsədə, kinə, küdurətə yer yox idi. O, kiçik bir haqsızlıq görəndə yaman coşardı. Respublikamızın rayonlarından gəlmiş tələbələrin təhsil taleyi ilə maraqlanar, gənclərin müəyyən bir təşkilatda işə düzəlməklərinə yaxından kömək edərdi. Sarabski bir deputat kimi də az fəaliyyət göstərməmişdir. Öz seçicilərinin yanına tez-tez gedər, onların arzularının yerinə yetməsi üçün əlindən gələni əsirgəməzdi.

Dedim ki, biz Sarabskinin geyimi ilə də maraqlanardıq. Onun geyimi də daxili kimi təmizdi, səliqəliydi. Geyimdə bütün aktyorlardan seçilirdi desəm yanılmaram. Sarabski ilin hər mövsümünə görə paltar geyərdi. Onun davranışı, yerişi, nəcib ədası hamının nəzərini cəlb edirdi. Şax qamətli, iri gözlü, qara qaşlı, qarabuğdayı bu adam Bakı küçələrindən keçərkən hamı bir də dönüb ona baxar və dodaqaltı "Sarabski keçdi" deyərdi.

İndi də yaşlı ziyalılarımıza rast gəldiyim zaman Sarabskidən söhbət açırlar. Onun yaratdığı Məcnun surətini yada salırlar. Bəli, Sarabskinin Məcnun rolunda:

"Yandıraram dağı, daşı"

yaxud:

"Get dərdim sən dava deyilsən,
Biganəsən, aşina deyilsən"

– deməsi ilə kim həyəcanlanmamışdır?! Kimin gözləri yaşarmamışdır?! Əgər Füzuli sağ olsaydı "Leyli və Məcnun" tamaşasına baxmış olsaydı, məncə deyərdi ki, Məcnunu (Qeysi) mən belə düşünüb yaratmışam! Məcnunu mən belə ifada görmək istəmişdim".

Yadımdadır, biz 1930-cu ildə çox istedadlı bir bəstəkar dostumuz Asəf Zeynallını vaxtsız itirdik. Sarabski onun cənazəsi üstündə uşaq kimi ağladı və dedi: "Asəf, oğlum, sən çox cavandın, mən dünya görmüşəm. Sən yox, gərək mən öləydim, mən".

Doğrudan da bu hamımız üçün çox böyük itki idi. Asəf Zeynallının vaxtsız ölümü Sarabskini sarsıtmışdı. Bu son dərəcə səmimi və qayğıkeş adam bizim gənc yazıçılarla da dostluq edərdi.

Onu incəsənətlə, ədəbiyyatla əlaqədar çağırılmış bütün məclislərimizdə görərdik. Yeni gənc ədəbi qüvvələrin yaxşı əsərlərini ürəkdən alqışlardı.

Bizə öz həyatından canlı hadisələrlə dolu xatirələr söylərdi. Ədəbi gecələrimizin konsert şöbəsində qonorarsız, könüllü çıxış edərdi. Onun son dərəcə məlahətli səsi dinləyənlərin hələ də qulaqlarındadır. Sarabski teatrda məşğul olmadığı vaxtlarda "Gənc işçi", "Yeni yol", "Kommunist", "İnqilab və mədəniyyət" reaksiyalarına gələrdi. Yeni sənət və ədəbiyyat məsələlərilə tanış olardı. Hüseynqulu Sarabski bir sıra mahnılar da yaratmışdır. Vaxtilə konsert salonlarında, məclislərdə oxuduğu "Muğan", "Qızıl əsgər" mahnısı onun özünündür. Hətta "Qızıl əsgər" mahnısının bu sətirlərlə başlayan mətni də onundur.

Yatmış idin, fəhlə-kəndli, oyandın,
Şuralarçin al qanına boyandın.
Sən getdiyin doğru yola inandın,
Möhkəm saxla al bayrağı əlində!

Hüseynqulu Sarabski bizim musiqi mədəniyyətimizin tarixində əbədi yaşayan simalardandır.

30 oktyabr 1969

ƏBÜLHƏSƏN XAN İQBAL

Bu yaxınlarda bir alim dostumuz İran Azərbaycanının məşhur ustad xanəndəsi Əbülhəsən xan İqbaldan da bizə müjdə yetirdi. O, 100-ə yaxın yaşı olan bu müğənninin indi də gənclik təravətilə oxumasını sevinclə bizə bildirdi.

Dostumuzu dinlərkən ordu sıralarında Təbrizdə olduğum günlər yadıma düşdü.

Mən Əbülhəsən xan İqballa 1941-ci ildə Təbrizdə tanış oldum. Tanışlığımızın qəribə tarixi var.

Biz Təbrizdə olarkən opera teatrımız ora qastrola gəlmişdi. Şəhər böyük bayram keçirirdi. Tamaşaya başqa şəhərlərdən də axın-axın tamaşaçı gəlirdi. Teatrın qastrolu orucluq ayına təsadüf etmişdi. "Koroğlu", "Arşın mal alan" və digər operalara gələn tamaşaçıların çoxu iftarını teatrın binasında açırdı.

Tamaşa zamanı restoranlardan lojalara plov, kabab və başqa ləzzətli xörəklər gəlirdi. Salonu plov və kabab qoxusu bürüyürdü. Bülbül səhnədə oxuyarkən salondan "Bülbül, ölmə, ölmə" – deyə bağıranlar da olurdu.

Tamaşaçılardan birinə dedim: "Yaxşı iş görmürsünüz, artistin oxumasına mane olursunuz". Təbrizli tamaşaçının mənə cavabı bu oldu:

– Xeyr, ağa, əksinə, mən belə deməsəm, o, səsini qozamaz.

Sənətkarlarımızın Təbrizdə olmasından istifadə edərək qəzet əməkdaşlarının köməyilə məktəblərin birində gündüz bir dostluq görüşü təşkil etdik. Sənətkarlarımızdan Bülbül, Həqiqət Rzayeva, Əlövsət Sadıqov, Yavər Kələntərli və başqaları çıxış etdi.

Bülbül dinləyənlərin alqışları altında bir neçə xalq mahnısı oxudu.

Birdən fikirləşdim ki, bu necə dostluq görüşüdür ki, yalnız Bakıdan gələn artistlər çıxış edir, bəs Təbriz sənətkarları? Fikrimi Təbriz qəzeti əməkdaşlarına bildirdim. Dedilər ki, məclisdə oxuyanlarımız var. Lakin orucluqdur bəlkə oxumadılar. Qubernator da burdadır. Ona desəniz bəlkə bir şey çıxdı.

Mən birinci sırada oturan Rəhimi adlı qubernatora bu təkliflə müraciət edib sonra öz yerimdə oturdum.

O, bir nəfəri yanına çağırtdırdı. Bu gödəkboy, kök, gözü çeşməkli bir qoca idi. Aralarındakı söhbəti eşitmədim. Bir azdan konserti idarə edən cavan təbrizlilər adından Əbülhəsən xan İqbalın çıxış edəcəyini

elan etdi. Salonda böyük bir canlanma oldu. Birinci cərgədə yanımda oturan Bülbül iki əlilə üzünü tutub dedi:

– Ay Süleyman, biabır olduq, vay, vay.

– Niyə, Bülbül?

– Heç bilirsən Əbülhəsən xan kimdir?

– Xeyr bilmirəm.

– O Şərqin dahi xanəndəsidir. Mən gərək o olan məclisdə mahnı yox, bir dəstgah oxuyaydım, keçib.

Bir az əvvəl qubernatorla danışan çeşməkli qoca səhnədə göründü. Salon alqışdan titrəyirdi. Bəli, bu Əbülhəsən xan İqbal idi.

O, böyük şairimiz Seyid Əzim Şirvaninin qəzəlinin bu sətrilə: "Zülfünü bas yarama, qoyma məni qan aparur" oxumağa başladı.

Salondakılar dərin sükut içində idi. Mən harda olduğumu unutmuşdum. Doğrudan, o, ecazkar bir xanəndəymiş.

Əbülhəsən xan İqbal məni səsiylə, nəfəsilə, öz musiqi dünyasına aparmışdı. Oxuyarkən onun üzündə əzab əlaməti görünmürdü. Dodaqları, gözləri, bir sözlə bütün siması incə bir təbəssümə qərq olmuşdu. Konsertdən sonra Bülbül Əbülhəsən xanla qucaqlaşıb öpüşdü.

Sonralar onunla görüşəndə xanəndələrdən söhbət gedəndə belə deyərdi:

– Məclisdə oxuyarkən, xanəndənin üzündə əzab əlaməti olmamalıdır. Xanəndə onu dinləyənlərə əziyyət verməməlidir.

Bir axşam bizim artistlərin bir konserti haqqında onun fikrini bilmək istədim.

O, Qurban Pirimovun mükəmməl texnikaya malik böyük ustad olduğunu söylədi. Sara Qədimova səhnədə xalq mahnıları oxuyarkən dedi:

– Bu xanım hələ cavandır. Onun qarşısında uzun bir yol var. Xoşuma gələn cəhət oxuyarkən gözlərində, dodaqlarında görünən təbəssümləridir. Bu çox yaxşı əlamətdir.

Əbülhəsən xan Seyid Şuşinski haqqında məhəbbətlə danışırdı. Onlar bir zaman Tiflisdə görüşüblərmiş. Əbülhəsən xan açıq, pullu konsertlərdə oxumazdı. Lakin o, musiqilə, sənətkara qiymət verilən, hörmət göstərilən məclislərdə təmənnasız oxuyardı. İranda onun plastinkalarını ən baha qiymətə belə tapmaq çətindi.

Bu böyük sənətkar o zaman Təbrizdə şəhər bələdiyyəsində kiçik bir vəzifədə çalışırdı. Halbuki, belə bir adam musiqi ocaqlarında bir ustad kimi gəncliyə çox xeyir verə bilərdi.

Sovet ordusu doğma şəhərlərimizi faşistlərdən geri alanda Təbrizdə təntənəli yığıncaqlar keçirilirdi. Biz Əbülhəsən xana müraciət etdikdə o:

– Belə təntənədə iştirak etməmək günahdır. Mən hüzurunuzda hazır – deyib gülümsərdi.

Bir axşam Cəlil Məmmədquluzadənin köhnə dostu professor Fəxri Ədham bizi evinə "paçaplov"a qonaq çağırdı. Bu növ plov yalnız Təbrizdə olur.

Əbülhəsən xan İqbal da məclisdə idi. O, bizi yenə öz məlahətli səsilə valeh etmişdi. Məclisdə sakitlik olan kimi deyirdi:

– Ağalar, niyə məni oxutdurmursunuz! Mən ki, təmənnasız oxuyanam. Yoxsa güman eləyirsiniz ki, qocalmışam, yorularam. Yox, ağalar, mən hələ çox oxuyacağam. İstəsəniz, gedib Təbrizin ətrafındakı o dağın başında elə oxuyaram ki, Təbriz əhli səhərə kimi yuxusuz qalar.

Bəli, Əbülhəsən xan belə bir xanəndə idi.

1942-ci ildə Mirzə İbrahimovla birlikdə Təbriz ziyalılarından bir neçəsini Bakıya qonaq gətirdik.

Təbrizdə bunu eşidən Əbülhəsən xan yanımıza gəlib dedi:

– Bakıya gedənlər nə xoşbəxtdirlər. Mən də getmək istərdim. Ordakı həmpeşələrimlə, köhnə dostum Seyid Şuşinski ilə görüşərdim. Mən çox istərdim ki, sizin konservatoriyada muğam haqqında bir neçə mühazirə oxuyam. Gələn dəfə Bakı səfərində məni yaddan çıxarmayın.

Bu söhbətdən 25 il keçmişdir. Əbülhəsən xan eyni arzunu indi Təbrizdən gəlmiş alim dostumuza da demişdir. O Bakını, Azərbaycan sənətkarlarını görmək arzusuyla çırpınır.

Son illərdə İranla aramızdakı mədəni əlaqələr genişlənir, yoluna düşür. Bakıdan Tehrana, Tehrandan Bakıya incəsənət xadimləri qastrola gedib gəlir.

Arzu edərdik ki, günlərin birində İrandan Bakıya gələn sənətkarlarla birlikdə 100 yaşlı həmişəcavan Əbülhəsən xan İqbal da bu dostluq körpüsündən keçsin.

11 yanvar 1967

MİRZƏĞA ƏMİ

Səhnəmizin nəhəng artisti, xalqımızın sevimli sənətkarı Mirzəğa Əliyevi respublikamızda tanımayan varmı? O, böyük şöhrəti, sonsuz məhəbbəti xalqa, vətənə sədaqətlə xidmət sayəsində qazandı.

Mən onu uşaqlığımdan tanıyırdım. Bizim məhəllədə (keçmiş Spasski və Çadrovı küçəsinin tinində) yaşayırdı.

Məhəlləmizdə böyük, kiçik – hamı onu sevərdi. Onun mis kimi cingildəyən, şən qəhqəhələri, gülən gözləri, əbədi olaraq mənim xatirimdən çıxmayacaqdır. Şirin-şirin danışdıqca həm gülər, həm də dinləyənləri güldürərdi. Mən onu gah həyətimizdə, gah da dükan qabaqlarında tanıdığı və tanımadığı adamlarla söhbət eləyən görərdim.

Biz ona sadəcə Mirzəğa əmi deyərdik. Ömrünün axırınadək ona bu adla müraciət eləyirdik. Bizim məhəllə uşaqları onun adını böyük bir sevinc və qürurla çəkirdi. Zarafat deyil, teatrın ən yaxşı, ən böyük artisti bizim məhəllədəndi. Məhəlləmizin əhalisi onun tamaşalarına bir bayram təntənəsinə gedən kimi axışardı.

Mirzəğa Əliyev böyük realist sənətkar kimi məhəlləmizdəki müxtəlif adamların müxtəlif xasiyyətlərinə dərindən bələd olmaq məqsədilə onlarla dostluq eləyirdi. Məhəlləmizdə yaşayanlardan çoxunun qəribə ləqəbləri vardı. Bu ləqəblərin bəzisi nəsillərilə, bəzisi də özlərinin xasiyyətlərilə əlaqədardı. Mirzəğa bu adamların xarakterlərindəki müsbət və mənfi cəhətləri həssas bir sənətkar kimi öyrənir və səhnədə ifa etdiyi şəxsiyyətlərin simasında onlardan götürdüklərini kəskin boyalarla yaratmağa nail olurdu.

Xalqımızın sevimli sənətkarı, məhəlləmizin üzügülər Mirzəğa əmisi belə bir adamdı.

1922-ci ildə 16 yaşım vardı. Nərimanov adına Sənaye Texnikumunun elektro-mexanik şöbəsində oxuduğum halda şerə, ədəbiyyata həvəsim daha çoxdu. Divar qəzetində kiçik şeirlər çap etdirirdim. Məktəbin dram dərnəyində iştirak etdiyimdən tez-tez satir-agit teatrına gedərdim. Orada oynanılan kiçik formalı komediyalar məni ürəkdən güldürürdü.

Atam isə teatra əmimlə bərabər Mirzəğa Əliyevin onlara verdiyi kontramarkalarla ayrıca gedərdi. Mirzəğa səhnədə görünən zaman salon nəhəng bir ağız kimi birdən qəhqəhə çəkirdi. Mirzəğanın təbii, səmimi oyunu hamını heyran eləyirdi.

Satir-agit teatrında tamaşaya qoyulan bir və ya iki pərdəli kiçik formalı əsərləri əsas etibarilə Əbdürrəhimbəy Haqverdiyev, Süleyman Sani Axundov, Səid Ordubadi kimi tanınmış yazıçılarımız, Mirzəğa Əliyev, H.Abbasov, Əhməd Qəmərli kimi artistlərimiz yazırdı. Mən bu əsərlərə tamaşa etdikcə həvəsləndim. Mənə elə gəldi ki, mən də bu sayaq komediyalar yaza bilərəm. Bir həftə gecəli-gündüzlü aramsız zəhmət çəkərək "Çimnaz xanım yuxudadır" adlı bir pərdəli iki şəkilli bir komediya yazdım. Lakin əsərin taleyinə bir o qədər də inanmırdım. Bu əsəri böyük bir qorxu, ehtiyat, həyəcan və utancaqlıqla satir-agit teatrına apardım. Orda Mirzəğa Əliyevə rast gəldim. O məni diqqətlə süzüb fikrə getdi. Mən Nərimanov adına texnikumun formasını geydiyimdən o məni birdən tanıya bilməmişdi. Nə üçün gəldiyimi ona söylədim.

– Bala, harda oxuyursan! Haralısan! Kimlərdənsən?

Mən ona harda oxuduğumu, haralı olduğumu, hansı ailəyə mənsubiyyətimi söylədikdə, o sevindi və bərkdən gülməyə başladı.

– Deməli, Qara övladı nəslindən, özü də mənim dostum Dəmirçi Əliabbasın oğlusan?

– Bəli dedim. Ancaq bunu atam bilməsin.

– Nə üçün oğlum?

– Çünki atam mənim mühəndis olmağımı istəyir. O, istəyir ki...

– Başa düşürəm, qorxma demərəm, demərəm.

– Sağ olun.

– Yaxşı, sən onu bilirsən ki, atan mənə bir palto borcludur?

– Xeyr.

– Bunun qəribə bir tarixi var. İşdir, yazdığın əsər, xoşumuza gəlsə, paltomun pulunu sənin zəhmət haqqından çıxacağıq – deyib qəhqəhə çəkdi.

Mən heç nə başa düşmədiyimdən mat-qut olub qalmışdım. O bunu sezərək əlavə etdi:

– Oğlum, zarafat eləyirəm. Paltonun tarixi belədir. Atanla uşaqlıqdan dostam. Anamı gəlin gətirəndə mən atanın sağdışı idim. Dost-aşnalar, fişəng atdılar, qəfildən fişəngin biri mənim təzə paltomun qoluna düşüb onu yandırdı. Bu belə... qaldı yazdığın bu əsər. Ona diqqətlə baxaram görək dəmirçi Əliabbasın oğlu nə yazıb.

O, məni bir ata mehribanlığı və nəvazişi ilə yola saldı. Mən bir neçə ay teatra tərəf üz çevirmədim. Məhəllədə də qorxumdan onun

gözünə görünmədim. Deyirdim bəlkə yazdığım komediya heç bir şeyə yaramayacaq. Nigarançılıq içərisində qovrulurdum.

Bir gün satir-agit teatrının divarlara vurulmuş böyük bəzəkli afişaları mənim toy-bayramıma çevrildi, sevincimə səbəb oldu. Öz gözlərimə inana bilmirdim. Bir afişanın qabağında yarım saatdan çox dayanıb teatrda oynanılacaq əsərlərin adlarını təkrar-təkrar oxuyurdum. Afişa: Mirzəğa Əliyevin benefisinə ("Orda elə, burda belə") Əsər Mirzəğa Əliyev ("Çimnaz xanım yuxudadır" yazanı Nərimanov adına texnikumun tələbəsi Süleyman Rüstəmzadə) sözləri yazılmışdı.

Sevincimdən yerə-göyə sığmırdım. Məktəbdə uşaqlar məni dövrəyə alıb təbrik eləyirdilər.

Tamaşa axşamı məktəb yoldaşlarımla birgə lap dal cərgədə oturmuşduq. Mirzəğanı bir çox təşkilatlar tərəfindən təbrik etdilər. Onun ilhamla, məharətlə oynaması, tamaşaçıların qəlbinin dərinliklərinə qədər təsir eləyirdi. "Çimnaz xanım yuxudadır" komediyasında baş rolu Mirzəğa oynayırdı. Mən də tamaşaçılara qoşulub ürəkdən gələn qəhqəhələr çəkirdim. Özüm öz yazdığımın belə təsir bağışlayacağını heç də gözləmirdim. Təcrübəsiz bir məktəblinin qələmindən çıxan kiçik bir əsərdə Mirzəğa Əliyevin müəllim qələmi işləmişdi. O, yazdığım bu kiçik əsərdə bir sıra ixtisarlar aparmışdı. Həmin gecə tamaşada qonşularımızla birlikdə atam da vardı. "Avtor-avtor" – deyə məni səhnəyə çağırdılar. Teatrdan qayıdandan sonra evdə atam mənə dedi ki, Mirzəğa Əliyevin benefisinə getmişdik... Teatrda əl çalıb səhnəyə bir uşaq çıxartdılar lap sənə oxşayırdı.

Mən üstünü vurmadım. O, məni tanımamışdı. Çünki uzun illər dəmirçixanada ocaq alovlarına baxdığından gözləri bir o qədər də yaxşı görmürdü. O, teatr üçün əsər yazdığımı bilsəydi bəlkə də pərt olardı. Çünki necə olursa-olsun öz oğlunu mühəndis görmək istəyirdi.

Mirzəğa Əliyevlə mənim yaradıcılıq dostluğum həmin bu gecədən başlandı. Sonralar mən satir-agit teatrına getdiyim zaman səhnə arxasına keçib onunla görüşərdim.

Mirzəğa Əliyevin səhnəmizdə istər klassik, istər müasir sovet dram əsərlərində yaratdığı unudulmaz obrazlar, bütün tamaşaçıların xatirəsində, qəlbində silinməz iz buraxmışdı. O, biz yazıçılarla görüşəndə Cəlil Məmmədquluzadədən, Əbdürrəhimbəy Haqverdiyevdən, Nəcəfbəy Vəzirovdan, Hüseyn Ərəblinskidən, Kəblə Cahangirdən şirin-şirin maraqlı söhbətlər elərdi. O, Stanislavski, Şepkin, Tolstoy,

Ostrovski, Çexov yaradıcılığından böyük məhəbbətlə, hörmətlə danışardı.

Onun yaradıcılıq oduyla yanan gur ilhamlı sinəsi canlı xatirələrlə doluydu.

Bir ay əvvəl xəstəxanada onun yanındaydım. O, məndən "Burda mənəm Bağdadda kor xəlifə" komediyamın taleyini soruşdu. Mən də onun yadına ilk kiçik formalı komediyamın tarixini saldım. O, gülə-gülə dedi:

– İlk komediyanda pis oynamışdım. Bu komediyanda oynamamaq kişilikdən deyil. Xəstəliyə qalib gəlirəm. Bir həftəyə qədər hələ həlbət burdan çıxacağam. Səhnə məni çağırır!

Mən ona təsəlli verdim.

Mirzəğa əmi ona gətirdiyim üzümdən yeyərək deyirdi:

– Dostum yaxşı kişiydi, zəhmət sevən adamdı, yəqin bu üzümlər onun əkdiyi meynələrdəndir. O məndən bir neçə yaş böyükdü. Qoy onun üzümündən doyunca yeyim ki, o kişi qədər yaşaya bilim!

Ondan ayrılarkən dedi: "Məndən yazıçılarımıza salam apar. Bir-birinizi sevin, bir-birinizə hörmət eləyin, bir-birinizi tənqid eləyəndə də, çalışın ki, arada qərəz filan olmasın. Bundan xalqa sənətə xeyir dəyməz! İnanıram ki, bundan sonrakı görüşümüz xəstəxanada yox, teatrda olacaq!

Əl verib ayrıldıq.

Heyhat, biz onunla teatrda tabutu yanında görüşdük. Amansız ölüm onun son arzusunu ürəyində qoydu. Böyük sənətkar, yaxşı insan Mirzəğa əmi artıq aramızda yoxdur. Yox, yox, ölüm onun səhnəmizdə yandırdığı realizm sənəti məşəlini söndürməkdən acizdir.

Bakı, 26 oktyabr 1954

İSMAYIL HİDAYƏTZADƏ

İsmayıl Hidayətzadə dedikdə gözlərimiz önündə mənalı, qaynar həyat sürmüş böyük istedada malik sənətkarımız canlanır.

Hidayətzadə kimsəyə bənzəmirdi. O özündən əvvəl gələn sənətkarlardan öyrənərək, özünəməxsus orijinal, axtarışlarla dolu sənət yollarında addımlayırdı. Bəstəboy, qarabuğdayı, od baxışlı bu adamın

daxilində bir sənət ümmanı dalğalanırdı. O, nə evdə, nə teatrda rahatlıq bilməzdi. Həmişə axtarışda, həmişə səhnəmizin inkişafı üçün düşünməkdəydi.

O, qəlbinin bütün tellərilə səhnəyə, sənətə bağlı idi. Hidayətzadə, klassik və müasir dramaturgiya və ədəbiyyatla çox yaxşı, dərindən tanışdı. O, səhnənin bütün sirlərinə bələddi desək, yanılmarıq. Mən onunla Nəriman Nərimanov adına Sənaye Texnikumunda oxuduğu zaman, 1924-cü ildə tanış oldum.

Məktəbimizin dram dərnəyində biz həvəskarlar kiçik formalı əsərlər hazırlayardıq. Böyük formalı əsərlər üçün dövlət dram teatrının artistlərini dəvət edərdik. Cəfər Cabbarlının "Aydın" dramasını Hidayətzadənin bizimlə məşq etdiyi yadımdadır. Şəmsəddin Abbasov Aydın, mən isə Surxay rollarında çıxış etdik. Məktəbli olduğumuz illərdə çox sevdiyimiz artistlərdən biri də Hidayətzadə idi. İstedadlarına heyran olduğumuz artistləri səhnədən kənarda görəndə sevincimizin hüdudu olmazdı. Abbas Mirzə Şərifzadə, Mirzəğa Əliyev, Sidqi Ruhulla, Rza Təhmasib, Gəraybəyli, Hacıağa Abbasov, Mərziyə, Əzizə, Hidayətzadə kimi artistlərin həyatını daha yaxından öyrənməyə can atardıq. Daha sonralar bu sənətkarlarla tez-tez görüşüb söhbət etmək, onlarla duz-çörək kəsmək kimi səadət də bizə nəsib oldu.

1934-1935-ci illərdə Hidayətzadə ilə daha tez-tez görüşərdik. O, Cəfər Cabbarlının "1905-ci ildə" əsərində Salamov, "Sevil"ində Əbdüləli bəy, "Almas"ında Şərif surətlərini misilsiz məharətlə, ustalıqla ifa edərdi.

Yadımdadır, biz yazıçılar "1905-ci ildə" tamaşası veriləndə teatra zəng vurub Salamov obrazını hansı artistin oynayacağını soruşardıq. Hidayətzadənin bu rolda çıxacağını biləndə toplaşıb dəstəylə teatra gedərdik. Biz onun daimi azarkeşləri idik. Hidayətzadə hər tamaşada ifa etdiyi surətlərə əsərdəki hadisələrlə əlaqədar gözəl cizgilər, boyalar əlavə edərdi. Mürəkkəb xarakterli dolğun surətlər yaradan bu səhnə ustadının məharətinə hamımız heyran idik. Sənət məsələlərində prinsipial, özünə və dostlarına qarşı çox tələbkar, sənət aləmində güzəşt bilməyən bu adam həyatda çox sadə, təvazökar və olduqca şirin söhbətli idi. Onun söhbətlərində incə bir yumor vardı. Özündən yaşlı və kiçik sənət adamlarıyla Cəfər Cabbarlı, Abbas Mirzə Şərifzadə, Ülvi Rəcəb, Əfrasiyab Bədəlbəyli, Rza Təhmasib, Sabit Rəhman,

Mikayıl Müşfiq, Məmməd Kazım Ələkbərli, Əli Nazim, Tuqanov, Adil İskəndərov, İsmayıl Dağıstanlı, rəssam Rüstəm Mustafayev, Şəmsi Bədəlbəyli, Ələsgər Ələkbərov və başqalarıyla dostluq edərdi.

Mən də Hidayətzadənin dostlarından və sənət pərəstişkarlarından biri idim. Mən onun Trenyovun "Lyubov Yarovaya" əsərindəki Şvandiya obrazını necə ustalıqla, məharətlə ifa etdiyinə valeh idim. Hidayətzadə bir rejissor kimi də böyük şöhrət və məhəbbət qazanmışdı...

1937-38-ci illərdə Əzizbəyov adına teatrda müdir olduğum zaman Hidayətzadə ilə daha yaxından dost olduq. Mən onun bir çox məşqlərində olmuşam. O, xüsusilə gənc artistlərə qarşı çox qayğıkeş idi. Məşq zamanı cavan artist onun tapşırıqlarını lazımınca yerinə yetirməyəndə İsmayıl özü səhnəyə atılıb həmin surəti necə ifa etmək lazım gəldiyini nümayiş etdirər və ciddi tapşırardı ki, məni təqlid etmə, özün tap, mən bu surəti bu sayaq düşünürəm. Sən də düşün, tap. O, hər məşq zamanı bir neçə dəfə tərli köynəyini dəyişərdi. Biz o vaxt tez-tez Hidayətzadəgildə toplaşıb pürrəng çay içərək teatrımızın repertuarı və kollektivi haqda ciddi söhbətlər edərdik. İsmayılın həyat yoldaşı Soltan xanım, oğlu Timuçin süfrəmizi dadlı şirnilərlə bəzərdilər. Mən onunla və Üzeyir Hacıbəyovla birlikdə özbək incəsənəti on günlüyünə Moskvaya və başqa yerlərə səfərə çıxmışam. Hidayətzadənin çox yaxşı yol yoldaşlığı var. Onunla səfərə çıxan əsla darıxmazdı. Moskvada keçiriləcək Azərbaycan incəsənəti ongünlüyünə hazırlıq ərəfəsində Hidayətzadə dram teatrından müvəqqəti olaraq opera və balet teatrına köçürüldü. Onun tamaşaya qoyduğu "Koroğlu"nun necə böyük müvəffəqiyyət qazanması hamıya bəllidir. Hidayətzadə ayrı-ayrı surətlərlə yanaşı kütləvi səhnələri canlı nümayiş etdirmək işində çox mahir ustad idi. Kütləvi səhnələrə onun qədər böyük əhəmiyyət verən rejissor tək-tək olar. Moskva səfərindən sonra Hidayətzadə opera və balet teatrında bədii rəhbər vəzifəsində qaldı.

Opera teatrında olsa da onun yarı canı, ürəyi dram teatrında idi. Yadımdadır, darıxanda zəng vurub məni yanına çağırardı. Çaydan, söhbətdən sonra, kabinetin qapısını bağlayıb ayna qabağında dayanardı.

– Mirzə Süleyman, biletsiz axşam tamaşası başlanır – deyib birdən dram teatrında oynadığı surətlərdən parçalar nümayiş etdirməyə başlardı. Özü də necə... Mənim üçün, tək bir tamaşaçı üçün vəcdə

gəlib, coşqun ilhamla oynardı. Paltarsız, qrimsiz də olsa gözlərimin qabağında Salamov, Şmaqa, Əbdüləli bəy, Şərif, Şvandiya, Şeyx Nəsrulla və başqa surətlər bütün boyalarıyla canlanırdı. Mən ondan xahiş edərdim ki, heç olmazsa ayda bir dəfə gəlib dram teatrında yaratdığı bu surətləri tamaşaçılara göstərsin. O, razılıq versə də, operada iş çox olduğundan bu vədi yerinə yetirə bilmirdi.

Hörmətli bəstəkarımız Qara Qarayev bu günlərdə bəstəkarların qurultayında çox haqlı olaraq Hidayətzadənin və Məhərrəm Haşımovun opera sənətimizin inkişafı üçün böyük zəhmət çəkdiyini hörmətlə qeyd etdi. Vətən müharibəsi illərində: opera və balet teatrımız Təbrizdə çox böyük müvəffəqiyyətlə tamaşalar verdi. O zaman teatrın bədii rəhbəri yenə Hidayətzadə idi.

Təbrizin, Mərəndin, Sərabın, Ərdəbilin teatr həvəskarları onun yanına məsləhətə gələrdilər. Hidayətzadəni burada da sevdilər. Bir qardaş, bir ustad kimi bağırlarına basdılar.

1946-cı ildə "Qaçaq Nəbi" əsərimin quruluşunu Hidayətzadəyə tapşırmışdılar. Onun kimi rejissorla işləmək doğrudan da müəllif üçün səadətdir. Həmin ildə mən bir neçə aylığa Moskvaya təhsilə getməli oldum. Əsərdən nigarandım. Hidayətzadə ilə məktublaşandan sonra ürəyim sakit oldu. Hidayətzadənin məktublarında da özünə məxsus bir əda və yumor vardı. Onlardan bir neçə misal gətirmək istəyirəm. O yazırdı: "Qardaşım Süleyman! Hər şeydən qabaq salam olsun əziz Mirzə Süleyman ağaya və sonra ərz olsun ağamın qulluğuna ki, sənin məktubunu aldım və çox şadam ki, Moskvadakı işlərin düzəlib və hər şey öz qaydasıyla cağbacağdır. Sənə cavab yaza bilmədiyimə səbəb çoxdur. Birincisi odur ki, mən bu vaxta kimi "Qız qalası" quruluşunda məşğul idim. Aprelin 18-də tamaşa böyük müvəffəqiyyətlə keçdi. Ancaq hələ "Qız qalası" qurtarmamış, məni çağırıb aprel bayramı üçün, yəni aprelin 28-i üçün böyük bir konsert proqramı düzəltməyi tapşırdılar. Əlavə bu konsertdə birpərdəli yeni bir əsər göstərməli idim. Yəni, yoldaş Orconikidzenin və başqa yoldaşların Azərbaycana ilk dəfə gəlmələrini göstərməli idik. Odur ki, kompozitor Niyazi və Mikayıl Rəfili ilə bu tema üzərində çalışıb bir pərdədən ibarət bir səhnəcik quruluşu verdim".

Hidayətzadə bütün böyük təntənələrdə, bayramlarda, əlamətdar hadisələrlə əlaqədar şənliklərdə verilən konsertlərə məharətlə, ilhamla, məhəbbətlə rejissorluq edirdi.

"Qaçaq Nəbi" əsərilə əlaqədar bir məktubunda mənə belə yazırdı: "Mən pyesin üzərində hələ də çalışıram. Məncə nə qədər çox məşğul olsam, bir o qədər yaxşı olar. Süleyman, məncə pyesdə həll edilməmiş bir son şəkil qalmışdır. Mən belə güman edirəm ki, 10-cu şəkildən sonra məsələni çox uzatmamalı, çünki artıq hər şey aydındır. Bəlkə, artıq pyes boyu aparılan mübarizələrə bir yekun vurmaq zamanı çatmışdır?! Odur ki, pyesin finalını tapmaq və həll etmək lazımdır. Ancaq bunu elə etmək lazımdır ki, ara soyumasın".

Görürsünüzmü Hidayətzadə necə qayğıkeş bir sənətkar və nə qədər mehriban bir insan olmuşdur. Görürsünüzmü səhnənin sirlərinə nə qədər aşina bir ustaddır. Səhnə onun üçün bir müqəddəs ocaq, bir məbəd idi. Mən belə bir sənətkarı, belə səmimi bir dostu unutmamışam. Onu həmişə məhəbbətlə, hörmətlə yad edirəm.

Hidayətzadə teatr sənəti aləmində özünə layiq fəxri bir yer tutmuşdur.

10 yanvar 1968

YADA DÜŞƏNLƏR

Əziz Əliyevi mən gənclik illərindən tanıyırdım. Onunla ictimai yığıncaqlarda, məclislərdə çox görüşmüşdük. Olduqca sadə, səmimi insan idi. Ondakı incə, duzlu yumor söhbətlərinə məlahət verərdi.

Belə oldu ki, Vətən müharibəsi başlananda, Sovet ordusu vətənimizi alman faşizmi təhlükəsindən qorumaq məqsədilə İran torpağına qədəm qoydu (1921-ci il müqaviləsi əsasında). 1941-ci ildə İran ərazisinə daxil olan qoşunlarımızı xalq duz-çörəklə qarşıladı. Lakin xan, mülkədar ailələrinə mənsub yüksək rütbəli zabitlərin qara niyyətləri puça çıxdı. Onların çoxu silahlarını kəndlilərə verib əvəzində kəndli paltarı alaraq təğyiri-libasla Tehrana qədər qaçdılar.

İranda alman faşizminə rəğbət bəsləyən, nökərçilik göstərənlər yox deyildi. Onlar çox çalışırdı ki, ordumuz İranda olduğu müddət ərzində ölkədə hərc-mərclik olsun. Bunun qarşısını almaq bizim borcumuz idi.

O vaxt orduya çağırılmışlar sırasında mən də İranda idim. Təbrizdə düşmən təbliğatına uyan tacirlər, mülkədarlar, alverçilər və qeyriləri Tehrana qaçmışdılar. O zaman Tehranda ingilis qoşunları

olurdu. Təbrizdə küçələr, bazarlar dilənçilərlə, əlillərlə dolu idi. Hələ yoldan keçənlərə əl uzadan cındır geyimli qarılar, qızlar, körpələr... Hərbi şuranın üzvü Əziz Əliyev bizim rəhbərimiz idi.

O bizi toplayaraq dedi ki: "Biz İranın daxili işlərinə qarışmırıq. Ölkədə sakitliyi qoruyub hərc-mərcliyə yol verməməliyik. Biz bu ölkəyə müharibəylə gəlməmişik. Bütün əhaliyə açıq-aydın bildirməliyik ki, bizim xanla, tacirlə, mülkədarla və qeyriləri ilə işimiz yoxdur. Sovet ordusunun bir nəfərindən də İran əhalisi pislik görməyəcək.

Əlbəttə, zülmdən, işgəncədən cana doymuş kəndlilər, əlsiz-ayaqsızlar, kəndxudalara, mülkədarlara, xanlara qarşı ayağa qalxıb qisas, intiqam almaq üçün ölüm-dirim vuruşuna girişmək istəyəcəklər. Lakin faşizmlə müharibə vaxtı, qoşunumuzun burada olduğu zaman buna əsla yol vermək olmazdı. Hamımız özümüzü sovet vətəndaşına layiq aparmalıyıq. Siz bunu çox yaxşı bilirsiniz".

Hərbi şuranın üzvü Əziz Əliyevin əmrilə bir qrup təbliğatçı ayrıldı. Bu qrupun sədri Yunis Hacıyev, müavini mən oldum. Hacıyev Bakıya çağırılandan sonra onu mən əvəz etdim.

Əziz Əliyev bütün hadisələrin içərisindəydi. Onun qayğıkeşliyi, alicənablığı, xeyirxahlığı, mehribanlığı hamımızı heyran etmişdi. Hamımız ona hədsiz rəğbət bəsləyirdik.

Əzizin dediyi kimi xalq arasında olduq, buraya gəlişimizin mənasını kütlələrə anlatdıq.

Tehrana qaçmış mülkədarlar, tacirlər, alverçilər Təbrizə və digər şəhərlərə qayıtdı.

Onu da deyim ki, qoşunumuz sərhədi keçərkən özlərini yaxşı aparmayan bir sıra hərbi xidmətçilər araya çaxnaşma düşməsin deyə tərəfimizdən müvəqqəti həbs edilmişdilər. Mənim yanıma bir çox adam övladlarının həbsdən buraxılmasıyla əlaqədar xahişə gəlirdi Mən Əziz Əliyevə bu barədə müraciət etdim. Əziz Əliyev dedi ki: "Biz onları hələlik, arada sakitlik olsun deyə saxlayırdıq. İndi sən yanına gələnlərdən müvəqqəti tutulanların adlarını, familiyalarını soruşub dəftərinə yaz və qətiyyətlə de: bu gün, sabah buraxdırarıq. Qoy bilsinlər ki, bizim ölkədə şairə necə hörmət bəsləyirlər".

İki gün müddətində tutulanlar azad edildi. Mən "sağ ol-var ol, Allah səni saxlasın" kimi təşəkkürlər qazandım.

Az müddətdə Cənubi Azərbaycan əhalisi bizim ordu nəfərlərindəki insani sifətlərə heyran qaldı. Hərbi şuranın üzvü Əziz Əliyevin adı Cənubi Azərbaycanda dillər əzbəri oldu.

Əziz Əliyev bütün hadisələrlə maraqlanır və öz məsləhətlərini bizə yetirirdi.

Biz Əziz Əliyevə öz gördüyümüz işlər haqqında məlumat verəndə qüsurumuzu da gizlətməzdik.

O da bizimlə böyük qardaş kimi, səsini ucaltmadan, açıq, aydın və çox təsirli bir tərzdə müsahibə aparardı.

Yeri gəlmişkən deməliyəm ki, Təbriz və digər şəhərlərdə çox acınacaqlı bir məsələnin də şahidi olduq. Azərbaycanlılar məktəblərdə öz ana dillərində deyil, fars dilində təhsil alırdılar. Məktəb daxilində öz doğma ana dilində danışmağa cürət edən uşaqlar məktəbdən xaric olunurmuş...

Təbrizdə 12 minə yaxın erməni yaşayırdı. Onlar şahdan öz ana dillərində məktəb açmağa icazə ala bilmişdilər. Daha əcayib bir məsələ. Kürdlərin dağlardan şəhərlərə gəlişi qadağan imiş, kürdləri quldur, cani kimi qələmə verib əhali arasında vahimələr yaratmışdılar. Əziz Əliyev İranda müxtəlif dilli xalqların bir-birilə dostluq etməsini vacib məsələlərdən biri kimi irəli sürdü. Kürdüstanda sakitlik olsun deyə oraya Mehbalı Əmiraslanovu və digər bir yoldaşı vəziyyəti öyrənmək üçün göndərdi. Bunun böyük təsiri oldu. Kürdlər Əmiraslanovu "Əmiri asi" deyə adlandırırdı. Kürd qazıları Təbrizə gəldilər. Onları müşayiət edən bir dəstə də gəlmişdi. Qəribədir. Təbrizdə dərhal dükanlar, restoranlar, evlərin qapıları bağlandı. Əhali elə bildi ki, şəhərdə qətl, qarət başlanacaq. Yox, belə olmadı. Kökü olmayan təbliğat heçə döndü. Yenidən dükanlar, restoranlar, bağlı qapılar açıldı. Əziz Əliyevin kürd və İran xalqları arasında bu ülfəti, dostluğu yaratması təqdirəlayiq bir iş oldu. Təbrizdə Əziz Əliyevin kürd qazıları, ruhaniləri ilə dostluq, qardaşlıq söhbətində Mehbalı Əmiraslanovla birlikdə mən də iştirak etmişəm (Sonralar bizimlə görüşən kürd xalqının mərd oğullarını Məhəmməd Rza şah Tehranda dar ağacından asdırdı). Onlar bizə Rza şahın kürd xalqına etdiyi zülmlərdən, hər hüquqdan məhrum edildiklərindən danışırdılar. Onlar söz verdilər ki, nə qədər sovet qoşunları İrandadır, bizim tərəfdən kimsənin burnu belə qanamayacaq.

Bu görüşlərdən sonra qazinin qardaşı mənim üçün ceyran vurub hədiyyə gətirmişdi.

Təbrizdə konsert salonu, teatr binası və qeyri-mədəni ocaqlar yoxdu. Əziz Əliyevin təşəbbüsü ilə Mirzə Fətəli Axundov adına Dövlət Opera və Balet teatrı Təbrizə qastrola gəldi. Opera teatrı

sənətkarlarını qarşılamağa vağzala əllərdə gül dəstələri bütün Təbriz getmişdi, desəm yanılmaram.

Əziz Əliyev kürdləri teatr artistləri tərəfindən verilən bir konsertə dəvət etdi. Kürdlər lojalarda oturmuşdular.

Paltarları, çalmaları rəngarəngdi. Bellərində qəmələri, silahları vardı.

Konsertdə müğənnimiz Sara Qədimova "Kürdün gözəli" mahnısını oxumağa başlayan kimi kürdlər cəld salondan çıxdılar. Tamaşaçıları heyrət bürüdü. Kürdlər birdən səhnədə göründülər. Bir-birlərinin qurşağından yapışıb kürdcə oxuyaraq yallı getdilər. Salonu arasıkəsilməyən alqışlar bürüdü. Bu, təbrizlilər üçün, bizim üçün unudulmaz hadisə oldu.

* * *

Əziz Əliyev həkim olduğundan Təbriz əhalisinin vəziyyətini, ehtiyacını nəzərə alaraq Təbrizdə əhaliyə məccani xidmət göstərən xəstəxana açdırdı. Bakıdan həkimlər çağırıldı. Xəstəxananın müdiri, baş həkimi çox gözəl insan, çox yaxşı həkim Qədimov oldu. Tez bir zamanda Təbrizdə böyük hörmət və şöhrət qazandı.

Əziz Əliyevin bir təşəbbüsü də alqışa layiqdir. Əziz, ucuz, eybəcər Amerika filmləri görmüş, əhaliyə Azərfilmin çəkdiyi filmləri göstərməyi irəli sürdü. Bakıdan "Kəndlilər", "İsmət" və digər filmlər gətirildi.

Yadımdadır. Sərin bir payız axşamı Gülüstan bağında, açıq havada "Kəndlilər" filmi göstərildi. Hava getdikcə soyuyurdu. Lakin əhali yerdə oturub həyəcanla filmə baxırdı. Azərbaycanımızın keçmiş həyatından, xalqımızın mübarizəsindən danışan bu film göstərildikcə təbrizlilər əsərin qəhrəmanını şiddətli alqışlarla qarşılayırdılar.

* * *

Biz Təbrizə gəldiyimiz vaxt məscidlərin qapıları qıfıllı idi. Soruşduq, dedilər ki, Rza şah bağlatdırıbdır. Bizdən soruşdular ki, bu məsələyə siz necə baxırsınız. Cavab verdik ki, bu sizin öz daxili işinizdir. Bir də soruşdular ki, sizdə necə, məscidlər işləyirmi?

Cavab verdik ki, bizdə dindarlara məscidə getməyi qadağan edən yoxdur. Məlum oldu ki, qadınlara çadra örtmək də yasaq imiş. Bir

azdan məscidlər işə başladı. Maraqlanıb bir neçə məscidə getdik. Rövzəxanlar əvvəlcə Leninin ruhuna fatihə, Stalinə cansağlığı və Qızıl Orduya faşizm üzərində qələbə arzulayaraq öz dini işlərini davam etdirirdilər.

Mən aşura günü Təbrizdə qəribə bir hadisənin şahidi oldum. Təbrizin mərkəzi küçəsində böyük bir izdiham göründü. Bunlar zəncir vuranlardan, başlarını yaranlardan, sinə vuranlardan ibarətdi. Təbriz ajanları bu izdihamın qarşısını kəsə bilmədi. Dəstənin qabağında bir adam ələmlər arasında Stalinin əksini aparırdı. İzdihamdan bu sözlər yüksəlirdi: "Məhv olsun zalimlər, qəhr olsun cəlladlar. Yaşasın hürriyyət, ədalət. Yaşasın şurəvilər!" Ajanlar yoxa çıxdı...

* * *

...Bir zarafat daha... Hər axşam opera teatrımızın tamaşalarında olurduq. Həmin dostumuz deyirdi ki, "Koroğlu" operasında mənalı bir şey varsa, o də təlxəkdən ibarətdir. Təlxəksiz "Koroğlu" "Koroğlu" olmazdı. Təlxək səhnədə peyda olan kimi dostumuzun kefi kökəlirdi. Mən yoldaş Əziz Əliyevdən icazə alıb bir zarafat düzəltdim. Səhnə arxasına gedib güclə Hidayətzadəni hazırladım. Sonra gəlib sakit lojada oturdum. Bir azdan Hidayətzadə həyəcanlı gəlib Əziz Əliyevə müraciət etdi: yoldaş hərbi şura üzvü, xoşagəlməz bir hadisə baş verib.

– Nə olub ki?

– O olub ki, təlxək rolunu oynayan artist İsgəndərov bərk naxoşlayıb, bu gecə tamaşa təlxəksiz olacaq.

– Çarəmiz nədir. Onsuz oynayın.

Dostumuz qızarıb, bozarırdı. Əsəbi anlar keçirirdi.

– Necə yəni onsuz oynayın? Təlxəksiz də "Koroğlu" olar. Durun gedək mehmanxanamıza nərdimizi oynayaq. Qoy bunlar da özləriyçün təlxəksiz oynasınlar.

Əziz: – Getmək yaxşı düşməz. Tamaşaçılar bizi görüblər. Getsək haqqımızda nələr danışmazlar, – dedi.

Hidayətzadə səhnəyə getdi. Dostumuz isə çox pərt, qanıqara lojada oturub heç səhnəyə tərəf baxmırdı. Tamaşa başlandı. Birdən "Nay, nay, nay, nay, nay" deyib dünbək çala-çala təlxək səhnədə göründü.

Dostumuz ucadan "Adə, təlxək gəlib ki" deyə bağırdı. Salondakıların hamısı lojamıza tərəf baxdı...

* * *

Bir axşam Təbriz qubernatoru bizi evinə qonaq çağırmışdı. Məclisdə on, on iki nəfər adam vardı. Sovet adamlarından məclisdə Əziz Əliyev, Mehbalı Əmiraslanov və mən vardıq. Təbrizin cavan xanəndəsi başladı. Qəzəl oxunduqca qubernator hiddətlənirdi. "Bunu məclisdən kənar eləyin" kimi sözlər deyirdi. Lakin xanəndə qəzəlin sonunda

Süleyman, qafil olma, yaxşı bax ətrafa şairsən
Cinayət aşdı həddindən, haray sal ki, vətən yandı.

sətirlərini oxuyan kimi Fəhimi də, digərləri də qəzəblərini süni təbəssümlə əvəz edərək məni alqışladılar, tərifləyirdilər...

* * *

Mən Bakıya məzuniyyətə gəlməli idim. Əziz mənə dedi ki, sənə bir əmanət verəcəyəm, bizim ailəyə çatdırasan.

Yola çıxan gün yanına getdim... Mənə əl boyda bir qutu verdi. Lakin başqa yoldaşlarımız düyü, kişmiş və qeyri şeylər alıb göndərirdilər. Qutunun içində nə olduğunu bilmirdim.

Bakıda Əzizgilin evinə gəldim. Həyat yoldaşı məni hörmətlə qarşıladı. Məktubu və qutunu ona verdim. Qutunu açdılar. İçində qələm, karandaş, karandaşyonan, pero və məktəbli uşaqlara lazım olan şeylər vardı.

Əzizin həyat yoldaşı Təbrizdəki həyatla, güzəranla maraqlandı. Mən ona o qədər lazımi şeylərin olduğundan danışdım ki... Təbrizə qayıdanda ona ailəsindən məktub apardım. Məktubu oxuyub Əziz Əliyev gülə-gülə dedi ki: "Təbriz mağazalarını qiyabi evimizə köçürmüsən ki..." Əlbəttə, Əziz evlərinə ailəsi üçün çox şey göndərə bilərdi. Lakin bu onun xarakterinə uyğun deyildi.

Əziz Əliyevlə müharibədən sonra da görüşərdik. Təbrizdəki günləri yada salardıq. Dağıstanda olduğu zaman hər görüşdə mənə deyərdi ki, "Həmişə Moskva səfərindən qayıdan zaman Mahaçqalada düş, keçən günləri təkrar yada salaq".

Bəli, hər görüşdə biz o günləri xatırlayardıq.

Cənubi Azərbaycanda yazılan şeirlər hadisələrdə yaxından iştirak etməyimin bəhrəsidir.

ARAZIN O TAYINDA

Cənubi azərbaycanlı qardaşlarımızın taleyi məni həmişə düşündürmüşdür. İlk gənclik illərində yazdığım bir neçə kiçik şerim bu mövzudadır. 1934-cü ildə qələmə aldığım "Yaxşı yoldaş" poemasında da bu məsələdən bəhs açmışam.

1940-cı ildə tamaşaya qoyulmuş "Qaçaq Nəbi" mənzum dramasında bu haqda daha ətraflı söhbət getmişdir.

Böyük Vətən müharibəsi illərində isə Arazın o tayında qan qardaşlarımızla görüşmək, dərdləşmək mənə qismət oldu. Müharibə təzəcə başlanmışdı. Alman faşistləri bizə qonşu ölkələrdə (İranda) fitnə-fəsad yaratmasınlar deyə, qoşunlarımız İran torpağına daxil oldu. İran qoşunları isə çox yüngül müqavimət göstərdi. Ordu başçıları, zabitlər əsgərləri özbaşına buraxıb qaçdılar. Qaçarkən kəndlərdə hərbi paltarlarını kəndlilərlə dəyişir, təğyirlibas edirdilər.

Hamamsızlıqdan paltarları bitli kəndlilərə bu sərfəli idi. Bir çox kəndlilər isə onlardan köhnə yamaqlı paltar əvəzinə silah alırdılar. Baş verən kiçik toqquşma zamanı yalnız bir İran təyyarəsi sovet Azərbaycanının bir rayon mərkəzinə bir-iki bomba ata bilmişdi.

Təbrizə isə bir sovet təyyarəsi xətərsiz bir neçə bomba atmışdı. İran zabitlərindən əsir düşən də olmuşdu. İran ordusunda olan azərilər müqavimət göstərməmişdi. Əhali ilə birlikdə Qızıl Ordu hissələrinə yol göstərmişdilər.

Şəhərin varlıları Tehrana qaçmışdılar (Nəhayət, sovet ordusunun xeyirxah məqsədlə İrana girdiyini bilib yenidən Təbrizə qayıtmışdılar).

Təbrizə sovet Azərbaycanın qabaqcıl ziyalılarından bir qrup gəlmişdi. Mən də onların sırasında idim. Mən bir neçə nəfərlə Tehranda olmalıydım. Lakin bu məni heç də maraqlandırmırdı. Mən qan qardaşlarımla yaxından görüşmək, həyatlarını dərindən öyrənmək məqsədilə Tehrana getmədim. Təbrizdə qaldım. Bu gözəl şəhərdə keçirdiyim mənalı günlər, aylar indi də xatirimdədir. Təbrizdəki siyasi qruppanın rəisi Yunis Hacıyev, müavini isə mən idim. Yunis Hacıyev Bakıya çağırıldıqdan sonra onu mən əvəz etdim. Dəstəmizdə rayon Partiya Komitəsi katibləri, icraiyyə komitəsi müdirləri vardı.

Şəhər hadisələrlə doluydu. Əhali Qızıl Ordu nəfərlərini əhatə edib Sovet İttifaqı haqda onlara suallar yağdırdılar. Təbrizdə biz azərilərin

görünməsi böyük hadisəyə çevrildi. Qucaqlaşmalar, öpüşmələr. Sevincdən doğan göz yaşları.

Təbriz küçələrində dilənçilər də az deyildi. Küçədən keçənlərə körpə əllər uzanırdı. Yolçular bu zarıyan uşaqlara əhəmiyyət vermədən keçirdilər.

"Qaraçılar məhəlləsi" adlanan yer isə həyatın dibi idi, – desək yanılmarıq. Ehtiyac üzündən bu darısqal, natəmiz məhəllədə özünü tümənlərə satan qadınlar, qızlar vardı.

Cənublu qardaşlarımızın həyatı çox ağırdı.

Məktəblərdə yalnız tədris pulu verməyə gücü çatanların balaları oxuyurdu. Məktbələrdə tədris fars dilində keçirdi. Məktəb divarları arasında öz ana dilində (azəricə) danışanlar məktəbdən qovulurdu. Şəhərdə yalnız bir xəstəxana vardı.

Yoxsulların xəstələri dava-dərmansız keçinirdi.

Şəhərdə mədəniyyət ocaqları yox idi desək, yanılmarıq. Bunun yerinə tiryəkxana və ümumxana vardı.

Yoxsulların balaları gün çıxandan-gün batana bir qarın çörəyə ərbablar üçün işləyirdi.

Sovet adamlarının bu torpağa gəlişi xalqın gözünü açdı. Şəhərdə təzə həyat başlandı. "Azərbaycan", "Şahin" adlı qəzetə nəşr edildi. Həvəskarların dram dərnəkləri işə başladı.

Məni şairlər maraqlandırırdı.

Əvvəla onu deyim ki, ilk günlərdə Təbrizdəki acınacaqlı vəziyyət məni yaman sıxmışdı. Bir neçə gün yemək-içməkdən qalmışdım. Nəhayət, bu vəziyyətə alışdım. Bir ay müddətində yazdığım bir neçə şeri mətbuata verməkdən çəkindim. Təbrizdəki şairlərlə tanış olmadan, onların şairlik qüdrətlərini bilmədən bunu etməkdən çəkindim. Sovet şerimizin adını ucada tutmağı hər şeydən üstün bildim. Təbrizdə şairlər vardı. Mir Mehdi Etimadla, Hilal Nasiri və Əli Fitrətlə tanış oldum. Bunların yalnız birinin bir kitabçası nəşr olunmuşdu. Bu kitabın müəllifi Mir Mehdi Etimad idi. Hilal Nasirinin Təbrizdə və Ərdəbildə kitab-dəftər mağazası vardı. Əli Fitrət isə Təbriz dəmir yolunda keşikçi vəzifəsində çalışırdı. Dəmir yoluna yaxın yerdə kiçik bir xanəsi vardı. Həmin daxmada o mənə və Mirzə İbrahimova beş-altı qoyun baş-ayağından çox dadlı yemək hazırlamışdı. Bizimlə görüşəndən sonra azəricə şeirlərini qəzetlərdə çap etdirməyə başladı. Mən bu şair dostlarımla görüşdən sonra

Süleyman Hikmət imzasıyla şeirlər dərc etdirməyə başladım. İlk şerim "Vətən yandı" idi.

Doğrudan da Cənubi Azərbaycan od içindəydi. Onun zəngin varını Tehrana daşıyırdılar. Tehrandan da xarici ölkələrə daşınırdı.

Yadımdadır. Təbrizdə gizli polis rəisi Sərhəng Seyf demokratlara, bizə hüsn-rəğbət bəsləyənlərə gizlicə divan tuturdu. Təbriz zindanları azadixahlarla doluydu. Bir gün bir bayram münasibətilə Təbriz qubernatoru Fəhimi bir ziyafət düzəltmişdi. Sərhəng Seyf mənimlə yanaşı oturmuşdu. Mənə bir sıra müəmmalı suallar verirdi. Təbrizdə arayıb tapdığımız gənc müğənni başmaqçı Xəyyam da burada idi. Xahiş etdilər ki, Xəyyam oxusun.

Xəyyam "Vətən yandı" qəzəlimi oxumağa başladı. Qubernator Fəhimi və Sərhəng Seyf qəzəlin ilk sətirlərindən qəzəbləndilər. Öz aralarında müğənni başmaqçı Xəyyamı məclisdən başqa yerə aparmağı qərarlaşdırdılar. Lakin qəzəlin sonunda:

Süleyman, qafil olma, yaxşı bax ətrafa şairsən
Cinayət aşdı həddindən, haray sal ki, vətən yandı...

beytini eşidən kimi ikisi də üzlərində süni təbəssümlər yaratdılar. Başmaqçı Xəyyamı rahat buraxıb məni alqışladılar. Sərhəng Seyf mənə "Abco" (pivə) içirməyə çalışırdı. Mən də ona müharibə illərinin arağını içirməyə başladım. Bu işdə mənə yanımızda oturan sovet süvari diviziyasının komandiri polkovnik Alekseyev də kömək etdi. Bir azdan sonra Sərhəng Seyf özünü itirdi. Qubernator Fəhiminin əmrilə onu məclisdən apardılar.

* * *

Cənubi Azərbaycanda maşınla, atla və piyada bir çox dağ kəndlərində oldum. Mən müharibədən əvvəl Moskvada hərbi təhsil almışdım. Hərbi şöhrətim "batalyon komissarı" idi. Təbrizdə süvari diviziyasına təhkim olunmuşdum. Polkovnik Alekseyevin təşəbbüsü ilə süvari məşqlərini keçdim, yaxşı at çapmaq öyrəndim. Döşümdə patrondaş, çiynimdə karabin silahım, bir də Alekseyevin hədiyyəsi "parabellum" yarağım vardı. Alekseyev Finlandiya cəbhəsində iştirak etmiş komandirdi. O mənə həmin cəbhələrdə olmuş "Artist" ləqəbli gözəl bir at və gümüş bəzəkli qılınc da bağışlamışdı.

Azərbaycan Opera Teatrı Təbrizdə qastrolda olanda Bülbül "Koroğlu" tamaşasında həmin atı minərdi.

Bir gün dostum Bülbül ilə balaca küsüşmüşdük. Atlara baxan əsgərə tapşırdım ki, mənim atımı daha teatra verməsinlər.

Bir axşam "Koroğlu" tamaşasında Bülbül səhnəyə arıq, görkəmsiz faytonçu atı ilə çıxdı. Tamaşadan sonra Bülbüllə görüşdük. İkimiz də sözsüz gülməyə başladıq. Nəhayət, Bülbül dilləndi. "Şair, axırda qəhrəman Koroğlunu fayton atına da mindirdin".

Bundan sonra Bülbül yenə həmin "Artist ləqəbli atla çıxış etdi. Ata "Artist" ləqəbi təsadüfi qoyulmamışdı. At doğrudan da çox qəşəng və çox oynaq idi.

* * *

Təbriz indi də gözlərimin önündədir. Onun bir böyük küçəsi vardır. Biz orada olanda əhali həmin küçəyə Səttarxan-Bağırxan xiyabanı adını verdi. Həmin küçədə mehmanxana (Firdos mehmanxanası), mağazalar, restoranlar yerləşir. Təbrizdə əhalini siyahıyaalma o qədər də inandırıcı deyil. Əhalinin müəyyən qismi müəyyən səbəblərə görə siyahıyaalınmadan boyun qaçırırdı. Verilən rəsmi məlumata görə o zaman Təbrizin əhalisi 300 minə qədərdi.

Təbrizdə 12 min erməni yaşayırdı. Demək olar ki, şəhərin mərkəzindəki mağazaların səhmanlısı onların idi.

Təbrizdə vur-tut bir zavod vardı. Bu pivə zavodu Budaqyansın idi.

Şəhərdə bir kinoteatr binası vardı.

Bakıdan Təbrizə bizim "Azərfilm"in çəkdiyi əsərlər gətirildi. Bu işlərə də mən nəzarət edirdim.

Biz çox ucuz qiymətə bu filmləri bina sahiblərinə xalqa göstərmək üçün verirdik.

Bir gün şəhər bağında "Kəndlilər" filmini əhaliyə göstərirdik. Açıq havada soyuğa baxmayaraq, tamaşaya hamı böyük maraqla baxırdı. Az keçmədi quşbaşı qar yağmağa başladı. Lakin kimsə yerindən tərpənmədi. Təbrizdə sanki hamı alverlə məşğuldur. Məsələn, bir küçədən keçirsən, orada qəribə mənzərəyə rast gəlirsən. Sanki alçaq mərtəbəli evlər mağazadır. Hər evin küçəyə açılan pəncərələrində hər şey satılır.

Məsələn, bir pəncərədə üzüm, yemiş, digərində quru meyvə nəzərə çarpır. Pəncərənin bir gözü bir qardaşa, digər gözü digər qardaşa məxsusdur.

Təbrizdə istədiyin şeyi adama zorla da sata bilirlər.

Bir gün Bülbüllə birlikdə küçə ilə gedirdim.

Bir cavan adam qabağımızı kəsib Bülbülə müraciətlə "Ağa, mən bu qəlyanaltını satıyam".

Bülbül: – Canım, get sat.

Cavan oğlan: – Ağa, bu qəlyanaltını vallah satıyam.

Bülbül: – Gülüm, dedim ki, get sat!.. Mən çəkən deyiləm. Mənim qəlyanım yoxdur, altını neyləyirəm.

Cavan oğlan bizdən ayrıldı. Bir az sonra başqa bir yerdə yenə qabağımızı kəsdi.

Cavan oğlan: – Ağa, mən bu qəlyanaltını satıyam...

Bülbül: – Canım, get sat da... nə istəyirsən məndən...

Cavan oğlan getdi. Üçüncü dəfə yenə qabağımıza çıxdı.

Cavan oğlan: – Ağa, mən bu qəlyanaltını satıyam.

Bülbül: – Bala, qiyməti neçədir?

Cavan oğlan: – Bir tümənə...

Bülbül: – Al bala, bu sənin bir tümənin, xoş getdin. Qəlyanaltın mənə gərək deyil.

Cavan oğlan alverindən xeyli razı bizdən uzaqlaşdı. Doğrudan da heç nəyə gərək olmayan köhnə qəlyanaltını da Təbrizdə yaxşı qiymətə satmaq olarmış.

Bülbül dedi: "Süleyman, bu təbrizlilər qəribə adamlardır. Bir də gördün ki, həmin bu cavan adam sabah qabağımıza çıxıb deyəcək, ağalar, mən qarpız qabıqlarını satıyam. Sənə satacaq, hünərin var alma, alacaqsan".

* * *

Dedim ki, Təbriz qəşəng şəhərdir. Baharı çox gözəldir. Dar küçələrdən keçəndə uca barılardan başqa bir tikintini görmürsən. Lakin hər qapıdan içəri girəndə gözəlliyə heyran olursan. Barıların içərisində nəzərə çarpmayan evlər, meyvə ağacları, üzümlər, güllər, çiçəklər, gözləri oxşayır. Şəhərin ətrafındakı yoxsul evlərinin qabağında üzümlük və çiçəklik vardır.

Təbrizin qışı sərt olur. Bəzən şaxta adamı qılınc kimi kəsir.

Belə qış aylarında yoxsulların halı çox ağır olur. Qışda yanacaq üçün odun çox baha satılır.

Bir az kömür tapıb kürsü quran daxmalarda ailə güclə qızına bilir. Bir dəfə şəhərkənarı məhəllələrinin birində çox acınacaqlı bir mənzərənin şahidi oldum. Bir döngədə xərək içində kişə bükülmüş bir meyit gördüm. Meyitin dövrəsində buz üstündə titrəyə-titrəyə ağlayan bir neçə oğlan və qız uşağı vardı. Yaxınlaşıb məsələylə aşina oldum. Meyit qoca bir bənnanın idi.

Yoxsullar yayda birtəhər dolana bilərdilər. Qış ayları onlar üçün çox ağır olurdu. Evlərdə yanacaq yox idi, bazarda odunun qiyməti çox baha idi.

Hətta elə evlər vardı ki, orda ailələr üstlərinə salmağa qalın yorğan belə tapa bilmirdilər.

Küçələrdə buzlar üstə ayaqyalın, başıaçıq gəzən uşaqların vəziyyəti adamı sasıdırdı.

Axşamlar dadlı yeməklərin qoxusunu ətrafa yayan restoranların qapısında dilənən oğlan, qız uşaqları adamın ürəyini yandırırdı. Biz cibimizdə nə artıq pul vardısa, bu məsum balalara verirdik. Bəzi dilənçi uşaqlar bizi öz aralarında bölüşdürmüşdülər. Məsələn, biri məni, digər dilənən uşaqlara göstərib deyirdi ki: "Siz bu ağaya yaxınlaşmayın, bu mənim ağamdır. Siz də özünüzə başqa ağa tapın".

Bu körpələr haqqında düşünən, onları bu vəziyyətdən xilas üçün çarə axtaran hanı? Şair, gəl döz bu dərdlərə görüm necə dözürsən!

Ailənin imkanı olmadığından meyiti döngədə qoyub dəfn üçün yol keçənlərdən kömək istəyirdilər. Cibimdə olan bir neçə tüməni onlara verib ürəyi yaralı düşüncələr içərisində oradan ayrıldım. "Memarın faciəsi" poemam həmin hadisənin məhsuludur.

Sovet qoşunları İran torpağına daxil olmamışdan əvvəl kürdlərin dağlardan aşağı, şəhərlərə gəlməsi qadağan idi. Bizim İranda olmağımız bu xalqların dostluğunun möhkəmlənməsinə səbəb oldu.

Doğrudur, kürdlər ilk dəfə dəstə-dəstə Təbrizə gələndə yuxarı təbəqədən olanların kürkünə birə düşdü. Dükan-bazar bağlandı. Şəhərdə gediş-gəliş azaldı – adamlar evlərdə oturub nəyinsə baş verəcəyini gözləyirdi.

Lakin heç bir hadisə baş vermədi.

Əksinə, gözəl, əlamətdar dostluq təntənəsi nümayiş etdirildi. Bakıdan Təbrizə qastrola bir dəstə artist gəlmişdi. Sara Qədimova da onların arasındaydı.

Təbrizdə teatr binasında konsert verilirdi. Kürd xanları tavus quşu qədər rəngli libasda, belləri qəməli, silahlı lojalarda konserti dinləyirdilər.

Qurban Pirimovun müşayiətilə Sara Qədimova "Kürdün gözəli" mahnısını oxuyanda kürdlər dayana bilmədi. Öz dillərində səhnəyə afərinlər yağdırdılar. Daha sonra hamısı lojalardan çıxıb səhnəyə toplaşdılar.

Bir-birilərinin qurşağından yapışıb oxuya-oxuya yallı getdilər. Doğrudan da çox maraqlı, görməli mənzərəydi. Salondan alqış səsləri uzaqlara əks edirdi.

Bu axşam hamının xatirində dərin izlər buraxdı. Səhəri bütün şəhər əhalisi bu gözəl hadisədən danışırdı. Beləliklə, kürdlər haqqında gedən fitnəli şayiələrə son verildi.

Opera teatrımız Təbrizdə müvəffəqiyyətlə çıxış edirdi. Orucluq ayı idi, lojalarda oturanlar iftarını teatrda açırdı. Onlar üçün restoranlardan plov, kabab və qeyri-ləziz xörəklər gətirilirdi. Onlar iftar açа-açа tamaşaya baxırdılar.

Bir tamaşa zamanı teatrın foyesində gödəkboylu bir adam yanaşdı. Məni bir tərəfə çəkdi. Mən onu dərhal tanıyıb Cavadzadə yoldaş dedim. O: "Xeyr, mən Pişəvəriyəm" deyə cavab verdi. Mən onu "Bakıda Qızıl Qələmlər İttifaqı"nın fəaliyyəti vaxtından tanıyırdım. O zaman o "Kəndli" qəzetinin redaktoru idi. Onunla bir neçə dəfə görüşümüz də olmuşdu.

Pişəvəri məndən xahiş etdi ki, bizim məsul yoldaşlarla onu görüşdürüm. "Zindandan təzə buraxılmışam. Məqsədim Təbrizdə "Tüdə"ni yaratmaqdır. Burada arzuma yetməsəm Tehrana getməliyəm".

Mən onun bu arzusunu bizim yoldaşlara çatdırdım. Yoldaşlarımız bu işə laqeyd baxdılar. Mən Pişəvərini (Cavabzadəni) yaxşı tanıdığımı, bizim adam olduğunu başa salmağa çalışırdım. Söhbətdən belə çıxdı ki, Təbrizdə olan məsul işçi yoldaşlarımızın bu böyük şəxsiyyət haqqında heç bir məlumatları yoxdur. Hətta bir nadan dedi ki, "Onu zindandan bilərək buraxıb üstümüzə göndəriblər. Şübhəli adamdır. Biz onunla görüşmək istəmirik".

Bunu söyləyən Cənubi Azərbaycanda xeyirxah fəaliyyət göstərmək əvəzinə silah alverilə, qadınlara sataşmaqla və ciblərini doldurmaqla məşğul olan Ağa Səlim Atakişiyev (Səlim Petroviç) idi. Nə isə. Pişəvəri belə qəbuldan çox pərt oldu. Təbrizdə qalmayıb Tehrana getdi.

* * *

Yeri gəlmişkən deyim ki, həmin Ağa Səlim Təbrizdə və onun ətraf kəndlərindən silah yığmağı bir şübhəli adama tapşırmışdı. Həmin ailə vaxtilə Bakıda bizim sabiq Spasskaya küçəsində yaşayırdı.

Bir gün Mirzə İbrahimov mənə dedi ki, məni bir fəhlə ailəsi evinə qonaq çağırır. Gəl bərabər gedək. Zavallı vaxtilə Bakıda fəhləlik edirmiş. İndi də burada ehtiyac içindədir. Gəl gedək, yoxsa könülləri qırılar...

Bərabər həmin ailəyə qonaq getdik. İçəri girən kimi diksindim. Mən kimi görsəm yaxşıdır. Kor Əlini. Ağasəlim Atakişiyev üçün silah toplayan gəncin atasını. Kor Əlini...

Onlar da məni görən kimi özlərini itirdilər. Kor Əli əlbəttə, tamamilə kor deyildi. Bir gözünün qapağı yatıq idi. Bu Kor Əli Bakıda məşhur Qoçu Ağakərimin qardaşı idi. Məhlə onların əlindən göz açmazdı. Adam oğurlamaq, adam öldürmək onun əlində su içmək kimi bir şeydi. Bəli, bu evdə mənim dəmirçi atamı, əmimi və anamı tanıdıqlarını və İrana gələndən sonra polis tərəfindən soyulduqlarını bizə nəql etdilər.

Bu evdən çıxandan sonra Mirzə İbrahimova bu "fəhlə" Əli kişinin kim olduğunu açıb deyəndə mat qaldı. Atakişiyev və Kor Əli görünür ta Bakıdan çox yaxşı tanışmışlar. Ağakişiyev biz ziyalıları yaman tərif edirdi. Amma əlaltdan xeyirxah, azadixah adamlarla görüşümüzə mane olurdu. Bir dəfə mənim maşınımda Səttarxanın qardaşını yanımıza gətirdib onunla söhbət etdik. Bu münasibətlə Atakişiyev bizə min cür siyasi ləkələr vurmağa çalışırdı. Nəhayət, mən Ərdəbildə onun adamlarının qəbzlərini öz puluma dükanlardan geri alıb Təbrizdə yığıncağımızda müzakirəyə qoydurdum. Onun adamları dükanlardan şey alanda pul verməzdilər. Əvəzinə bir barmaq kağıza qol çəkib dükançıya təqdim edərdilər. Bu hadisədən sonra Atakişiyev bizi bir qədər təqib etmədi.

* * *

Bir gün xəbər gəldi ki, Sərabın Dağ kəndlərinin birində sovet adamları xanı və oğlunu öldürüb izini itiriblər. Əlbəttə, bu, düşmənlərin şayiəsi idi. O kənddə bir nəfər də sovet adamı olmurdu. Qubernator bizim ştaba bu haqda etiraz bildirdi. Həmin kəndə Həsən Şəhgəldiyevlə məni göndərdilər. Biz maşınla Sərabа gəldik. Sərabda olduğumuz zaman bəzi yoldaşlarımız otaqdan, yaxud kənddən kənara çıxmırdılar. İdarə işiylə və dadlı yeməklər yeməklə məşğuldular... Bir paramız isə həyatın içərisində olmağı istəyirdik. Bizə nə tapşırıq verirdilərsə dərhal icrasına başlayırdıq. Bu dəfəki səfərdə Sərabda bir gün qalmalı olduq. Polis idarəsinə getdik. Dağ kəndinə onlarla birlikdə getməyi lazım bildik. Polis rəisi bizə əmniyələr verməkdən imtina etdi.

Dedi ki: "Kəndlərdə əmniyələrimizi tutub silahlarını alırlar. Müqavimət göstərdikdən öldürürlər də. Siz zamin olsanız birlikdə gedərik". Biz zamin olduq ki, onların başından bir tük əskik olmayacaq. Atlara minməli olduq. Mənə bir xam at gətirdilər. Bəli, bu at bəlkə də minilməmişdi. Polis həyətində at məni az qalmışdı yerə çırpsın. Bu atı mənə bilərəkdən vermişdilər. Digər bir at gətirdilər. Təəccüblü burasıdır ki, həmin ata nə əmniyə rəisi, nə də əmniyələr mindi.

Üzü dağlara doğru hərəkət etdik. Atlarımızı sürətlə dağ yoluyla çapırdıq.

Şahgəldiyev atı bir ayaq, bir ayaq sürürdü. Çox yerdə onu gözləməli olurduq... İrəlidəki yollar bizi dağlara doğru aparırdı. Gedəcəyimiz kəndə az qalmışdı ki, əmniyə rəisi və əmniyələr atları qamçılayıb kəndə bizdən əvvəl girməyə can atdılar. Mən də atı çapdım. Onlar atları kənddə bir daxma qarşısında saxlayıb yerə endilər.

– Bu nə işdir, siz bizdən zaminlik istəyirdiniz. Necə olur ki, bizdən əvvəl kəndə girməyə cürət edirsiniz dedim. Əmniyə rəisi dedi ki, bax bu ev şurəvilərindir. Mən istədim ki, onları buradaca silahlı surətdə sizə göstərim.

Nə isə Şahgəldiyev də gəlib çıxdı. Otaqda bir neçə adam vardı. Bunlar tudəçilərdəndi.

Xan və oğlu haqqında sorğu-suala başlandı. Hamı bir ağızdan dedi ki, Xan və oğlu qaçmışdır. Onları öldürən olmamışdır.

Xanın malikanəsinə getməli olduq. Xanın evi qarət edilmişdi. Evin müəyyən yeri yandırılmışdı. Bir manqalın dalından bir nəfər yuxulu

gözlərilə bizi süzdü. Bu xanın qardaşı idi. Belə bir hadisəyə baxmayaraq, tiryək çəkməklə məşğuldu. Digər otaqdan iki qadın çıxdı. Biri xanın arvadı, digəri bacısı idi. Xanın bacısı örpəyini başından götürüb ayaqlarımın altına atdı.

– Qardaşımın və oğlunun ya dirisini, ya ölüsünü bizə qaytarın – dedi.

Kənd ağsaqqallarına müraciət etdik. Qarət olunmuş şeylər bir saatın içində xanın evinə qaytarıldı. Kənd əhalisi meydançaya toplaşdı.

Hamı bir ağızdan xanın və oğlunun qaçdığını söyləyirdi. Əmniyə rəisi deyirdi ki, "bu yalandır, xanı öldürmüsünüz. Görünür günahı varmış ki, öldürmüsünüz". Meydançaya toplaşanlar bir-bir xanın zülmündən, oğlunun qızların namusunu pozmasından xeyli danışdı. Bir gənc qadın başını aşağı dikərək Xan oğlu tərəfindən zorlandığını danışdı.

Bir qoca kürkünü qaldırıb belindəki xəncər yaralarını göstərdi. O dedi ki, Xan oğlu nəvəmi zorlamaq istəyirdi. Mən harayına yetişdim. Xan oğlu həyətimdəki meyvə ağaclarını doğramağa başladı. Mane olmaq istəyəndə xəncərlə bir neçə yerdən məni yaraladı.

Divana şikayət etdim. Səsimi eşidən olmadı. Kəndlilərin arasında pəhləvan gövdəli birini tanıdım. O vaxtilə (Qulam Yəhya) Bakı neft mədənlərində işləyirdi. Mən xəlvəti ona başa saldım ki, əmniyə rəisi köhnə qurddur. Onlardan şübhələnir. Sabah gecə Səraba yanımıza gəlsinlər. Gecəni kənddə xanın evində qalmalı olduq. Kəndlilər gecə yarısına qədər bizə suallar yağdırırdılar. Əmniyə rəisi onlara belə deyirdi: "Əqlinizi başınıza yığın. Bu gün-sabah müharibə qurtaracaq. Bunlar öz vətənlərinə qayıdacaq. Yenə burada sizinlə biz qalacağıq".

Mən kəndlilərə bir neçə şeir oxudum. "Durnalar" şerimi oxuyandan sonra soruşdum ki, bu şeir onlara çatdımı? Bir kəndli dedi:

– Ağa, niyə, ürəyimin qulağı var, gözü var.

Durnalar bizux da".

Bu söz sonra mənim bir şerimin sərlövhəsi oldu. Kəndlilər evlərinə dağılışdı. Biz xalılar üzərində yatmalı idik. Əmniyə rəisi və əmniyələr biləklərini və ayaqlarının açıq tərəfini qaytanla bərk bağladılar. Biz təəccüb etdik. Sən demə özlərini bitdən müdafiə üçün tədbir görürmüşlər.

Sabahı Səraba gəldik. Bir evdə rahatlanmaq istədik. Gecəyarı Qulam Yəhya bir yoldaşla yanımıza gəldi. Lampa işığında söhbətə başladıq. Onlar xanın və oğlunun həmin kənddə otaqda boğdurulub yol üstündəki quyuya atıldığını bildirdilər.

Artıq bu adamların burada qalması təhlükəli idi. Səhər tezdən görüşməyi qərarlaşdırdıq.

Lakin sübhə qədər yata bilmədik. Bədənimizi nə isə yeyirdi. Bəlkə qaşınma xəstəliyinə tutulmuşduq, deyə düşündük. Köynəklərimizi yoxladıq. Əlimizdə bitlər sıra-sıra düzülmüşdü. Dəhşətə gəldik. Sübh tezdən iki yoldaşı Ərdəbildən Təbrizə gedən hərbi yük maşınıyla yola salıb özümüz də orada qalmayıb hərəkət etdik. Mehmanxana həyətində soyunub paltarımızı yandırmağa verdik. Təmizlənib təzə paltar geydik. Təbrizdə Q.Y. yoldaşın taleyi bizi çox nigaran qoymuşdu. Bizə xəbər çatdı ki, Q.Y. yoldaşı tutublar. Sərab əmniyə rəisi Təbrizə telefonla xəbər çatdırıb ki, Q.Y. yoldaşı sovet maşınında yola salıblar.

Mən şairliklə yanaşı, bir fədaiyə dönmüşdüm. Ürəyim cənublu qardaşlarımızın çəkdikləri müsibətlərə, əzablara tamaşaçı kimi baxa bilmirdi. Təbriz ziyalıları, ətraf kəndlərin nümayəndələri yanıma gəlib dərdlərini danışırdılar. Mən də onların arzularını məndən rütbəcə böyük yoldaşlara çatdırırdım. Hər ailənin, hər adamın həyatı, güzəranı bir böyük kitaba sığmayan hadisələrlə doluydu.

Q.Y. yoldaşın taleyi ilə məşğul olduq.

Mirzə ilə mənim yanıma iki adam tez-tez gəlib hər xahişimizi yerinə yetirməyə hazır olduqlarını bildirdilər. Bunlardan biri Milli Qəhrəman Səttarxanın kürəkəni idi. Çox ucaboy, pəhləvan gövdəli bu adam deyirdi ki, kimi istəyirsinizsə gedib vurum. Mən bunlardan çox zülmlər çəkmişəm. Biz onu başa salırdıq ki, İran torpağına gəlməkdə məqsədimiz başqadır. Biz terror əleyhinəyik. Tək-tək adamları aradan götürməklə xalqımın vəziyyəti yaxşılaşmaz. Bir gün eşitdik ki, Qarabağda mülkədarlar öz nökərlərilə birlikdə onu faciənə bir surətdə öldürüblər.

İkinci adam isə Zəndi adlı kürd idi. O zindandan təzəcə çıxıb Təbrizə gəlmişdi. O deyirdi ki, "Mən kürd ziyalılarındanam. Azadgah olduğumdan neçə ildi ki, zindanda yatırdım. Mən hazırda dəmir qəfəsdən çıxmış pələngə bənzəyirəm. Deyin, kimi aradan götürüm!"

Biz Səttarxanın kürəkəninə dediklərimizi ona da söylədik. Mirzə ilə bir neçə kəlmə danışdıq ki, o bizi başa düşməsin...

Kürd Zəndi bir neçə dil bilirdi. Mən ona Q.Y. yoldaşın başına gələnləri danışdım. Zəndi dedi ki, mən belə işlərin çarəsini yaxşı bilirəm.

Nəhayət, öyrəndik ki, Q.Y. yoldaş xilas edilmişdir. Bu həqiqətə nə qədər uyğundur, bilmirəm. Zəndi bizə dedi ki, mən qubernator Fəhiminin kabinetinə girdim. Mauzeri gicgahına dayayıb Q.Y. yoldaşın dərhal

azad olunmasını tələb etdim. Qoca qubernator canının qorxusundan telefonla dərhal Q.Y. yoldaşın buraxılması əmrini verdi. Sonralar Q.Y. yoldaşı hər dəfə görəndə bu hadisəni ona xatırlatmaq istədimsə də, bacarmadım.

ƏRDƏBİL SƏFƏRİ

Bizə, Təbrizə xəbər gəlib çatdı ki, 7 noyabrda Oktyabr inqilabının ildönümü günündə Ərdəbildə əhali çevriliş yaratmaq fikrindədir. Bunun qarşısı alınmalı idi. Bizim Qızıl Ordu İran torpağına bu məqsədlə daxil olmamışdı. Bu hadisədən müharibənin bu gərgin çağında bizə dost olmayanlar sui-istifadə edə bilərdi. Ərdəbilə məni və bir yoldaşı göndərməyi qərara aldılar. "M-1" maşınla yola çıxdıq. Sürücümüz gənc idi. Bu yolu ilk dəfə qət edirdik. Axşamüstü Səraba çatdıq. Mən gecəni Sərabda qalmağı irəli sürdüm. Dostum təkidlə yola çıxmağı məsləhət gördü. O tanış, bələd olmadığımız bir yerdə gecələməkdən ehtiyat edirdi. İkimizin də rütbəsi batalyon komissarı rütbəsiydi. Nədənsə, səfər dostum Bakıda məsul işlərdə olduğu havayla hərəkət edərək mənimlə sürücünün üzərində rəhbərliyi öhdəsinə götürdü. Hava qaralanda yola düşdük. O, sürücüyə ciddi tapşırdı ki, "Gözün dörd olsun, yolda gözünə şübhəli bir şey görünəndə cəld maşını saxla".

Artıq qaranlıq düşmüşdü. Dərələrdən keçəndə qulaqlarımızda küləklərin uğultusu səslənirdi.

Təbrizdən Ərdəbilə gedən yol boyu hər şeydən çox söyüd və iydə ağacları görmək olur. Hətta palçıq evli kənd həyətlərində, küçələrində də bu ağaclar görünür. Yollarda Tehrana və digər şəhərlərə gedən maşınların damında da kəndirlə möhkəm sarınmış yük vardı. Bir də görürsən ki, yolu tozanaq bürüdü. Yolda toz bulud kimi havaya qalxdı. Budur, bir neçə yüz eşşəkdən ibarət karvan gəlir. Bunlar hansı mülkədarınsa, xanınsa taxılını, toyuq-cücəsini, meyvəsini şəhərə daşıyır. Bu malları gətirən karvanı sürən kəndlilərin yolların tozundan ancaq parıldayan gözlərini yaxşı seçmək olurdu. Yollar, yollar, ağ saçlı yollar, cənublu qardaşlarımın dərdlərinə, müsibətlərinə şahid yollar.

Cənublu qardaşlarımızın qəhrəmanlıqlarına şahid yollar. Bu yollardan səyyahlar, şairlər, alimlər, sərkərdələr keçib. Bu yollardan

körpə Mirzə Fətəli (Səbuhi) keçib. Qaçaq Nəbi Təbrizə çar təzyiqindən bu yollarla gəlib. Ehtiyac içində boğulan sənublu qardaşlarımız bir parça çörək həsrətiylə Bakıya bu yollarla gəlib. Səttarxan öz fədailərilə bu yollardan keçərək azadlıq bayrağını Tehran meydanında dalğalandırmışdır. Bu yollarla kəndlərdən-kəndlərə gələn köçərilər, bu yollarla son mənzilə gözəllər, igidlər ötürüblər.

İndi yollardan ürəyi dərdlərlə, xoş arzularla dolu cənublu qardaşlarımız və öz səadətini qorumaqçın canından keçməyə hazır sovet adamları keçir. Mən il boyu hazırda Ərdəbildə yaşayan Baba haqqında düşünürdüm. Bizim Qasım İsmayılov küçəsində yaşayırdı. Bütün məhəllə onu tanıyırdı. Cənubi azərbaycanlı Baba bir novxanılı qızına evlənmişdi. Məhləmizdə ona həmşəri Baba deyərdilər. Çox şirindil, üzügülər adam idi. Onu həmişə atamla söhbət eləyən görərdim. Baba atama İran həyatından, oradakı bolluqdan, ucuzluqdan danışardı. Mən bu söhbətlərə qarışanda Babanın xoşuna getməzdi. İran pasportlu Baba müharibədən beş-altı il əvvəl İrana köçmüşdü. Məni düşündürən onun mədh etdiyi bu torpaqda necə güzəran keçirməsi idi.

Mən bu xəyalda ikən lapdan maşınımız dayandı. Əlizaman bağırdı:

– Nə var, adə?

Sürücü cavab verdi ki, qabaqdan gələnlər var.

Əlizaman tez maşından yerə atılıb əmr verdi:

– On addım geri, yerə yat!

Mən naçar maşından düşüb on addım geri çəkildim və yoldaşımla yanaşı tozlu yerə sərələndim. Yenə onun əmrilə silahlarımızı atəşə hazırladıq. Birdən sürücü maşının yanından bağırdı:

– Yoldaş batalyon komissarı!

– Nə olub adə?

– Gələn dəvə karvanıdır.

– Adə, ölmüşdük ki, bunu əvvəldən deyə bilməzdin.

– Əvvəldən bu qaranlıqda hardan deyə bilərdim!

Maşına minib yolumuza davam etdik.

Gecəni Ərdəbilə yaxın Nəyir kəndində qaldıq. Orada bizim qrupdan üç yoldaşımız vardı. Onlar Nir əhalisi və təbiəti haqqında rusca məlumat yazmışdılar. Yoldaşım yorğunluğa baxmayaraq yoldaşlarımızın rusca savadlı yazılmış bu məlumatının "səhvlərini" düzəldib sonra yatdı.

Səhəri Ərdəbilə gəldik.

Səfər dostum çox gözəl insandı. Ürəyi təmiz, bəzən bir uşaq qədər sadə idi. Yaxşı da təşkilatçı idi.

Ərdəbil səfərində o ovundan da qalmırdı. Təpəyə qonmuş qartal gördümü, maşını saxlatdırırdı. Atəş açandan sonra sürücüyə deyərdi ki, get o vurduğum quşu gətir. Sürücü bir neçə dəfə "vurulmuş" quş dalınca gedib əliboş qayıtdı. Nəhayət, etirazını bildirib daha quş dalınca getmədi. O isə deyirdi ki, yaxşı baxsaydın vurulmuş quşu çoxdan tapardın.

Yol boyu şirin söhbət edərək gəlib Ərdəbilə yetişdik.

Burada çalışan yoldaşlarımızın numayiş və çevriliş haqqında məlumatları yox idi.

Dostum bizim yoldaşlarla məşğul oldu.

Mən şəhəri dolaşdım. "Hövdək" adlı qəzet redaksiyasında Ayı Cövdətlə tanış oldum. Ziyalılarla görüşdük. 7 Noyabr nümayişi haqqında söhbət etdik. Onlar məni başa düşdülər. Nəhayət, çayxanaları gəzdim. Burada Bakıdan gələnləri gördüm, səmimi söhbətimiz oldu.

Nəhayət, bir çayxanada qəribə hadisə baş verdi. Yeri torpaq, mizi köhnə taxtadan ibarət, tüstüdən göz-gözü görmək mümkün olmayan bu çayxanada oturub çay istədim.

Ərdəbillilər məni əhatə edib ölkəmiz və müharibə haqqında suallar verirdilər. Bu dəmdə əlində stəkanlar dolu padnosla bizə tərəf çay gətirən adam mənə tanış gəldi.

O mənə yaxınlaşanda "Süleyman!" deyib padnosu əlindən yerə buraxdı. Çayxanadakılar donub qaldılar. Mən də "Baba!" deyib ayağa qalxdım.

Qucaqlaşıb öpüşdük.

Baba ağlayırdı. Göz yaşını əlinin dalı ilə silib yanımda oturdu. Babanın paltarı köhnə, ayaqları yalın idi. Bəli, atamın cənnət kimi qələmə verdiyi, burda, Baba çayçı şagirdi olmuşdu.

Baba deyirdi ki, sovet qoşunları İrana daxil olanda göydə sizin ilk təyyarəni mən gördüm. Ona əl elədim. Baba ilə şərtləşib evlərinə getdim. Arvadı da məni görüb ağladı. Bütün məhəllə adamlarını soruşdu. Bu yoxsul, bər-bəzəksiz, yeri torpaq daxmada bir neçə saat şirin söhbətimiz oldu. Artıq əmin idim ki, Ərdəbildə heç bir xoşagəlməz hadisə baş verməyəcəkdir.

Ərdəbildəki hərbi dostlardan bir qədər azuqə alıb Babanın evinə göndərdim. Əvəzinə Babadan yalnız bir kütüm balığı götürdüm.

Ərdəbildə köhnə uçuq məscid vardır. Məscid deyəndə, hücrələri, barıları da uçmuşdur. Oraya getməli oldum. Çünki Sovet İttifaqından İran təbəələri 1937-ci ildə İrana köçürülərkən onların əksəri Ərdəbilə gəlmişdilər. Baba mənə demişdi ki, onların çoxu dilənçiliklə dolanır. Onlara mühacir (çervon) adı verib işsiz, pənahsız buraxıblar. Varlı gələnlər yoxsul olmuşlar.

Bəli, mən məscidə getdim. Uçuq hücrələr ayaqyalın, başıaçıq, çılpaq, meyit rəngli uşaqlarla, əldən düşmüş qocalarla dolu idi. Bizi görən kimi hamı məscidin həyətinə doluşdu. Yüzlərlə azəri burada göz görə-görə acından qırılırdı. Bəzilərinin başına hava gəlmişdi.

Bir gənc dodaqaltı öz-özüylə danışırdı. Şeir deyirdi. Mən bu mənzərəni Ərdəbildəki hərbi yoldaşlarımıza danışıb, onlara yardım göstərmələrini xahiş etdim. Yoldaşlarımız yaxşı dolanırdılar.

Məsləhətləşib qərara gəldik ki, aldıqları düyü, kartof, yağ, qənd paylarını bir araya toplayıb həmin aclara versinlər. Burada bir gənc dilənçi qadına rast gəldim. Söhbət əsnasında aydın oldu ki, o vaxtilə Gəncədə müəllimə imiş... İrana gələndən sonra bu hala düşmüşdür. Bu savadlı qadın dilənirdi. Biz onu hələlik Təbrizdə sovet xəstəxanasına işə göndərdik. Həmin qadınla görüşdən bir şeir yarandı. "Təsadüf" adlı şerim bu görüşün nəticəsidir. Şeir belə başlayır:

Birdən gözüm sataşdı xiyabanda bir qıza
Qafqazdakı həyatın mən andım, ağladım,
Dilbərdi, nazənindi, fəqət indi heç nədir,
Ahından od tutub o qızın yandım, ağladım.

Ərdəbildə məşhur təlxək Lotu Cabbara rast gəldim. Mən onu uşaqlıqda da görmüşdüm. O, Quba meydanında meyxana deyərdi, qəribə oyunlar nümayiş etdirib tamaşaçıların şiddətli gülüşünə səbəb olardı.

Lotu Cabbar xalq arasında məşhur oyunbaz idi. Onun məharətinə hamı heyran olurdu.

Hətta çar dövründə onun yaratdığı məzhəkələr öz səsilə vallara yazılıb satılırdı.

Lotu Cabbar Bakı və başqa şəhərlərimizin toylarında çox iştirak etmişdir. Mən onunla 1937-ci ildə də görüşmüşdüm. Azərbaycan Dövlət Dram Teatrında müdir vəzifəsində çalışdığım zaman Moskvada

keçiriləcək 10 günlük üçün bizdə tamaşalar hazırlayırdıq. "Hacı Qara" komediyasının quruluşçu rejissoru respublikamızın xalq artisti Rza Təhmasib idi. Rza Təhmasib xahiş etdi ki, Heydər bəyin toy məclisində mütləq Lotu Cabbar iştirak etməlidir. Onu tapıb teatrda işləməyə dəvət etdik. Lotu Cabbar məşqlərdə çox gülməli oyunlar nümayiş etdirirdi. Bu qocaman usta hamımızı güldürürdü. Nəhayət, bir gün son məşq zamanı salonda adamların çoxluğunu görən Lotu Cabbar vəcdə gəlib sərhədi aşdı. Ağzından bir neçə beyt qəribə söz çıxdı. Rza Təhmasib vahiməyə düşdü. Dedi: "Qorxuram Moskvada daha başqa sözlər icad eliyə".

Lotu Cabbarın zəhmətlə yola saldıq. Budur, indi Ərdəbildə həmin Lotu Cabbar yanımızdadır. Bizi əyləndirir, güldürür.

Qocalığına baxmayaraq yenə qıvraqdır, çevikdir. Meyxana deyir, sərçə rəqsi göstərir. Barmaqlarıyla çəhəngini ta qulaqlarının dibinə aparır. Dombalaq aşır. Bir söz, bütün oyun proqramını bizim üçün nümayiş etdirir.

Lotu Cabbar da Bakıda qalan qızı və digər qohumlarından nigaranlığını bildirdi.

Mən Ərdəbildə necə yaşadığını soruşdum. O dedi ki, "Əvvəllər bir qədər çətin dolanırdım, Allaha şükür, siz gələni kalanam.

Mən ölüm, nə qədər mən sağam burdan getməyin. Yoxsa ölərəm, qalarsınız mənsiz.

Görürsünüz ki, sizin yanınıza tez-tez gəlirəm, siz mənim çörək ağacımsınız. Ərdəbilin bütün varlıları mənə həsəd aparır. Onlar sizdən yaman qorxurlar. Hər biri ayrılıqda cibimə pul basıb deyir ki, məni o şurəvilərə tapşır. İşdir, bir şey olsa, mənim varıma, malıma toxunmasınlar. Mən də həriflərə deyirəm ki, qorxmayın, sizi onlara çox möhkəm tapşırmışam, noxtaları əlimdədir. Budur, bu gün onlar mənim cibimə pul basıb yanınıza göndəriblər, mən də gərək bu pulların əvəzinə sizə kef verəm. Mən ölüm, burada həmişəlik qalın, getsəniz bataram".

Lotu Cabbarı bir daha görmədim.

Ərdəbildən Sərəyinə getdik. Bizə xəbər verdilər ki, orada almanların çadırları və qeyri-ləvazimatı qalmışdır. Biz dağlara doğru hərəkət etdik. Yolda bir çayxanada çay içmək istədik. Çayxanadan nəşə qoxusu gəlirdi. Çayxananın divarına yaşıl karandaşla çəkilmiş eybəcər şəkillər vardı. Mən o şəkilləri divardan qopardım! Çayxana sahibi dedi

ki: "Onları nahaq yerə çıxartdım. O şəkilləri bir dəli çəkir və gəlib bu divarlara yapışdırır. Ona mane olduqda çayxanada stəkan, nəlbəki qoymur. Hamısını sındırır". Sərəyinə çatdıq. Burada almanların çadırlarından əlamət görmədik. Kim isə onları bizdən əvvəl aparmışdır. Guya almanlar buradakı suların tədqiqi ilə məşğul imişlər.

Burada kiçik çaya bənzər Sərəyin suyu axırdı. Su buğlana-buğlana axırdı. Əlimizi suya vurduq. Çox isti idi. Müalicə əhəmiyyətli su idi. Çox yerdən adamlar buraya gəlib həftələrlə bu suda çimirlərmiş. Yaxın kəndə girdik. Təəccüblüdür. Bilirdik ki, Cənubi Azərbaycan kəndlərində nə hamam olur, nə də bir həkim... Bu səbəbdən kəndlilər müxtəlif xəstəliklərə tutulurlar. Kəndlilərin ehtiyacdan və natəmizlikdən rəngləri solğun olur. Bu kənddə isə adamların sifəti başqa şəkildə idi. Gözümüzə qıvraq görünürdülər. Kənddə çox gözəl su da vardı. Bu eynən Narzan suyu kimi idi.

Kənd əhalisi həm isti suda çimir, həm də bu Narzana bənzər suda.

Bu sudan bir şüşəni doldurub ağzını probka ilə möhkəm bağladıq. Sərəyindən qayıdarkən suyun qazı iki dəfə probkanı havaya atdı. Yol üstündə bir kənd yaxınlığında birdən maşınımızın qabağına bir kəndli ailəsi çıxdı.

Onlar maşının qabağında yerə sərələndilər. Maşından düşüb nə istədiklərini soruşduq.

Arvadı və uşaqlarıyla qarşımıza çıxan kəndli yalvarmağa başladı:

– Ağalar, bu balalarımıza rəhminiz gəlsin. Allah xatirinə bizim acından ölməyimizə razı olmayın. Əmniyələr qış ehtiyatımızı-taxılımızı zorla evimizdən apardılar. Siz haqq-ədalət sahibisiniz. Bizə kömək əlinizi uzadın.

Mənim dostum kəndliyə dedi ki, sizin öz hökumətiniz var. Ora şikayət eləyin. Bir də sizin daxili işlərinizə qarışmağa bizim ixtiyarımız yoxdur.

Bu dəfə uşaqlar ağlaşmağa başladı. Mən dözə bilmədim, maşını kəndə sürdük. İnsanlığımızı, sovet adamı olduğumuzu yerinə yetirməli idik. Bəli, kəndlinin qış azuqəsi ondan haqsızcasına alınmışdı.

Kəndlinin oğlu Ərdəbildə azadgahlarla çalışırmış – bu ailənin "günahı" bu imiş. Kəndlinin taxılını özünə qaytardılar. Ürəyi sakit Ərdəbilə qayıtdıq.

Ərdəbildə doğrudan da bir həyəcan vardı. Bu həyəcanı doğuran çürümüş üsuli-idarə idi. Biz həqiqətən İranın daxili işlərinə

qarışmırdıq. Ehtiyacdan, istismardan, istibdaddan cana gəlmiş adamlar artıq bu quruluşun çürüdüyünü bilirdilər. Nicat yolu axtarırdılar. Bu vəziyyəti yaradanlar isə bunu sovet qoşunlarının İran torpağında olmasıyla izah etmək istəyirdilər. Özləri bunu bilirdilər. Lakin Qızıl Ordunun İran torpağında olması onlara kəndlilərə divan tutmaq üçün istədikləri imkanı vermirdi.

Biz Ərdəbildə şəhər rəisinin (ostandarın) yanında olduq. O, qoca və arıq bir adamdı. Söhbətimiz Ərdəbildəki və kəndlərdəki vəziyyət haqqında idi. O farsdı, bizimlə hərbi paltarlı bir gənc İran zabitinin vasitəsilə söhbət edirdi. Biz sovet hərbi nümayəndələrinin onların daxili işlərinə qarışmadığını, kəndlərdəki silahları öz qoşunlarının qaçarkən kəndlilərə verdiklərini, satdıqlarını söylədik. Bu həqiqəti əlbəttə, danmaq olmazdı. Əksinə, biz İran torpağında iğtişaşların baş verməməsinə çalışırdıq.

Bir dostumuz yenə özünəməxsus əda ilə üzünü ostandara (şəhər rəisinə) tutub dedi: "Cənab fərhəngdar (belə bir təbir yoxdu) məsələnin əsası budur ki, belə-belə bir şeylər" mütərcim bu cümləni tərcümə edə bilmədi. Ostandara söylədi ki, ağanın cümləsini anlamadım.

Daha sonra dostum nitqinə davam etdi.

– Ağayi fərhəngdar, biz Süleyman Rüstəmlə sabah səhər Ərdəbildən çıxıb getməliyik.

Bu sözü yarımçıq qoyub dostum birdən həyəcanla dedi:

Ostandar tərcüməçidən soruşdu ki, ağa niyə əsabanı danışır.

Tərcüməçi ostandarı başa saldı.

O da cavab verdi ki, "mən ağanın havaxt hardan gəlib və havaxt hara gedəcəyilə əsla maraqlanmıram. Əsəbanı olmağa dəyməz".

Ostandarla söhbətimizdən sonra dostumdan özündən çıxmasının səbəbini soruşdum. Cavabı bu oldu: "Yaxşı qurtardıq, sirri yaman vermişdim. Axırını yaxşı ki, düzəltdim. Yoxsa sabah yolda qabağımızı kəsib səni də, məni də öldürərdilər".

Ərdəbili ətrafındakı xanlar arasında da müxtəlif hadisələr baş verirdi. Alman radio verilişlərinə qulaq asan bu xanlar Moskvanın düşmənlərimiz tərəfindən alınacağını güman edirdilər.

Xüsusən Şahsevən xanları arasında belə söhbətlər gedirdi. Bu xanların bəzisi bir-birilə yaxın qohum idilər. Ərdəbildə Korotkov yoldaşla görüşdüm. O, Ərdəbilə bu məsələlərlə əlaqədar gəlmişdi. Korotkov farsca da bilirdi. Qarayanız zarafatçı bu adamla söhbətimiz tutdu.

O, Ərdəbildə evi olan Şahsevən Nəsrulla xanla görüşməli idi. Onun evinə birlikdə getməyimizi təklif etdi. Nəsrulla xan bizi qəbul üçün yaxşı hazırlıq görmüşdü. Məclisdə üçümüzdən başqa kimsə yoxdu. Bəzən xanın xidmətçiləri qapı arasından ehtiyatla görünüb süfrəyə yeməklər verirdilər.

Nəsrulla xan da yaman zarafatçıl idi. Görünür, Korotkovla o əvvəllər də görüşübmüş. Çünki aralarında çox dərin zarafat olurdu. Korotkov ona ağır söyüşlər yağdırdıqsa Nəsrulla xan qəhqəhə çəkib gülürdü.

Burada söhbət xanların bir-birlərilə silahlı toqquşmalara yol verməmələri haqda gedirdi. Nəsrulla xanın dediyindən belə çıxırdı ki, bəzi Şahsevən xanları sovetlərin qələbəsinə inanmır. Almanlara rəğbət bəsləyirlər.

Nəsrulla xan bizə iki sual da verdi.

1. Stalin haradadır?
2. Moskvanı almanlar ala biləcəkmi?

– Əsla yox.

Nəsrulla xan bir sıra sorğu-sualdan sonra bizi əmin etdi ki, "Şahsevən xanları sovet qoşunları İranda olduqları müddətdə ixtişaşa yol verməyəcəklər".

Ərdəbildən Korotkovla birlikdə çıxdıq.

Noyabrın əvvəli idi. Yollara bərk qar yağmışdı. "M-1" maşının çarxlarına zəncir bağladıq. Qarlı yoldan çox ağır keçirdik. Yolda bizdən başqa kimsə yoxdu.

Nəhayət, yarı yolda maşınımız dayandı. Ətrafda gözümüzə bir yaşayış yeri göründü. Biz yüngül payız paltarında idik. Donmayaq deyə, ayaq döyürdük.

Nəhayət, yoldan bir neçə yüz addım bir yerdən nazik tüstü çıxdığını gördük. Özümüzü ora yetirdik. Bu uçuq, xaraba bir mənzildi. İçəridə arıq, qara, çox qoca bir kişi çırpılardan ocaq düzəldib üstünə köhnə bir çaydan qoymuşdu. Kim olduğunu soruşduq. Xanımanı dağılmış, işsiz, sərkərdan bir şəxs olduğunu bildirdi. Onun dediyinə görə, yaxında bir kənd var. Ondan xahiş etdik, kəndə bizim haqqımızda xəbər versin. Ona bir neçə tümən pul da verdik.

Qoca ayağa qalxıb yola düşdü. İki saat sonra əllərində bel bir dəstə kəndli harayımıza yetişdi. Onlar bizimlə əl verib, salamlaşdı. Yolun qar toplanmış xeyli sahəsini təmizlədilər. Biz onlara öz səmimi təşəkkürümüzü, hörmətimizi, məhəbbətimizi bəyan edib Təbrizə yola düşdük.

12-Cİ TÜFƏNG

Şərab səfərində bir hadisənin şahidi olmuşduq. Mən onu bilərəkdən sonra yazmağı qərara aldım. Əmniyə rəisiylə və əmniyələrlə birlikdə hadisə baş vermiş kənddən digər bir dağ kəndinə getməli olduq. Əmniyə rəisi deyirdi ki, sizə arxalanıb kəndlilər bizim 12 əmniyəni tərk-silah edib gülünc vəziyyətdə Səraba qaytarıblar. Bu saat onlarda 12 tüfəng var. Bu asi kəndə divan tutmaq lazımdır.

Biz təkrar ora atlandıq. Bu kimi çıxışlara səbəb İrandakı vəziyyətdir. Kəndlilərin mülkədarlardan, dövlət məmurlarından çəkdikləri əzabların nəticəsidir.

Əmniyyə rəisi isə öz nadan fikrindən əl çəkmirdi. Birlikdə Savalan dağları ətəyinə doğru hərəkət etdik. Bahar ayı idi. Savalanın təpəsində hələ qar əriməmişdi. Atlarımızın ayaqları altından bahar çiçəklərinin qoxusu qalxırdı. Dağ yuxarı qalxdıqca təmiz havanı ciyərlərimizə çəkirdik.

Yüksəkdə bina edilmiş kəndə çatdıq. Kəndlilər çox təəccübləndilər. Əmniyyələrlə birlikdə iki hərbi sovet adamı vardı. Kəndin ağsaqqalı bizi təzimlə, ehtiramla qarşıladı. Uşaqlar bizi dövrəyə aldı. Kəndliləri başa saldıq ki, onlarla söhbətə gəlmişik. Bizi kəndin kənarında ikigöz otaqdan ibarət bir mənzilə apardılar.

Otağın mənzərəsi mənim diqqətimi cəlb etdi. Pəncərə şüşələri sınıqdı. Onlara xamırlı kağızla yamaq vurmuşdular.

Bəli, bu bir yoxsul evi idi.

Divarlar isə başdan ayağa qəzetlərdən cırılmış şəkillərlə bəzənmişdi. Otağın bu bəzəyindən orada yaşayanların daxili aləmini bilmək olardı. Divarlarda Leninin, Stalinin, Nəriman Nərimanovun, sovet sərkərdələrinin qəzetlərdən kəsilmiş, şəkilləri yarışdırılmışdı. Otaqda bardaş qurub oturduq. Bizim üçün qoyun kəsmək istədilər. Yəqin gedəcəyimizi söyləyib buna razılıq vermədik. Bizə pürrəng çay gətirdilər. Söhbətə başladıq. Kənd ağsaqqallarına bildirdik ki, bu yaxınlarda bu kənddə 12 əmniyəni tərksilah etmisiniz. Tüfəngləri onlara qaytarmalısınız. Sovet hökuməti İranda silahlı çıxışların əleyhinədir.

Kəndlilər əvvəlcə əmniyələrdən silah almadıqlarını söylədilər. Əmniyə rəisi birdən başından böyük qələt edib təhqiramiz sözlər işlətdi. Ağsaqqallar qəzəbləndi. Əlbəttə, üç-dörd əmniyə bu kənddə

nə edə bilərdi ki. Səfərə çıxanda biz zamin olmuşduq, kəndlilər onlara toxunmayacaqlar. İndi isə kişilənməyə, xoruzlanmağa başlayıblar.

Biz kəndliləri sakitləşdirib əmniyə rəisinə bir daha ədəbsiz danışmamağı məsləhət bildik. Kəndin ən yaşlı sakini bizdən icazə alıb yan otağa keçdi. Bir neçə nəfərlə nə haqdasa söhbətdən sonra yenə yanımıza gəldi.

– Bəli, əmniyələrdən silah almışıq. Silahlar kənddədir. İndi ki şurəvilər silahları qaytarmağı məsləhət görür, nə olar ki, qaytararıq. Ancaq bu silahları qaytarmaqla biz əliboş qalmırıq. Kəndimizə pis niyyətlə gələnləri qarşılamağa çomaqla da, baltayla da gücümüz çatar. Qoca iki nəfərə işarə verdi ki, silahları gətirsinlər. Oturduğumuz otağa əmniyələrin qabağına bir-birinin dalınca tüfənglər töküldü. Əmniyələr tüfəngləri saydılar. Otağa on bir tüfəng gətirilmişdi. Əmniyələr 12-ci tüfəngi tələb etdilər. Kəndlilər isə təkidlə 11 tüfəng aldıqlarını irəli sürürdülər.

Bu söhbətlər əsnasında digər otağın pərdəsi arasından hərdən iki baş görünürdü. Bunlardan biri örpəklə üzünü örtmüş gənc bir qadın, digəri isə on, on iki yaşlı bir qəşəng uşaq idi. Biz kəndlilərdən xahiş etdik ki, 12-ci tüfəngi də qaytarın, əmniyələr artıq əskik danışmayıb sakit olsunlar.

Ağsaqqal yenidən ayağa qalxıb yan otağa keçdi. Az keçmədən otaqdakı tüfənglərin üstünə 12-ci tüfəngi yerə tulladı. Bu dəm qapı ağzında boynunu burub dayanan uşaq fəryad qopararaq qartal ov üstünə şığıyan kimi 12-ci tıfəngin üstünə atıldı.

– Yox, bunu vermərəm, vermərəm!

Uşaq tüfəngi sinəsində sıxıb vermək istəmirdi. Kəndin ağsaqqalı və qadın uşağı güclə tüfəngdən ayırıb yan otağa apardılar. Bu tüfəng nəzərimizi cəlb etdi. Onun qundağı parçalanmışdı.

Ağsaqqal bu tüfəngin tarixini bu şəkildə danışdı. "Ağalar, əziz şurəvilər, bu kəndlərdə mülkədarların, bax bu əmniyələrin əlindən zülm ərşə dayanmışdı. Bir adamı öldürmək onlar üçün bir milçək öldürmək kimi idi.

Qonşu kəndin mülkədarı çox zalım, qəddar adamdı. Bıçaq sümüyə dayanmışdı. Bir gün həmin kəndin yoxsulları yığışıb mülkədarın yanına dərdlərini danışmağa getdilər. Mülkədar bu söhbəti öz nökərlərinə gülləsilə, atəşilə aparmağı lazım bildi...

Kəndlilərdən ölən, yaralanan oldu. Bizim kənddən həmin qonşu kəndə köməyə gedənlər oldu. Bu uşağın atası bu tüfənglə həmin kənddə mülkədarın quldurlarına qarşı atışmada iştirak etmişdi. Atışma zamanı bir-bir güllə gəlib tüfəngin dəstəyinə toxunaraq bu uşağın atasının ürəyindən dəyir. O can verərkən bu tüfəngi oğluna verməyi və atasının intiqamını zalimlərdən almağı arzu etdi.

O gündən bu uşaq həmin tüfəngi gələcək ədalət davasında atasının heyifini almaq üçün saxlayırdı. Nə olar... Bu tüfəng olmasın, başqa tüfəng olsun. Sağlıq olsun, bu divarda gördüyünüz şəkilləri ruznamələrdən həmin bu uşaq kəsib otağı bəzəmişdir. Uşağın adı Nərimandır".

Kəndlilər və balaca Nəriman bizi kəndin kənarına qədər ötürdülər. Mən ayrılarkən Nərimanın alnından öpdüm.

Bütün yol boyu onun haqqında düşünürdüm. Yazdığım "12-ci tüfəng" poeması bu hadisənin bəhrəsidir.

1967-ci ildə mənə əl boyda bir kağız verdilər. Bu, Cənubi Azərbaycandan idi. Yazının müəllifi radio ilə mənim "Əzizlərdən əzizlərə" şərimi dinləyib onu yazılı surətdə məndən istəyirdi. Yazının altından "N" yazılmışdı. Çox düşündüm. Nəhayət, sevincimdən nə edəcəyimi bilmirdim. Bəli, bunu mənə, 25 il sonra kənddə gördüyüm, taleyindən nigaran qaldığım Nəriman yazırdı.

Bəli, uşaq çağında gördüyüm Nəriman indi yəqin vətənpərvər, zəhmətsevər bir mübarizdir.

Səhra kəndindən Sərab yoluyla Təbrizə qayıtmalı idik. Bu səfərdə Ərdəbil səfərində olan dostum yox idi. Bu səfərdə mənimlə Şahgəldiyev Həsən vardı. Buna görə də məzəli hadisələr də baş vermirdi.

Bu yolda yenə bir hadisəylə üzləşdik. Bizi əyləndirib şikayətləndilər ki, Duz-duzan kəndində bolşeviklər var. Mülkədarları sıxışdırıblar. İndi də Duz-duzandayıq. Kənd əhalisi ilə mülkədar arasında gərgin mübarizə gedir. Mülkədar öz qohumları və nökərlərilə uca barılı malikanəsinə çəkilib guya özlərini təhlükədən qoruyurlar. Onlarla danışığa girmək istəyənlərə barının gözlərindən atəş açırlar.

Burada bir nəfər özbaşına kəndlilərə rəhbərlik etməyə başlamışdı. Heç bir təşkilatla əlaqəsi olmadan özünü bu kənddə bolşeviklərin müvəkkili adlandırırmış.

Onun hərəkətlərilə yaxından tanış olduq. Cibində bir siyahı vardı. Ətraf kəndləri dolaşıb kim bolşevik olmaq istəyirsə yazılsın deyə

adamların adını cibindəki kağıza qeyd edib onlardan üzvlük haqqı toplamışdı. Topladığı parayla guya silah alacaqmış. Lakin məlum oldu ki, o topladığı pulları öz xeyrinə istifadə etmişdi.

Bu özbaşınalıq edən adamı kəndin qabaqcıl adamları arasında ifşa etdik.

Kəndlilər mülkədarlardan çox şikayətləndilər.

Bu kənddə baş verən hadisələrə son qoymaq lazım idi. Kəndlilərə dedik ki, onlar mülkədarın malikanəsindən uzaqlaşsınlar. Biz özümüz onunla danışarıq.

Həsən Şahgəldiyevlə mülkədarın malikanəsinə yönəldik. Bizə atəş açan olmadı. Əksinə, barı üstündən çubuq başında ağ yaylıq göründü. İran torpağında nə bir xan, nə bir mülkədar cürət edib sovet zabitinə, sovet əsgərinə əl qaldıra bilmirdi. Mülkədar malikanəsinə kəndli nümayəndələrini çağırtdırdıq. Mülkədarla söhbətə girdik. O kəndlilərdən çəkindiyini, kəndlilər isə ondan çəkindiklərini söyləyirdilər. Mülkədar söz verdi ki, daha kəndlilərə qarşı əl qaldırmayacaq. Yalvardı ki, kəndlilər də ona toxunmasınlar.

O özünün və övladlarının həyatı üçün çox qorxduğunu söyləyirdi.

Mülkədar qələmi əlinə alıb bir kağıza bir neçə cümlə söz yazaraq bizə təqdim etdi. O bu yazıda kəndlilərə zülm etməyəcəyinə söz verirdi. Yalvardı ki, kəndlilər də belə bir kağız yazıb sizə versinlər, mən də arxayın olum.

Nə etmək olardı. Duz-duzanlılardan bir nəfər eyni ruhda bir kağız yazdı ki, daha mülkədara və ailəsinə qarşı silah işlətməyəcəklər.

İki parça kağızı cibimizə qoyub Duz-duzandan Təbrizə doğru hərəkət etdik.

ŞƏBÜSTƏR VƏ XAMNƏ SƏFƏRİ

Bizə xəbər verdilər ki, Xamnədə Azəri ədəbiyyatının fəxri Mirzə Fətəli Axundovun nəslindən Axundov adlı bir müəllim yaşayır. Biz bu xəbərdən çox sevindik. Həmin müəllimi görmək arzusu bizi Xamnə səfərinə sövq etdi.

Yunis Hacıyev, rəssam İsmayıl Axundov, Zülfəli İbrahimov və mən bir dəstə opera sənətkarımızla birlikdə yola çıxdıq. Şəbüstərə

çatdıq. Bu kənd Azəri poeziyasının şöhrəti, Cənubi Azərbaycan Sabiri Möcüz Şəbüstərinin vətəni idi. Şəbüstər çox mənzərəli bir yerdir.

Kənd yaşıllıqlar içərisindəydi. Badam ağacları, iydələr, qovaqlar göylərə baş qaldırmışdı. Əhali bizi dövrəyə aldı. Şirin, səmimi söhbətimiz xeyli çəkdi. Kəndlilər bizi meyvəyə qonaq etdilər. Bəzi evlərdən isə qızlar kuzələrdə bizə şərbət gətirdi. Maşınımız hərəkət edərkən onlar həsrət dolu gözlərlə bizi yola saldılar.

Budur Xamnədəyik. Uşaqlıq illərini bu yerdə keçirmiş Mirzə Fətəli haqqında düşünürük. Bizim Xamnəyə gəlişimiz bir bayrama çevrildi. Adamlar axın-axın yanımıza gəlirdi. Cümə günü idi. Biz bir məktəbin həyətinə toplaşdıq. Axundzadə familiyalı müəllimi soruşduq. Onunla görüşmək arzusunda olduğumuzu bildirdik. Boş vaxt keçirməyək deyə Xamnədəki kiçik örtülü bazara getdik.

Bazarda kitablar bizi maraqlandırırdı.

Zülfəli İbrahimov burada bir neçə qiymətli kitab aldı. Məktəb həyətinə qayıtdıq. Həyət əhali ilə dolu idi. Məktəb ətrafında damlarda al-əlvan geyinmiş qadınlar, qızlar, xırda uşaqlar vardı.

Əhali ilə söhbətə başladığımız zaman həyətə bir zabitlə bir neçə ajan daxil oldu.

Kəndlilərə "Pədər süxtə", "bişərəflər" deyə şallaq, təpik vuraraq məktəbin həyətindən qovmağa başladılar.

Bu ədəbsizlər sovet hökumətinin nümayəndələrinə, hərbi xidmətçilərinə salam belə vermədən, nə səbəbə gəldiklərini bilmədən kəndlilərə əzab verməyə başladılar. Söyüşlərin arası kəsilmirdi. Mən buna dözə bilmədim. Parabellumu ayağa çəkib zabitin üstünə cumdum. Yunis Hacıyev "Süleyman, dayan, sən nə edirsən" dalımca çığırdı.

Zabitlər və ajanlar donub qaldılar. Artıq onlar yaltaqlanmağa başladılar. Dedim ki, "bizi görməyə gəlmiş bu kəndlilərin günahı nədir ki, onları şallaqlayırsınız, söyürsünüz".

Zabit cavabında: – Ağayi major (mayor), biz bunları sizin xatiriniz, sizə mane olmasınlar deyə qovalayırıq. Bunlar nadandırlar, həşəratdırlar. Bizi bağışlayın. Sizin istirahətinizi pozan bu adamları buradan çıxarmaq borcumuzdur".

Onlara dedik ki, bizim məqsədimiz kəndin bu hörmətli sakinləri ilə söhbət etməkdir. Burada bizim böyük ədibimiz dahi Mirzə Fətəli Axundov yaşamışdır. Eşitdiyimizə görə burada Axundzadə adlı bir

müəllim var. Bəlkə o müəllim həmin nəsildəndir. Bu bizim üçün çox maraqlı və mühüm bir məsələdir.

Bunu aydınlaşdırmaq istəyirik. Bu söhbət əsnasında Axundzadə müəllim də gəlib çıxdı.

Zabit ona müraciətlə dedi ki: "Bu şurəvilər deyir ki, sən bunların Axundzadəsinin qohumusan. Bu doğrudurmu?"

Müəllim özünü itirdi.

Biz müəllimə dedik ki, yəqin ki, sizin böyük ədib Mirzə Fətəli Axundov haqqında az-çox məlumatınız var. O bu kənddə illər keçirmişdir. Əgər bu kənddə Axundzadə familiyalı adam varsa, şübhəsiz həmin nəsillə əlaqədar olmalıdır.

Zabit gözlərini Axundzadə müəllimin ağzına zilləmişdi. Onun cavabını gözləyirdi.

Müəllim dedi ki, əlbəttə, Mirzə Fətəli haqqında məlumatım var. Lakin biz o nəsildən deyilik.

Bizi heyrət bürüdü. Zabitin hədəli baxışları altında müəllim Axundzadə öz tərcümeyi-halilə bizi tanış etmədi.

Bizimlə gələn artistlər mahnılarla çıxış etdilər. Mən bir neçə şeir oxudum.

Məktəb həyətindən və damlardan yağan alqışların səsası kənddən uzaqlara qədər yayılırdı. Axşam Təbrizə qayıtdıq. Öyrəndik ki, Təbriz qubernatoru mənim Xamnədə polis zabiti ilə olan münaqişəmdən xəbərdardır. Bu haqda bizim sovet nümayəndələrinə xəbər vermişdir.

Təbrizdə böyük canlanma vardı. Ürəkləri milli hiss, milli qürurla dolu adamlar İrandakı vəziyyətə artıq dözə bilmirdilər. Təbriz ziyalıları tribunalardan atəşin vətənpərvər nitqlər söyləyirdilər. Qəzet səhifələri bu hisslərlə doluydu. Təbrizdəki sovet konsulluğu qarşısında saysız adam olurdu. Bunların yarısı ərizə verib sovet vətəndaşı olmaq istəyirdi. Yarısı isə cəbhəyə, faşizmə müharibədə iştirak etmək üçün can atırdı. Hətta bəziləri yalvarırdı ki, bizə heç olmasa bir barmaq kağız verin ki, bizim bu barədə sizdə ərizəmiz var.

Məscidlərdən minbərə çıxan rövzəxanlar ilk öncə sovet ordusunun qələbə çalması və Stalin haqqında dualar edirdilər. Hətta Aşura günü zəncir vuranlar, xəncərlə baş yaranlar Leninin, Stalinin adını çəkirdilər. Düşmənlərimizə qarğışlar yağdırırdılar. Təbriz ziyalılarından Əli Birəng, professor Fəxri Ədhəm, Hilal Nasiri, Mir Mehdi Etimad,

Məmməd Abbaslu, Əli Fitrət kimi dostlarımız həmişə bizim yanımızda olurdular. Bizi evlərə qonaq dəvət edirdilər.

Bir dəfə bir qadın qabağımı kəsib dedi ki, "Ağa, biz varlı qonşulardan çox əziyyətlər görmüşük. Bizi adam saymırdılar. İndi siz gələndən sonra dilləri qarınlarına girib. Çox xahiş edirəm. Bizə qonaq gəlin, qoy sizi bizim evdə görüb kor olsunlar. Bağırları çatlasın. Ərim dülgərdir. Söz verin ki, gələcəksiniz". Bu görüş "Dülgərin arzusu" adlı şerimin yazılmasına səbəb oldu.

Bir gün də Yunis Hacıyevlə məni evinə məşhur azadigah Əli Birəng dəvət etdi. Biz onun yanına getdik. Onun həyəti gözəl güllük, çiçəklikdi.

Bu ziyafətdə biz üçümüz idik. Başqa heç kəs yoxdu. Hərdən bir cavan süfrəyə yemək verirdi.

Əli Birəng bizim üçün çox zəngin süfrə açmışdı. Əli Birəng deyirdi ki, sizin Təbrizə gəlişinizlə bu ölkəyə ədalət, həqiqət, vicdan, namus gəlmişdir. Mən ziyalıyam. Vaxtilə Rusiyada Lenini görmüşəm. Bir az gözüaçıq adamam. Bu bədbəxt ölkədə haqsızlıq ərşə dayanmışdır. Sizdən niyə gizlədim. Mənim iki kiçik kəndim vardı. Dolanışığım o kəndlərdəndi. Sizin ordu hələ İran torpağına daxil olmamışdan qabaq kəndlərə getdim. Əhalini toplayıb kəndləri onların öz ixtiyarlarına verdim. Siz bu həqiqəti yoxlaya bilərsiniz. Kəndlilər də bu yaxşılığı unutmadılar. Hərdənbir mənə azuqə gətirib öz minnətdarlıqlarını bildirirlər.

Əli Birəng yaşlı adamdı. Sifətdən qəşəng, boydan uca idi.

O bizə İrandakı azərilərin başına gələn fəlakətləri şərh edirdi. Əli Birəng sovet adamlarına öz hörmətini, məhəbbətini bildirirdi.

Əli Birəng söhbətin axırında mənə xatirə olaraq qiymətli bir üzük bağışladı. Mən üzüyü ona qaytardım. Onu başa saldıq ki, belə hədiyyə bizim üçün yaxşı məna daşımaz. O öz səhvini başqa cür düzəltdi.

"Bəli, əlbəttə, şair üçün kitabdan gözəl hədiyyə ola bilməz" deyib mənə daş çaplı iki kitab bağışladı. Bu kitablardan biri şair Sabitin qəzəllərindən ibarət kitabdı.

Sonra o mənə Möcüzün şeirlərini verdi. Bu əlyazmaları mən Təbrizdə Qulam Məmmədəliyə yetirdim.

Bu görüşümüzdən sonra Əli Birəng yığıncaqlarda çox ağıllı çıxışlar edirdi. O bir gün Təbriz ziyalılarının iclasında təbrizlilər tərəfindən

Üzeyir Hacıbəyovun və Səməd Vurğunun Təbrizə qonaq çağırılmalarını irəli sürdü.

Əli Birənglə tez-tez görüşürdük.

Mən Bakıya gələndən sonra ondan bir məktub aldım. Ağır xəstəliyindən şikayətlənirdi.

Cənubi Azərbaycandan qayıtmağımızı vəfasızlıq adlandırırdı. Məktubun bir yerində yazırdı ki, "Sizin getməyinizlə, namus, vicdan da buradan getdi".

* * *

Təbriz ziyalılarından professor Fəxri Ədhəm də maraqlı bir şəxsiyyətdi. Bu alimin iki cilddən ibarət farsca-fransızca-azəricə lüğəti vardır.

Fəxri Ədhəm Cəlil Məmmədquluzadənin dostlarından idi. Çox mehriban bir insandı.

O bir axşam bizi evinə qonaq apardı. Yunis Hacıyev, Mirzə İbrahimov və bir neçə digər dostlarla onun evində gözəl saatlar keçirdik.

Əvvəlcədən demişdi sizə bir plov verəcəyəm ki, gərək barmaqlarınızı sumura-sumura yeyəsiniz. Doğrudan süfrəyə düyüsü bir qədər sarımtıl plov gəldi. Düyüdə bir qədər qara xala bənzər şeylər vardı. Heç birimiz bu plovun düyüdən başqa nə ilə hazırlandığını bilmədik.

Fəxri Ədhəm bu sirri açıb dedi ki, bu yalnız mənim mətbəximdə hazırlanır, buna "Paçaplov" deyərlər.

Doğrudan da bu çox ləziz bir plov idi.

Fəxri Ədhəm bizi öz kitabxanasıyla tanış etdi: Sonra bizə divardakı əksləri göstərdi.

Bu əkslərin biri Cəlil Məmmədquluzadə ilə birlikdə alınmışdı. Cəlil Məmmədquluzadə Təbrizdə olanda Fəxri Ədhəmgildə qalırmış.

Hələ Fəxri Ədhəmin zarafatlarını demirəm. O çox şirin-şirin bizə bəzi həyati hadisələri nağıl kimi çox maraqlı danışırdı. Fəxri Ədhəmin ən qiymətli hədiyyəsi başqa bir şey idi. Bu gecə onun evində Şərqin dahi müğənnisi oturmuşdu. Bu Əbülhəsən xan İqbal idi.

Bu adamla bir az əvvəl rəsmi tanış olmuşduq. Onu yalnız səhnədə oxuyanda görmüşdük. Bu Təbriz məktəblərinin birində olmuşdu. Bir gün Təbrizin qabaqcıl ziyalılarıyla birlikdə dostluq görüşü keçirməyi qərara aldıq.

Bu görüş bir məktəb binasının salonunda keçirilirdi. Dostluq nitqlərindən sonra konsert başlandı. Bizim səhnə ustalarından Bülbül, Həqiqət Rzayeva, Əliövsət Sadıqov və başqaları çıxış etdilər.

Birdən məni təəccüb götürdü. Bu necə dostluq konsertidir ki, cənublu qardaşlarımızdan kimsə onda iştirak etmir. Mən Təbriz ziyalılarına fikrimi söylədim. Onlar dedilər ki, məclisdə bir xanəndəmiz iştirak edir. Yəqin ki, ağzı orucdur, yalnız qubernator Fəhimi ona desə oxuyar. Mən qubernatora fikrimizi söylədim. O yanına gödək boylu, gözü eynəkli bir adamı çağırtdırdı. Qubernator dolğun bədənli şəxsə nə isə dedi.

Bir az sonra konserti idarə edən gənc elan etdi ki, indi Əbülhəsən xan İqbal oxuyacaqdır.

Bunu eşidən yanımdakı Bülbül birdən:

– Vay, vay, mən nə etdim. Biabır oldum, Süleyman.

– Niyə, Bülbül?

– Necə niyə? Bunu tanımırsan?

– Xeyr.

– Bu Şərqin dahi xanəndəsi Əbülhəsən xan İqbaldır. Mən gərək "Süsən sünbül" və digər mahnılar əvəzinə bir dəstgah oxuyaydım. Nə isə keçib-keçib.

Əbülhəsən xan kamanın müşayiətilə: "Zülfünü bas yarama, qoyma məni qan aparır" bir dəstgah başladı. Bu səsdə nə məlahət varmış, nə əfsun varmış.

Salon sükut içərisində Əbülhəsən xanı dinləyirdi. Onun gözləri, dodaqları təbəssüm içərisindəydi. Biz varlığımızla, ürəkdən onu təkrar-təkrar oxutdurub alqışladıq.

Sonra öyrəndik ki, Əbülhəsən xan vaxtilə Tiflisdə də olmuşdur. Orada Seyid Şuşinski ilə görüşmüş, Seyid Şuşinski ondan çox şeylər öyrənmişdir. Bir də öyrəndik ki, Xan Şuşinskinin əvvəllərdə adı başqaymış. Gənclik illərində oxuyarkən kimsə demiş ki, lap Əbülhəsən xan kimi cəh-cəh vurursan – bundan sonra o Xan Şuşinski ləqəbini götürmüşdür.

Fəxri Ədhəmin evində həmin dahi xanəndə ilə yaxından tanış olduq.

Məzəli söhbətləri vardı. Oxuduqca oxuyurdu. Bəzən deyirdi ki, bəlkə sizi yoruram, niyə demirsiniz ki, oxu, bu məclis mənimçün

kiçikdir. Təbriz kənarındakı dağın başında elə oxuyaram ki, səsim Təbrizi qəflət yuxusundan ayıldar.

Bu görüşdən sonra Əbülhəsən xanla dostluq etdik. Onu həmişə rəsmi, qeyri-rəsmi ziyafətlərimizə dəvət edirdik. O məclislərdə pul ilə oxumurdu. Bizim təntənəli yığıncaqlarımızda öz əvəzsiz səsilə hamımızı heyran edirdi. Əbülhəsən xan həmişə deyərdi ki, məclisdə, səhnədə xanəndə üz-gözü təbəssümlü olmalıdır. Xanəndə oxuyarkən dinləyənlər onun üzündə əzab əlaməti görməməlidir.

Belə bir şəxs şəhər bələdiyyəsində kiçik bir vəzifə sahibi idi. Bir dəfə məndən rica etdi ki, şurəvi ticarət nümayəndələrinə onu xüsusi tapşırım. Ona bir neçə top çit və kəllə qənd versinlər. Bəlkə bu növ ilə güzəranım yaxşılaşsın.

Onun bu ricasını yerinə yetirdilər.

Əbülhəsən xan İqbal Bakını çox görmək arzusunda idi. Deyirdi ki: "Bakıya aparsanız əvvəla şəhərlə tanış olaram. Orada müsamirələr verərəm. Bir az da sizin konservatoriyada gənc xanəndələrə təlim verərəm ki, muğamatı savadsız oxumasınlar".

İndi də Əbülhəsən xanın həmişə gülər gözləri, dodaqları gözlərimin qabağında, insanı məftun edən məlahətli, təkraredilməz səsi qulaqlarımdadır.

Təbrizdə Məhəmməd Biriyanı ilk dəfə bələdiyyədə gördük. Şəhər bələdiyyəsində qonaqlıq vardı. Biriya orada paltar asandı. Onu sonra Təbriz küçələrində kanal təmizləyənlərə baş çəkən gördük. Biriyanın ilk şeri "Vətən yolunda" qəzetində çıxdı. Sabirə bənzətməylə yazılmış satirik şeirlər tez əhali arasında yayıldı. Əgər səhv etmirəmsə Biriyanın atası gülgər idi. Bir gün evlərinə getdik. Yoxsullara məxsus mənzildə ayaqlarımızı yorğan altı kürsüyə uzadıb bozbaş yedik.

Biriya özü deyirdi ki, o, kəndlərdə rəmmallıqla, falçılıqla da məşğul olmuşdur.

Artıq Biriya tribunalarda görünürdü, təhsil ibtidai idi. Fitri istedadı vardı. Təbrizdə olarkən Biriyada bir mənfi cəhətin şahidi oldum. O, özündən başqa kimsəni bəyənməzdi, hərəyə bir qara damğa vurmağa çalışardı. İrəli gəlmiş ziyalıların bizə yaxın gəlməsinə maneçilik göstərərdi. Məsələn: "Ehtiyatlı olun. Filankəs casusdur, xəfiyyədir. Sizlərdən gizli polisə xəbər aparandır və ilaxır..."

Təbrizdə yaşayan bir ziyalını (Məhəmmədlü Abbasini gözümüzdən salmağa çox səy edərdi. Məhəmmədlü Abbasi çox hazırlıqlı bir gəncdi. O, Marksın manifestini almancadan tərcümə etmişdi.

Halbuki, Biriyanın dediyi sözləri digər ziyalılar onun özü haqqında söyləyirdilər.

Bəli, Biriya məşhur şair oldu.

Cənubi Azərbaycanda Milli hökumət yaradılanda o maarif naziri vəzifəsinə qədər gəlib çıxdı. Təbrizdə qurduğu toy məclisinin söhbəti indi də danışılır. Varlı qızına evlənən Biriya deyildiyinə görə, Məhəmmədlü Abbasini qısqanclıq üstündə döydürüb gözünü şikəst etdirmişdi. Yadımdadır. Təbrizdə çəkilmiş bir neçə film-xronikaya baxmışam. Tribunada Pişəvəridən qabaqda döşünü qabağa verib bağıran Biriyanı görmüşəm. Biriya iki dəfə Bakıda olmuşdur. İlk dəfə gələndə ona gözəl şərait yaratmışdılar. Bu müharibə zamanı idi. Cəbhədən hələ ki, könül açan xəbərlər gəlmirdi. Almanların Mozdok ətrafında olan vaxtda Biriya atası ilə birlikdə bir xalı hədiyyə apararaq İran konsulluğuna pənah aparıb İrana göndərilmələrini xahiş etmişdilər.

İkinci gəlişi isə Cənubi Azərbaycanda milli hərəkat müvəqqəti yatırılanda oldu. Ölüm qorxusu altında o sərhədi aşıb bizə pənah gətirmişdi.

Bu dəfə də Biriya üçün şərait yaradıldı. Lakin Biriya bu dəfə başqa bir dona girdi. Zənnimcə, o şairlik yox, başqa bir vəzifə axtarırdı. Məsələn, Mərkəzi Komitə katibi, Nazirlər Soveti sədri (azı bir nazir) olmaq xəyalında idi.

Axı Biriya burada hələlik də olsa mühacir idi. Bu niyyəti baş tutmadıqda o buradan başqa xarici ölkəyə köçürülməsini tələb edirdi. Şaha və Məhəmməd Əliyilislama poemalarından küçələrdə parçalar oxuyurdu.

Nəhayət, xəstəliyi o dərəcəyə gəlib çıxdı ki, başına bir əmmamə qoyub əyninə bir göy qurşaqlı əba geyib Təzəpir məscidində fəaliyyətə başladı.

Mən bir münasibətlə Vilayigildəydim. Biriya da ora gəldi. Süfrəyə plov gətiriləndə Vilayidən arvadının hansı millətdən olduğunu soruşdu. Vilayinin həyat yoldaşının erməni qızı olduğunu bilən kimi söyüşlə süfrədən qalxdı. Namaz qılmaq üçün bu binada müsəlman evi axtardı.

Dünyagörüşü dumanlı, iradəsi zəif şair Biriyanın aqibəti belə oldu.

Təbriz ziyalılarından şair Mir Mehdi Etimadı hamımız sevirdik. O çox alicənab, təvazökar, ürəyi açıq, savadlı bir şəxs idi. Onun məzəli söhbətindən zövq alardıq. Etimad bir neçə şeir kitabının müəllifi idi... Dili şirindi. Məclisdə çox nazikanə hərəkətləri vardı. Mir Mehdi Etimadın şeirləri xalq arasında geniş yayılmışdı.

Etimadın "Məsləkində öldü vardır, döndü yox" şeri dillər əzbəriydi.

Mən tez-tez onun yanına söhbətə gedərdim. Çalışdığı idarə həm notarius, həm nikah qeyd olunan bir yerdi. Ondan xahiş etmişdim ki, Firdovsi mehmanxanasındakı nömrəmə söhbətə gəlsin.

Lakin Etimad nədənsə gəlib çıxmırdı. Mehmanxanada sovet zabitləri yaşadığı üçün qapıda əli silahlı əsgər keşik çəkirdi. Alt mərtəbə isə restoran idi. Orada işləyən bir cənublu qardaş bizə çox məhrəmdi. Bizi soruşan olanda gəlib bizə xəbər verərdi. Gəlişinə icazə verib, vermədiyimizi öyrənib hərəkət edərdi.

O bir neçə dəfə mənə xəbər gətirdi ki, "Ağa, sizi bir qarayaxa görmək istəyir". Mən də qarayaxanın buraxılmasını tapşırırdım.

– Qarayaxaları başımdan rədd edin, qardaş.

– Ağa, gələn yenə həmin qarayaxadır.

– Buraxma, vəssalam, rədd elə.

O da sözümə əməl edib gələn qarayaxanı qapıdan geri qaytarırdı. Bir gün küçədə Etimada rast gəldim.

Dedim: – Vəfasız, daha bizi saymırsan, nə olub, günahımız nədir?!

Dedi: – Vicdanıma and olsun, çox gəlmişəm. Məni mehmanxana qapısından buraxmayıblar. Peşman geri qayıtmışam.

Dedim: – Yox, aşna, sən yanıma gəlməmisən. Gəlsəydin, səni dərhal buraxardılar, qapımızı bir qarayaxa tanıyıb ki, onu mənim sözümlə qovublar.

– Baba, o qarayaxa mənəm də...

– Canım, sən nə danışırsan? Sən qarayaxa niyə olursan axı?

– Ağayi Süleyman, mən ki hərbi deyiləm, qarayaxayam da.

Məni bərk gülmək tutdu. Etimad da mənə qoşuldu. Sən demə, hərbi xidmət sahibi olmayanlara İranda qarayaxa deyirlər.

Zarafatı davam etdirərək Etimadı mehmanxanadakı nömrəmə apardım. Dedim, çay gətirdilər. Təzəcə söhbətə başlamışdıq ki, Etimad dedi:

– Ağayi Süleyman Rüstəm, deyiyəm, çün maye olmayım...

Etimadın bu qəliz hiyləsini doğrusu başa düşmədim. Tərəddüdlə onun sözünü cavabsız qoymaq istəmədim. Dedim – əlbəttə, Ağayi Etimad, əlbəttə.

Sözün ağzımdan çıxmasıyla Etimadın ayağa qalxması bir oldu. Asılqandan şlyapasını alıb başına qoydu.

– Ağayi Etimad, hara gedirsən? Nə oldu ki?

– Mən ərz eylədim ki, maye olmayım. Siz də buyuydunuz ki, olmayım. Yəni baş-qulağınızı ağrıtmayım.

– Vallah və billah nə dediyinizi başa düşməmişəm. Sözünüzü cavabsız qoymayım deyə qanmadığım cümlənizi təsdiq etmişəm. Məni bağışla. Olmaz ki, bir az sadə danışasan?

– Niyə, o da olay... o da olay...

Mir Mehdi Etimad Bakıda yaşamışdır.

Bakıda ikən yenə bəzi qəribə əhvalatın səbəbkarı olmuşdu. Bu gün bir neçə dost şəhər univermağına getdik. Təbrizdən gələn iki həkim bəzi ləvazimat aldı. Müdirin otağında idik. Dostlarımızın könlü istəyənləri müdirin otağına gətirirdilər.

Birdən Etimad dedi ki: "Mənə bir neçə yaxşı karavat lazımdır". Azərittifaqın sədri də yanımızda idi. Dedilər ki, kravata baxmaq üçün anbara getməliyik. Etimad dedi ki, buraya gətirsələr yaxşıdır. Azərittifaqın sədri ona belə cavab verdi: canım biz bu boyda kravatları bu kiçik otağa necə gətirək axı. Düşək podvala, orda bax, seç".

Etimadı heyrət bürüdü. Əlini boynundakı qalstuka atıb dedi: "Baba, bir barmaq qaravata baxmaq üçün anbara niyə enək. Bu nəmənədir ki, otağa da yerləşməsin".

Univermaqdakı yoldaşlar sonra başa düşdülər ki, Etimad qalstuk istəyirmiş. Fransızca "kravat" qalstuk deməkdi. Hələ mən Etimadın müharibənin gərgin çağında əlinə zənbil alıb bazarda ləbləbi, kişmiş, sədri düyüsü, quzu əti, toyuq, cücə axtarmasını bir kənara buraxıram. Bir dəfə işdən evə qayıtdım. Gördüm ki, Etimad mənim iş otağımda oturub, şəkərçörəyi ilə kakao içir. Zarafata salıb dedim ki: "Ağayi Etimad, sən nə haqla mən evdə olmayanda bizə gəlmisən?" Etimad gülümsəyərək dedi: "Öz qardaşımın, öz həmşiyəmin yanına gəlmişəm də".

Bəli, Etimadın dərdi açıldı.

Sözə başladı: "Ağayi Süleyman, getmişdim sizin sekaya (Mərkəzi Komitəyə) Şahgəldiyevi görəm, polis məni qapıdan buraxmadı.

– Ağayi Etimad, bizdə polis yox, milis var.

– Qoy milis olsun. Dərdim böyükdür, namusum məni qoyub getdi İrana. Qalmışam tək, tənha. Olmur da deyirəm, sən bu başıma Şahgəldiyev yoldaşla bir çarə tapın. Məni evləndirin. Bu işə Seka qarışsa lap yaxşı olar. Deyirəm, mənimçin heç təfavütü yoxdur. Gürcü qızı olur-olsun, rus qızı olur-olsun, yəhudi qızı olur-olsun: qərəz bir qulaq yoldaşım olsun.

Mən Etimadın ciddi irəli sürdüyü məsələni zarafatla tamamladım.

Ona söz verdik ki, göz-qulaqda olub ona bir övrət taparıq. Etimadın xasiyyətindəki bu şirin cəhətlər bir yana. Biz ona bir şair kimi, vətənpərvər kimi, millətini bütün varlığıyla sevən bir insan kimi hörmət və məhəbbət bəsləyirdik.

TƏBRİZ ZİNDANINDA

Təbrizdə təbrizlilərdən, digər əyalətlərin sakinlərindən məktublar alırdıq.

Məktub müəllifləri təkidlə yazırdılar ki, sovet hökumətinə hüsnrəğbət bəsləyənlər, sovet ordusu sərhədi keçəndə qabağa düşüb yol göstərənlər hələ də Təbriz zindanında çürüməkdədirlər.

Mən və Mirzə bu haqda digər yoldaşlarla söhbət etdik... Yoldaşlarımız bu işə qarışmaqdan boyun qaçırdılar. Onların fikrincə, bu, İranın daxili işlərinə qarışmaq demək idi. Lakin birtəhər özümüz yazıçı kimi hərəkət etməyə razılıq aldıq. Yox, biz buna dözə bilməzdik. Sovet dövlətimizin, sovet ordumuzun şərəfini qorumalı idik. Mirzə ilə birlikdə qubernator Fəhiminin yanına getdik. Nə üçün gəldiyimizi ona bildirdik. O ciddi etiraz etdi:

– Bu bizim daxili işlərimizə qarışmaqdır. Bizim orqanlarımız zindanlarda yalnız caniləri, dələduzları, oğruları saxlayır. Sizə yalan məlumat vermişlər.

Biz ona bir neçə siyahı göstərdik. Bu siyahıdakı adamlar Mərənddən, Əhərdən, Sərabdan, Culfadan, Qaradağdan idi. Məktublarda bu adamların nahaqdan zindanda saxlanıldıqlarını yazırdılar. Biz quber-

natora dedik ki: "Biz bir yazıçı və jurnalist kimi bu məsələ ilə maraqlanırıq. Məktublar yalan məlumat verirsə, daha yaxşı, gəlin sizin adamlarla birlikdə bu işi yoxlayaq. Sizinçin də, bizimçün də arxayınlıq olsun".

Qubernatorun yolunu hər tərəfdən bağladıq. Əlacsız birlikdə yoxlamağa razılıq verdi. Bizim üçün kabinetinə çay və meyvə gətirtdi. Bir neçə yerə zəng vurub farsca nə barədə isə tapşırıq verdi.

Bizdən cəbhə vəziyyəti haqqında məlumat istədi. Özü isə ordanburdan bəzi gülməli əhvalat danışdı.

Bizi iki saata qədər öz kabinetində əyləndirdi. Biz bunu çox yaxşı başa düşürdük. Zindanda nə isə bir iş gedirdi. Nəhayət, iki zabit və bir qarayaxa gəlib bizimlə birlikdə zindana getməyə hazır olduqlarını bildirdilər.

Təbriz zindanına getdik: bir-bir kameraları gəzirik. Yeri rütubətli torpaq olan kameralar dustaqlarla doluydu.

Dərhal hiss etdik ki, qubernator bizi iki saat kabinetində bilərəkdən saxlamışdır. Sərəncam verib zindanda bir az təmizlik apartdırmışdır. Buradakı insanlardan hər birinin öz macərası, öz aləmi vardı. Biz siyahımıza baxırıq. Dustaqları dindiririk. Oğrular, canilərlə məşğul oluruq.

Mülkədarlardan işgəncələr çəkmiş və nahaqdan zindana atılanların, sovet ordusuna məhəbbət bəsləyib cəza alanların taleyi bizi düşündürürdü. Biz hər kameraya girəndə bu səslər ucalırdı:

– Yaşasın şurəvilər! Zindəbad Stalin!

Bizə yazılanlar həqiqət imiş.

Dustaqları dindirdikdə vəziyyət aydınlaşırdı. Dustaqların bəzisi çirk köynəyini qaldırıb vurulmuş şallaq yerini bizə göstərirdilər. Hələ mülkədarların, ajanların, əmniyələrin, bunların başlarına gətirdikləri azmış kimi, zindanda da cəza alırlar.

Gödəkboylu biri irəli gəlib bizi salamladı. Öz başına və yaşadığı mahaldakı yoxsulların başına gətirilən müsibətlərdən danışdı. Hamı bir ağızdan dedi ki: Bu Əli bolşevikdir, qəribədir. Necə yəni, Əli bolşevik.

– Doğru danışdığıma görə qorxmayıb sözümü qansoranların üzünə dediyimə görə, kənd camaatı bu adı veribdir. Adım Əlidir.

Biz bu adamların adını, familiyasını, harada yaşadığını qeydə alırdıq.

Zindanda bütün kameralar həyəcan içindəydi. Hətta bizimlə gedən məmurlara söyüşlər yağdırırdılar. Az qalırdı üstlərinə hücum etsinlər. Hər yeri bir uğultu bürümüşdü.

Bir kamerada isə tənha bir qadın bir küncə qısılmışdı. Rəngi solğun, bədəncə çox zəifdi. Dərdini soruşduq. Ehtiyac üzündən doğduğu körpəni boğub çaya atmışdır.

Bu qaranlıq kameralarda gözəl insanlar yatırdı. Zindandan qayıdandan sonra biz sovet hökuməti nümayəndələrini vəziyyətlə tanış etdik. Qubernatora etiraz göndərdik.

Sovet hökumətinə məhəbbət bəsləmək və sovet qoşunlarına bələdçilik üstündə tutulmuşların hamısı zindandan azad edildi.

Mənim "Zindan" və "Zindanda işıq" şerim bu hadisələrdən doğmuşdur.

* * *

Təbrizdə mənim çox dostlarım var idi. Onlardan biri də Hilal Nasiri idi. Mən onun dəftər, kitab mağazasındakı kitabları araşdırıb mütaliə üçün götürürdüm. Bəzən insanlığa düşmən yazanların kitabına da təsadüf edirdim. Hilal Nasiri həmin kitabları xahişsiz, filansız cırıb yandırırdı.

Hilal Nasirini biz "Köşkü balaban" deyə çağırardıq. O "Köşkü balaban Araza baxar-Arazın suyu gözlərdən axar" adlı bir dastan yazmışdı.

Tribunalardan həmin şeri tez-tez oxuyardı. Hətta bir axşam konsert zamanı Hilal Nasirinin təşəbbüsüylə səhnədə "Köşkü balaban" ifa olundu. On iki adam bir-birinin qurşağından tutmuş, onların çiynində isə yenə o qədər adam dayanmışdır. Aşağıdakılar "Köşkü balaban Araza baxar", mahnısını oxuyaraq yallı gedir. Üstdəkilər isə əllərini gözlərinin üstünə qoyub Arazın o tayına baxır və oxuyurlar.

Hilal Nasiri "Köşkü balaban" şerilə, rəqsilə həmişə yadımıza düşür.

Dostumuz İsmayıl Şəmsi də həmişə məhəbbətlə yad edirik. Bu mədəni, təvazökar, bir az utancaq və səmimi dostumuz "Azərbaycan" qəzetinin məsul katibi idi. Demək olar ki, qəzetin əsas işini o görürdü. Bu qəzetin səhifələrində sovet dövlətinə, sovet ordusuna məhəbbət dolu məqalələr çap olunurdu.

İsmayıl Şəms az danışıb, çox iş görən bir gəncdi. İsmayıl Şəms məni Təbrizlə və Təbrizin ətrafındakı yaşayış məskənləri ilə tanış etməkdə çox səy göstərirdi. Onun aydın baxışları, gülər üzü indi də gözlərimin qabağındadır.

* * *

Təbrizdə olduğum müddətdə çox maraqlı şəhərlərdə olub, maraqlı insanlarla da görüşmüşəm. Bəzilərilə dostluq da etmişəm. Mərənd səfəri də məndə unudulmaz xatirələr yaratmışdır. Bu şəhərdə mərəndlilər bizi böyük məhəbbətlə qarşıladılar. Bizə çiçəklər, güllər verdilər. Bizi dədə-baba qaydasıyla duz-çörəklə qarşıladılar: bağlardan dərilmiş gözəl meyvələr, mərəndi üzümü süfrəmizə dalbadal gəlirdi. Bizi dinləmək üçün bütün mərəndlilər meydançaya toplaşmışdı.

Sovet Azərbaycanındakı həyatla, cəbhədəki vəziyyətlə tanış olmaq istəyirdilər. Həqiqəti bizim dilimizdən eşitmək arzusuyla çırpınırdılar. Meydan, ətraf evlərin damları, ağacların təpələri adamlarla doluydu.

Alqış səsləri bütün ətrafa yayılırdı. Mən onlara bir neçə şeir oxudum. Mərəndlilərdən bir gənc xanəndə "Mərənddən aşdım Xoya qoymadılar, paltarım yoxdur, toya qoymadılar" mahnısını oxudu.

Azərfilm bu görüşü çəkmişdir. Saxlanırsa çox yaxşı. Biz geri Təbrizə qayıdarkən mərəndlilər yolumuza çiçəklər səpdilər, arxamızca gülabdanlardan su atdılar.

Cənubi Azərbaycan şairi Mir Mehdi Etimad bizimləydi. O, mərəndli idi.

* * *

Heç yadımdan çıxmaz. Oktyabr inqilabının ildönümü münasibətilə Təbriz klubunda təntənəli yığıncaq keçirilirdi.

Bu görüşə təbrizlilər axın-axın gəlmişdilər. Salonda yer yoxdu. Bir çoxları ayaq üstə dayanmışdı.

Təbrizlilər bu görüşə böyük əhəmiyyət verirdilər. Onlar burada Sovet İttifaqındakı həyatla qiyabi də olsa tanış olurdular.

Əziz Əliyev giriş sözüylə iclası açdı. Salondakı cənublu qardaşlarımıza salamlar yetirdi. Sonra Həsən Şahgəldiyev Oktyabr inqilabının fütuhatı barədə məruzə etdi.

Təbriz şairləri, xanəndələri buradaydı. Əbülhəsən xan İqbal konsertdə iştirak üçün gəlmişdi.

İclasın rəsmi hissəsini qapamaq istəyəndə salonda gurultu başladı. Salondakılar əl çalaraq, ayaq döyərək "Ağayi Süleyman Rüstəm" deyirdilər.

Prezidiumda oturan İsrafil Cahangirov salona gəlib mənə dedi ki: "Hərbi sovet üzvü Əziz Əliyev yoldaş sizi təcili səhnəyə çağırır". Dedim ki, "lazım olsaydım əvvəldən çağırardılar". Salondakılar təkrar əl çalaraq, ayaq döyərək "Ağayi Süleyman Rüstəm, Ağayi Süleyman Rüstəm" deyə səslənirdilər.

Mən qalxıb birbaşa salondan tribunaya çıxdım. Təbrizli qardaşlarımızın azəri ədəbiyyatına olan məhəbbəti məni vəcdə gətirdi. Təbrizdə yazdığım şeirlərdən, cəbhə şeirlərindən doyunca onlara oxudum.

Bu məhəbbət məni təzə-təzə gözəl şeirlər yazmağa ilhamlandırdı.

Təbrizdə qəzetlərdə çap etdirdiyim şeirlər haqqında Tehranda təhsil alan azəri tələbələri məktublar göndərirdilər. "Vətən yolunda" qəzetimizə təzə şeirlərim haqqında fikirlər yazırdılar.

Bəzi məktub müəllifləri Süleyman Hikmətin kim olduğunu bilmək istəyirdi. Yazırdılar ki, bizim dərdlərimizi, arzularımızı özümüz qədər bilən bu adam kimdir? Bizi onunla görüşdürün.

Bu məktubların bəzisi "Vətən yolunda" qəzetimizdə dərc edilmişdir.

Bir axşam Mirzə ilə Təbriz küçələrinin birindən keçirdik. Qəzetsatan uşaqlar "Ruznameyi Şahin, əşari Süleyman Rüstəm" deyə bağırıb əllərindəki qəzeti yoldan keçənlərin qabağında yellədirdilər.

Biz təəccübləndik. Mirzə dedi ki, "Təbrizlilər yaman zarafatcıl olurlar. Yəqin bizi tanıyıblar ki, belə edirlər".

Mirzə pul verib qəzet aldı. Doğrudan da "Şahin" qəzetinin birinci səhifəsində başda mənim kiçik bir şerimi dərc etmişdilər. Redaksiya bu növ ilə qəzetini satdırmaq istəyirmiş.

Təbrizdə çıxan qəzetlər arasında yaman rəqabət vardı. Bəzi qəzetlər alıcısız qalanda daha nəşr olunmurdu.

Hələ cənubda yaşayan yazıçı və şairlərin vəziyyətinə bir nəzər salaq. Şair mətbəə sahibi ilə danışıb qiymət kəsirlər. Əsər müəllifin kefi istədiyi tirajla çap olunur. Şair kitabını mətbəədən götürüb düşür bazarın canına. Dükançılarla sövdələşəndən sonra kitablarını satmaq

üçün onlara təhvil verir. Əlbəttə, belə şəraitdə ancaq yazıçılıqla yaşamaq çox müşküldür.

Halbuki İranda 10 milyondan çox azəri yaşayır. Burada dövlət nəşriyyatı isə yoxdur.

Yeri gəlmişkən, Təbrizdə bir fars yazıçısına təsadüf etdim. O mənə kitabını bağışladı.

Kitabın cildində rəngli, yarımçılpaq bir qadın şəkli vardı. Ondan soruşdum ki, kitabda bu qadınmı haqqında söhbət gedir. Dedi: xeyr ağa, kitabda başqa həyatdan bəhs edilir. Bu şəkil kitabın satılması üçündür.

Bu yazıçı mənə çox qəribə bir təklif də etdi. Deyirdi ki, şair gərək həmişə cananlar arasında vaxt keçirsin.

Məni şəhərkənarı bir bağa çağırırdı. Guya orda çəmənlikdə iki gözəl qadınla oturmalıydıq.

Mən hərbi şair olduğumu bəhanə edib bu dəvətdən boyun qaçırtdım.

Bir gün yanıma yaşlı bir qadın gəlmişdi. Bu qadın deyirdi ki, "Kürdüstan valisinin xanımı Kürdüstanda olan ərindən çox nigarandır. Onun xanımı bu haqda şəxsən mənimlə görüşüb söhbət etmək arzusundadır.

Oraya getsəm könlüm açılacaqdır. Orada kişi tayfasından bir kimsə olmayacaqdır. Valinin xanımı, bir çalan və bir də oxuyan iki xanım olacaqdır".

Bu qəribə dəvəti də rədd etdim.

Əlbəttə, bu validən nigarançılıq məsələsi deyildi. Validən dürüst xəbər tutmaq üçün bir çox başqa vasitələr vardı. Mən sovet vətəndaşı olduğumu, bu adı heç bir vəchlə ləkələməməyi nəzərə alıb bu əcaib təklifdən yaxamı qurtardım.

Təbrizlilərin hörmət və məhəbbəti hədsizdi.

Evlərdə bizə çox ləziz, rəngarəng yeməklər hazırlayırdılar.

Restoranlarda yeməklər yaxşı idi. Zənnimcə, Cənubi Azərbaycan yeməkləri, Cənubi Azərbaycan mətbəxi dünyada birincidir.

Restoranların, evlərin qarşısından keçəndə xörəklərin ətri adama iştaha gətirir. Yadımdadır. Tehranda Şah sarayında banket olanda Tehrandan Təbrizə təyyarə gələrdi, Təbriz aşpazlarını Tehrana xörək bişirmək üçün aparardılar. "Xurşid" restoranında qəribə qayda var.

Müştəri içəri girir. Bir miz arxasında oturur. İki dəqiqə ərzində xidmətçi süfrəyə göyərti, çörək, qatıq, dolma və əlli qram araq gətirir. Deyirsən ki, "Ağa, mən bunu istəməmişəm". Cavab alırsan ki, "Ağa, bu bizim restoranın sizə məccani xidmətidir. Sonra kefiniz nə istərsə buyurarsınız".

Restoran bu yol ilə özünə müştəri toplayırdı.

Burada pivəni duzda qovrulmuş püstə və ya badamla içirlər.

Təbrizdə cızbızxanada çox adam olur.

Bir kababxana da vardı ki, orada ağciyərdən, qaraciyərdən, böyrəkdən, ürəkdən və ağ ətdən dadlı kabab hazırlayırdılar.

Təbrizli dostlar bizi tez-tez bu yerlərə aparırdılar. Bir gün mən onları qonaq etməli idim. Birdən gördüm ki, yanımda pulum bir qədər azdır. "Vətən yolunda" qəzeti redaksiyasına getdim. Vaxt gec idi. Bizim maliyyə işlərinə baxan İsrafil Cahangirovu tapdım. Ona məsələni anlatdım. O dedi ki, əlimdə bir şey olmalıdır ki, mən də sənə pul verə bilim.

Təzə şerin varsa ver, sənə avans verim, təzə, hazır şerim yox idi.

Oturub on dəqiqənin içərisində "Araz qırağında" adlı qəzəli yazıb ondan lazımi qədər para ala bildim.

Qəzəl belə başlayırdı:

"Həmişə nalə olur aşiqin dodağında
Sevimli, qəmzəli bir dilbərin fərağında".

* * *

Cənubi Azərbaycanda ayılmanın, milli qürurun, vətənpərvərliyin təzahürünün qarşısına sədd çəkmək istəyən şovinistlər yox deyildi. İranın mədəniyyətinə dünya şöhrəti qazanmış şair, alim oğullarına bizim böyük məhəbbətimiz vardır.

Nədənsə azərilərin öz milli mədəniyyətinin ədəbiyyatının inkişafı yolunda atdığı addımlar Tehranda və Təbrizdə oturan bir para ağaların xoşuna getmirdi.

"Vətən yolunda" qəzetinə mənim adıma tək-tük qəribə imzasız məktublar gəlirdi. Bir məktub müəllifi yazırdı ki, azəri dilində şeir yazmaq olmaz.

Bu "Türkə xər" dildir. Şeir yalnız və yalnız fars dilində yaranar.

Görünür, bu nadan dünya mədəniyyətindən, ədəbiyyatdan xəbərsizdi. Cahildi... Təhqiramız məktuba mən bu şeirlə cavab verdim.

Mən sənin dilinə dəymirəm, sən də,
Gəl mənim bu ana dilimə dəymə.
Sənin də bağın var, gülün var, çəkin,
Bağımda əkdiyim gülümə dəymə!

Həsədlərlə baxdın çəmənimə sən,
Gör bir nələr etdin vətənimə sən –
Yan deyib, od vurdun bədənimə sən,
Altında atəş var, külümə dəymə!

Mən ağa ağ dedim, qaraya qara.
Sən məni istədin çəkəsən dara.
Təzəcə sağalır vurduğun yara,
Mənim bu yaralı könlümə dəymə!

Bu şeir bütün Təbrizə yayıldı. Dostlarımız aldığım məktubun azəri xalqının düşmənləri tərəfindən yazıldığını bildirib mənə təsəlli verirdilər. Nə isə, bir imzasız məktub da gəldi. Ona da bu misralarla başlayan şeirlə cavab olaraq yazdım.

Kim nə deyir desin, kim gülür gülsün,
Mən də öz yerində gülən şairəm.
Ağzın süd qoxuyur, körpəsən hələ
Mən xalqın dilini bilən şairəm!
Vətənim öl desə, ölən şairəm.

Bu şeirdən sonra imzasız məktubların arası kəsildi.

Bu şeri, xüsusilə "Dilimə dəymə" şerimi Cənubi Azərbaycanda gənclər, məktəblilər əzbərləyib səhnədə oxuyurdular.

Cənubi Azərbaycanda azadlıq hərəkatı müvəqqəti yatırılan zaman çox oğullar qurban getdi. Hətta Tehrandan Təbrizə varid olan qoşun qabağında azəri balalarını qurban deyə boğazdan kəsmişdilər. Təbrizdən qayıdan Cəbrayılov yoldaşın dediyinə görə, hər yerdə mənim "Dilimə dəymə" şerimi oxuyan gənci söyə-söyə, döyə-döyə öldürüblər.

"Dilimə dəymə", "Vətən yandı", "Təbrizim" və qeyri şeirlərimə nəzirələr yazan, mənə şeir ithaf edən gənc şairlər də vardı. Mən

Cənubi Azərbaycanda bir ildən artıq oldum. Bu müddətdə kişilərə qardaş, yaşlı qadınlara ana, qızlara bacı gözüylə baxdım.

Cənubi Azərbaycanda olduğum müddətdə kimsənin rütbəsinə, şöhrətinə qarşı özümdə qısqanclıq əlaməti duymadım. Vaxtımı həmişə xalq arasında keçirməyə çalışdım.

Orada məndən başqa da azəri sovet yazıçı və şairləri vardı. Osman Sarıvəllinin də bir sıra gözəl, tutarlı, hədəfə dəyən şeirləri cənublular tərəfindən sevilə-sevilə oxunurdu. Orada ziyalılarımızdan bir nəfər də vardı. Mən onu içərisində görmürdüm.

O mənzilində yağlı yeməklər yeməklə və şair qardaşını ağız dolusu təriflə və başqa şairlərlə müqayisə edərək üstün tutmaqla məşğuldu.

Şeirlərimə görə qazandığım az-çox hörmətə qarşı onda böyük qısqanclıq hisslərinin coşduğunu görürdüm. Məni istər bizim konsulluqda və istərsə Təbriz rəsmi orqanları tərəfindən verilən ziyafətlərə tez-tez dəvət edərdilər.

Bu ziyalı dostumuz bunu özünə dərd elərdi. Əziz Əliyevi və başqa yoldaşları bu münasibətlə məzəmmət edərdi. Nəhayət, bir axşam bizim yoldaşlar qubernatorun verdiyi ziyafətə onu da apardılar. Banketdə Avropa qaydasıyla hamı ayaq üstə yemək yeyirdi.

Bizim dostumuz məclisə ləkəli, yağlı paltarla gəlmişdi. Məclisə plov gələndə özündən uzaqda olan bir yoldaşı bağıraraq yanına çağırdı. Plova qaşıqla yox, pəncəylə hücum etdi. Bunu görən Əziz Əliyev mənə dedi ki, "Süleyman, biabır olarıq, get o yoldaşlara de ki, xəlvəti məclisdən çıxıb getsinlər".

Mən bunu edə bilməyəcəyimi bildirdim.

Bu axşamkı banketdən birtəhər üzüsulu evə qayıtdıq. Əziz Əliyev yoldaş həmin dostumuzu xeyli məzəmmət etdi. Daha bundan sonra təşkil olunan qonaqlıqlara onu aparmadılar.

Həmin dostumuz isə bunun günahını özündə yox, məndə görürdü. Onun fikrincə, biz hamımız gərək bütün rəsmi məclislərdə, banketlərdə, yığıncaqlarda bir sözlə, hər yerdə onun qardaşından danışmalı idik. Halbuki qardaşının buna heç ehtiyacı yox idi.

Arada mən Bakıda olduğum zaman öyrəndim ki, həmin dostumuz şair qardaşına məktub yazıb məndən şikayətlənirmiş.

Mən hər yerdə, hər zaman bir sovet adamı olduğumu nəzərə almışam. Həmişə vətən və xalq işində bacardığım qədər çalışmağa can atmışam.

Bunu qələm dostlarım yaxşı bilirlər.

Müharibənin ən gərgin çağları idi. Bakıya qayıtdım. Bakıdan isə cəbhəyə, milli diviziyalara əsgərlər arasında çalışmağa getməli idik.

Təbriz, təbrizlilər gözlərimin qabağından getmirdi. Xüsusilə biz Təbrizə ilk dəfə gələndə bir konsertdə bir az yoxsul geyinmiş beş-altı qız səhnədə xalça üstdə oturub mahnı oxuyurdu. Bu mahnının bir bəndi indi də yadımdadır.

Gülüstan bağının qapısı dəmir,
Əlini ver əlimə, şurəvi gəlir.

HƏKİMLƏR CASUS TUTUB

Bəli, biz xaricdə idik. Müharibənin gərgin zamanı hər cür xeyrimizə olmayan hadisələrdən qorunmağı bacarmalı idik. Hər birimiz sayıqlığı nəzərdən qaçırmamalıydıq.

Çünki düşmən çox hiyləgərdi. Hər yerdə onun adamları ola bilərdi.

Təbrizdə bir qrup azəri həkimi vardı.

Bu həkimlər əhaliyə böyük yardım göstərirdi. Hətta Təbrizdən başqa digər mahallara gedib yerində cənublu qardaşlarımıza, bacılarımıza tibbi kömək əllərini uzadırdılar.

Təbrizin özündə bir sovet xəstəxanası da açılmışdı. Bu xəstəxanada təmənnasız xəstələri müalicə edirdilər. Ümumiyyətlə, İranda xəstələrin vəziyyəti çox fəna idi. Apteklərdə dərman çox baha qiymətə satılırdı. Yoxsulların dərman almağa qüvvəsi çatmırdı. Mustafa Quliyev və Qədimov kimi həkimlərimizin şöhrəti hər yerdə yayılmışdı.

Həkimlərimiz həmişə xalq arasında olurdu.

Onların yaşayış yeri Gülüstan bağındakı bina idi. Gülüstan bağını başı göyə ucalmış ağaclar bəzəyirdi. Bağda böyük bir hovuz vardı. Hovuzda çoxlu qəşəng balıq üzürdü. Qışda hovuzun suyu qalın buz bağlayırdı. Balıqlar hovuzun dibinə çəkilirdi. Gülüstan bağında Rza şah Pəhləvinin heykəlini təbrizlilər çoxdan uçurmuşdu.

Qış günlərindən biri idi. Mehmanxanada bizə xəbər çatdı ki, Gülüstan bağında yaşayan həkimlərimiz bir xarici casus tutublar. Mən

tez özümü oraya çatdırdım. Casusu görmək istədim. Bir otaqda gənc bir adam vardı. O çox səliqəylə geyinmişdi.

Bizim həkimlər azəricə və rusca deyirdilər ki, suallarımıza cavab vermir. Rus deyil, bəlkə də dilimizi bilir və bilərəkdən cavab vermir.

– Deyirik bunu bağdakı buz bağlamış hovuza ataq. Onda əqli başına gələr suallarımıza cavab verər.

Bu kimi sözləri dinləyən adam birdən mənə rusca dedi ki: – Yoldaş mayor, qoy bu adamlar bayıra çıxsın. Sizə sözüm var.

Mən həkimlərdən xahiş etdim. Onlar otağı tərk etdilər.

Bu adam dedi ki: "Xahiş edirəm. Bizi daha yüksək rütbəli yoldaşlara çatdırın. Məni burada saxlamasınlar. Mənim vacib işim var. Mən kəşfiyyatçıyam. Sovet adamıyam. Bir neçə dil bilirəm. Buraya mühüm tapşırıqla gəlmişəm. Axşam bir adamla görüşüm olmalıdır. Bu görüşdən çox şey asılıdır. Düşmən kəşfiyyatçıları burada əl-qol açmamalıdırlar. Mənə inanmırlarsa, sizin rütbəli yoldaşlara harda görüşə gedəcəyimi deyə bilərəm. Qoy onlar məni nəzarət altında həmin yerə çatdırsınlar".

Mən bu adamın xahişini yoldaşlara yetirdim. Nəticəsilə maraqlanmadım.

Lakin həkimlər tutduqları casusun əsl casus olmadığını bildikdə yaman pərt oldular.

Təbrizdə İngiltərənin, Türkiyənin də konsulluğu vardı.

İngilis konsulluğunun katibi eni-uzunu bir yaşlı adamdı. Bu adam həmişə sovet adamlarına hədiyyələrlə yaxınlaşmaq istəyirdi.

Xüsusilə Bakıdan gəlmiş opera teatrının balet qızlarına hədiyyələr təklif edirdi.

Lakin bizim qızlar bu hədiyyələrə yaxın gəlmirdi. Təbrizə gələn ingilis zabitləri də qəhvəxanalarda, restoranlarda, hətta tamaşa salonlarında çox kobud hərəkətlər nümayiş etdirirdilər. Bu hərəkətlərin şahidi olan təbrizlilər sovet ordu nəfərlərinə böyük hörmət və məhəbbət bəsləyirdilər.

Küçələrdə, ictimai yerlərdə onlara yaxınlaşıb səmimi söhbətə girişirdilər.

Müharibə illərində İran torpağında olmuş sovet adamları sovet vətənimizə alnıaçıq, üzüağ qayıtdılar.

7 NOYABR

Oktyabr inqilabının ildönümü günü 7 noyabrdı. İran torpağında olan sovet adamları bu günü böyük iftixar hissiylə, faşizm üzərində qəti qələbəyə inamla qarşılayırdı. Mən mehmanxanadaydım. Birdən Təbrizin baş küçəsindən uğultular, gurultular qopdu. Balkona çıxdım. Atları addım-addım, ağır-ağır gedən bir fayton nəzərimə çarpdı. Faytonun dalınca yüzlərlə adam "urra" deyə bağırırdı. Faytondan əhalinin üzərinə vərəqlər göyərçinsayağı uçurdu.

Bu nə işdir, nə olmuşdur? Mənə elə gəldi ki, təbrizlilər 7 noyabr gününü qarşılayır. Faytonun içindəki adam mənə çox tanış gəldi. Bəli, bu "Şahin" qəzetinin sahibi Ağazadə idi.

Bu şəxs yel hayana əsdi, o yana əsən adamdı. O həmişə deyirdi: "Baba, bu yaşda mənim dağa-daşa düşüb inqilabçılıq eləməyə iqtidarım yoxdur. Nə bilim... Siz burda qalacaqsınız, yoxsa gedəcəksiniz. Əgər qəti burada qalacaqsınızsa mən kəfən taxıb sizdən də betər inqilabçılığa hazıram. Yox, gedəcəksinizsə, mənlə işiniz olmasın... Bu qorxaq, liberal bir adamdı, biz bir növ ilə onunla dil tapıb qəzetində ziyanlı materialların çıxmamasına çalışırdıq.

İndi budur, Ağazadənin dalınca baş küçədən insan seli axır. Mən dərhal mehmanxanada yaşayan yuxarı rütbəli yoldaşları bu işdən xəbərdar etmək istədim.

Təəssüf ki, onlardan heç birini tapa bilmədim. Yoldaşların hamısı şəhərdən bir az kənarda hərbi hissədə 7 noyabr təntənəsini keçirməyə getmişdilər.

Mehmanxanada bir yoldaş tapdım (bu adam hazırda Azərbaycan Dövlət Universitetindədir). Maşına minib Gülüstan bağına gəldik. Vərəqələrdən birini alıb oxuduq. Farsca yaxşı bilmədiyimizə baxmayaraq vərəqədəki mətləbi başa düşdük. Vərəqədə deyilirdi ki, "Şirindilli şirazlılar sizə peyam göndərir. Onların səsinə səs verməliyik və ilaxır..."

Bu vərəqəni Ağazadə özü tərtib etmişdi. Gülüstan bağının qabağında faytonun sürücüsü oturan yerinə qalxıb əsasını hərlədərək Ağazadə nitq söyləyirdi. Əlbəttə, bu nitqin Oktyabr inqilabının ildönümünə heç dəxli yoxdu. Nitq Təbrizdəki hökumətin başçılarının ünvanına söyüşdən ibarətdi.

Əhali isə "urra" deyib Gülüstan bağına axışdı. Ağazadə əsasını şahın heykəlinə doğru uzadıb "Məhv olsun Pəhləvi xanədanı" deyirdi.

Bu sözlərdən sonra kimi Rza şah Pəhləvinin heykəlinə tüpürür, kimi heykəli daşa basır, uşaqlar isə heykəlin başına dırmanırdılar.

Bu dəmdə Gülüstan bağında yaşayan həkimlərdən bir neçəsi bizim köməyimizə gəldi. Əhalini sakit etdik. Ağazadəni və bir dostunu maşına mindirib Firdovsi mehmanxansındakı nömrəmizə gətirdik. Otağa çay gətirdilər. Ortaya nərd gəldi. Ağazadə ağzıköpüklü ona mane olduğumuzdan narazılığını bildirirdi.

"Baba, niyə qoymursunuz ki, inqilabçı öz inqilabçılığını eləsin" deyə bizi töhmətləndirirdi.

Biz çox yaxşı bilirdik ki, Ağazadə tudədə yoxdur. Qəti bir məslək sahibi də deyil. Onun bu hərəkətlərinin xalqa, vətənə bir xeyri yox idi. Haradan bildiniz ki, vərəqədə mən nə yazmışam?!" Onu başa saldıq ki, farsca bilməsək də ayrılıqda bir çox sözün mənasını başa düşürük. Ağazadə yaman həyəcan keçirirdi.

Baba, olmaya məni həbs etmisiniz?

– Xeyr, ağayi Ağazadə, bizim İran vətəndaşları ilə işimiz yoxdur. Onları həbs etməyə səlahiyyətimiz də yoxdur. Siz bizim qonağımızsınız. Buyurun, çay için, meyvə yeyin... Nərd oynayın. Bir qədər də söhbət edək.

– Xub, elə olsun.

O yenə də bizə şübhəli nəzərlərlə baxırdı. Hadisədən iki saat sonra Təbriz ağsaqqallarından bir neçəsi yanımıza gəldi.

Əli Birəng də onların arasındaydı. Ağazadəni nərd oynayan görcdükdə sevindilər. Onlara xəbər çatıbmış ki, şurəvilər Ağazadəni zəbt ediblər.

Bunlar da söhbətə girişdilər. Şəhərdə artıq sakitlikdi. Lakin mehmanxana ətrafında bəzi nigaran adam görünürdü. Ağazadəni və onun ardınca gələnləri opera teatrımızın tamaşasına apardıq.

Bütün salonun gözü bizim oturduğumuz lojada idi. Şəhərə yayılan şayiə bununla yuyulub getdi. Qonaqları maşınlarda evlərinə yola saldıq. Bu hadisə haqqında isə mənimlə olan yoldaşla birlikdə yazılı surətdə izahat yazdıq.

Ağazadənin "inqilabı" bu yolla yatırıldı.

Ağazadənin səsini sonra bir dəfə radio vasitəsilə eşitdim. Tehran qoşunları Cənubi Azərbaycandakı azadlıq hərəkatını boğmaq üçün Təbrizə gələndə Ağazadə yenə fəaliyyətə keçmişdi.

Təbriz radiosu vasitəsilə cır səslə bağıraraq şah qoşunlarını təbrik edirdi. Cənubi Azəri qardaşlarımız cəlladlar tərəfindən qətlə yetirilərkən Ağazadə radio vasitəsilə "Zindabad şah İran" – deyə bar-bar bağırırdı.

Doğrudan da bu "dostum"un ürəyi dilindəydi.

Təbrizdə bunu bilənlər vardı.

Bir gün Təbriz qubernatorunun yanında olduq.

Əziz Əliyev Təbrizdə baş verən yeni hadisələrlə əlaqədar qubernator Fəhmiyə sovet qoşunları qərargahının etirazını bildirdi.

Qoca qubernator dünyagörmüş adamdı. O bu ciddi söhbəti zarafatla qarşılayıb dedi ki, "Doğru buyurursunuz. Arada anlaşılmazlıqlar olur. Bunun qabağını bir şeylə almaq olar. Baxın, bu mənim kabinetim. Başımın üstündə Şahın surəti. Siz mənə bir adam verin gəlsin bu kabinetimdə otursun. Əlbir işləyək. Məsələn, mənə filankəsi verin. Qoy o da istər Leninin, istər Stalinin şəklini assın. Öz başı üstündən. Üzbəüz oturub çalışaq. Onda sizə söz verirəm aramızda əsla ixtilaf-filan olmaz".

Təbrizdə plakatlar da buraxılırdı.

Burada rəssam İsmayıl Axundovun fəaliyyəti təqdirəlayiqdi. İsmayıl rəssamlıqdan başqa, səhnə işləriylə də məşğul olurdu. Məsələn, "Arşın mal alan", "Məşədi İbad" kimi operettaların rejissorluğunu da edirdi. İstər kişi, istər qadın surətlərini məşq zamanı özü ifa edib gənc həvəskar artistlərə yol göstərirdi.

İsmayıl Axundov plakatlar üçün faşizm əleyhinə çox tutarlı, hədəfə dəyən karikaturalar yaradırdı. Bu plakatlara şairlərimiz şeir yazırdı.

Şüvəlan, avqust 1968

MÜNDƏRİCAT

CƏNUB ŞEİRLƏRİ

Dilimə dəymə

Təbrizim 7
Dilimə dəymə 8
Anam dilli qardaşım 8
Yad gül dərə bilməz 9
Yasin əvəzinə 9
Burax 10
Layla 10
Mücahidlər mahnısı 11
Təbrizli analar 12

Vüsal həsrəti

Köçən deyiləm 13
Öz gülüstanım 13
Vüsal həsrəti 14
Deyilmi? 14
Bir anlıq həyəcan 15
Vəfalı qalıb 15
Gəl demə 16
Axtararsınız 16
Süleyman dərdi 17
Sən deyilmidin? 17
Arazım 18
Yaşa baxmıram 19
Ehtiyac 19
Yaz, Süleyman, yaz 20
Şeirdən qiymətli şərvət olmasın... 20
Təbrizli Süleyman oldum 21
Mənim muştuluğum 22
Söz ordum... 23
Nə qədər ki, sağdır... 23
Həyatdır mahnı 24
Gecəli-gündüzlü 25
Mübarizə elan edirəm 25

Oxucuma 26
Gərəksiz deməsinlər 27
Məhəbbətim 27
Güclüdür məncə 28
Yaşıllıq məcnunu 29
Anam Xırdaxanımın xatirəsinə 31
Ağ günlü nəvəmsən 32
İşıq 32
Saxlarsan 34
Ürək sözləri 35
Adın kimi 36
Haqlı deyilsən 37
Eşqin ürəyimin yarasındadır 37
Bacım üçün 38
O taylı gözələ 38
Ayrılıq mahnısı 39
Min könül qalacaq 39
Dənizəm mən 40
Hardadır 40
Təbrizli gözəllər 41
Qəbrimə yazsın nəqqaş 41
Sevgilim 42
Sənsən 42
Təbrizli gözələ 43
Hardasan 43
Cənublu gözələ 44
Təbrizli qız 44
Təbriz gözəlinə 46
Bir xatirə 47
Sapa düzdüm 47
Getməyib 48
Həsrət çəkirəm 48

Təbriz yolu

Oralıyam mən 49
Araz deyir 49
Nigaranam 50
Ağladı 50
Könül mahnısı 51

Uçunuz 52
Çörəyim, ağla 52
Bir ovuc torpaq 53
Amandır, getmə 54
İçə bilmirəm 54
Ürəyimi verərəm 55
Köçürə biləydilər 56
Dinlə qardaşını 56
Qəlbim 56
Leyla 57
Dəyişməzsə kökündən 57
Ürəyimin qulağı var, gözü var 58
Gəlir 58
Zindan 59
Dilbərin gəlinlik evi 59
Təbriz zindanında 60
Vətən yandı 60
Tanışdır 61
Ürəyim parçalanır 62
O gün gələcək 62
Dülgərin arzusu 63
Bir məktəbin qapısında 64
Cənub həsrəti 65
Qardaşımın dərdi 68
Yenə durnalar 69
Bəlkə 70
Demə 70
Dinlə məni 71
Ay ellər 71
Yoruldum demərəm 71
Üzüm yoxdur 72
Azərbaycandadır 73
Var 73
Dədələr, babalar ocağındayam 74
Dolaşır dillərdə 74
Yenə Araz qırağında 75
Könlümə Təbriz düşdü 76
Bənzəməz 76
Xatirə 77

Bəli, cənubluyam 77
Özümü gördüm 78
Piyaləm 78
Saxla yadında 78
Qorxmuram 79
Cənub dərdim 79
Dənizə çıxsın 80
Birdir 81
Kölgə var 81
Ən müqəddəs arzu 82
Dözə bilmirəm 82
Sinəm olsun 82
Təbriz yolu 83
Uşaq deyil 83

Şəhriyara məktub

Şair qardaşıma məktub 85
Üçüncü məktub 86
Şəhriyara dördüncü məktub 88
Şair Səhəndə cavab 90
Dostum Cavad Heyətə 92

POEMALAR

Yaralarım 95
Qafurun ürəyi 99
Səbuhini düşünərkən 112
Xilaskar 116
Təbrizdə qış 121
Qolsuz qəhrəman 129
Yeni kəndin işıqları 135
Məsumə 142
Nakam məhəbbət 145
Partizan Əli 148
Gülbahar 151
İldırım 157
Şairin ölümü 169
Yaxşı yoldaş 173
12-ci tüfəng 190
Dönə-dönə xatırlayın 199

XATİRƏLƏR

Ağamalıoğlu 205
Cəlil Məmmədquluzadə 208
Xəyalımda Mirzə Fətəli canlandı 214
Əzim Əzimzadə 218
Süleyman Sani Axundov 220
Rəşid bəy Əfəndiyev 224
Nazim Hikmət 228
Seyid Hüseyn Sadiq 233
Cəfəri yad edərkən 236
Vladimir Mayakovski 239
Mikayıl Müşfiq 244
Mikayıl Rəfili 248
Hüseynqulu Sarabski 256
Əbülhəsən xan İqbal 259
Mirzəğa əmi 262
İsmayıl Hidayətzadə 265
Yada düşənlər 269
Arazın o tayında 275
Ərdəbil səfəri 286
12-ci tüfəng 294
Şəbüstər və Xamnə səfəri 297
Təbriz zindanında 307
Həkimlər casus tutub 316
7 noyabr 318